Nu mai există romantism

CINEVA a descoperit, însfârşit că epoca, în care trăim azi, e lipsită de orice romantism.

Firi şi destine ca acele ale lui Hanibal, Alexandru, Columb, Cortez, Casanova, Cagliostro, Napoleon sau Law, nu ar mai fi azi posibile, în era postbelică de matematică şi terre à terre.

Şu cu toate acestea, exemple numeroase ne stau la îndemână, ca să dovedim destul de prompt contrariul.

Aşa, de pildă, aţi auzit vreodată de colonelul Lawrence? Ce carieră fantastică a făcut omul acesta! Un savant, care a fost în acelaş timp şi pe rând: rebel, agitator, rege al Arabiei, bibliotecar, aviator, spion, figură legendară în India şi Afganistan. Un aventurier, care în privinţa celor ce a trăit (nu şi în ceeace priveşte tragicul) se poate măsura chiar cu faimosul Trebitsch-Lincoln.

Amundsen, a cărui viaţă de epopee antică nu îşi aşteaptă decât Homerul său, pentru a fi cunoscută pe întreg pământul, de-alungul veacurilor.

Dar Lindbergh? Cel logodit şi cuminţit azi?

Allain Gerbault, străbătătorul oceanelor, singur într'o biată corabie de copil?

Amanulach, pe care ambiţia şi gelozia frumoasei regine Suraya, l'a făcut azi cel mai tragic dintre reformatorii moderni.

Dar viaţa acelui faimos Fred Alb. Cook, purtat altădată pe braţe în America (fiindcă, pretindea el, ar fi atins — primul, — polul nord), iar azi moare în închisoare, condamnat pentru nenumărate excrocherii?

Şi ce e Mussolini, — lucrător, refugiat politic, ziarist, revoluţionar şi dictator, — decât o măreaţă figură romantică?

Grandoarea şi decadenţa, fără precedent, a familiei Stinnes din Germania?

Dar aventurierul sau martirul Trotzki, apoi Jusupoff, prinţ, asasin, salvator, creator de mode la Paris (pe când Maria Rasputin, fiica celui mai mare aventurier, e flueratǎ în mai toate teatrele de varietăţi unde încearcă să danseze)....

Şi câţi, câţi alţii şi chiar altele, dacă vom adăuga aci numele faimoasei Hanan sau acel al ambasadoarei sovietice Kalontay.

America, mai mult ca orice altă parte a lumii pară să fie o pepinieră de aceste vieţi-meteor sau vieţi trăite într'un tempo adecuat perfect noţiunei de a „epata pe burghezi".

Viaţa fiecărui miliardar american ar putea fi extrem de uşor „romansată", după modelul ultimului curent la modă, la Paris, care vrea ca viaţa personagiilor mai de seamă ale veacului trecut, să fie prezentată de o anumită editură pariziană, sub forma de roman.

Moda a prins bine şi desigur că nu peste multă vreme o vom imita-o şi noi, la Bucureşti.

De altfel nu ar fi numai o modă, dacă ne reamintim că „Iancu Jianu" şi alte romane haiduceşti ale lui N. D. Popescu, nu au fost decât un modest început în sensul de mai sus.

Terente, nu şi-a avut şi el biografii lui ocazionali?

Dar Rudolf Valentino, cel plâns de femeile noastre drept un al doilea Antinous?

* * *

Vedem dar, că departe de a nu fi favorabile firilor şi destinelor, ce ne-am obişnuit

să le numim romantice, vremurile noastre au văzut poate, dimpotrivă, o recrudescenţă a celor etichetate sub această noţiune.

Şi poate de vină sunt tocmai marile, epocalele descoperiri: automobilul, avionul, dirijabilul, radio, televiziunea, cinematograful, etc....

Nobile — polul Nord, — Byrd — polul Sud, — Kemal-Paşa, Lenin şi chiar degringolada fantastică a multor tronuri europene, ce sunt, dacă nu un indiciu peremptoriu, că tocmai noi trăim epoca cea mai variată şi cea mai pitorească, din câte au fost date istoriei să înscrie în paginile ei clare şi precise?

Agonia

de I. St. Ioachimescu.

Horcăitul desarmonic al lui Cobici îl trezi pe-o clipă, dar se lăsă iar pradă halucinaţiei. In praful şoselii, reapăru calul înspumat al amazoanei, care a galopat până sub fereastră, s'a oprit veselă, cu două tovarăşe, la salcâmul de sub fereastră şi apoi a intrat în baracă. Cele trei femei au venit drept la ei, s'au aşezat la picioarele lor şi cu aburirea parfumată a gurilor şi mâinilor, le-au dat o căldură aromitoare. Privind cu satisfacţie la vecinii săi, Istrate se gândi: „Ce fericit e Duşan. Bădăranul ăla de Chirnoagă par'că nici nu vede. Hai! Uite şi coniac! Şi ciocolată!"

Amazoana aşezată la picioarele lui, îi întindea sticla. Istrate sorbia cu sete. Ce cald şi bine îi era acum.

— Atunci, dacă nu eşti arătare, cine eşti?

Amazoana îl privi cu mânie şi izbucni deodată, răstindu-se:

— De ce te îndoeşti de mine?

In clipa următoare Istrate se trezi iar singur.

— Vezi, nu trebuia să mă îndoesc, îşi spuse el.

Inchise ochii şi băgând capul mai adânc sub manta, aşteptă amazoana, dar amazoana nu mai venia. O doria, o căuta în imaginaţie, chiar aşa, arătare mincinoasă. Apărea fereastra, vedea salcâmul, îşi plimba privirea dealungul şoselii până la cotitură, dar pe amazoană nu o mai găsia. Inciudat pe sine însuşi începu să se mustre. Privia desperat prin fereastră, dar drumul rămânea pustiu. Il cuprinse o mânie neputincioasă şi chinuit tot mai mult de regretul de a fi sfărâmat un vis, oricum mângâietor, avu impresia că se pălmueşte. Işi trăgea, singur, palme atât de puternice, încât ameţia, cădea jos şi tot se pălmuia. O ferbinţeală mistuitoare îi năvălia în coşul pieptului. Capul îi era mare, peste măsură de mare. El însuşi era un uriaş. Un uriaş, dar cu picioare de om de rând. Trupul şi capul i se răbuniau într'un număr infinit de părticele, abia lipite laolaltă. „Ce curios", gândi el, „uite atomii desagregaţi: unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şeapte, opt."

Continuă să numere, chiar când văzu, cu emoţie, calul reapărând pe şosea. Teama, curiozitatea, spaima, dorinţa, neîncrederea, năvăleau în el cu aceeaş intensitate, alungându-se una pe alta, suprapunându-se, învălmăşindu-se.

„Acum e călăreţ" îşi continuă el gândurile. „Amazoana nu mai vine. S'a supărat. Ba e un roşior. Ştii că-mi place? Sunt chiar eu! Eu vin pe şosea călare. Ştii că-mi stă bine! Eu!... Eu!...

— Duşane!... Duşane!... Chirnoagă!... Vasile!...

Şi ridicându-se pe jumătate în prada vedeniei, întinse mâna tremurătoare spre camaradul din stânga. Acesta dormia dus. Il zgudui, dar Vasile se zbătu puţin şi-şi văzu de somn. Desperat se întoarse spre inginerul sârb. Un horcăit greu, asurzitor, pornia huruind din pieptul lui Duşan.

— Duşane!... Duşane!!... Duşane!!!...

Surd, Duşan horcăia într'una, mestecând în piept un rest întârziat de viaţă.

— Duşan moare! gemu roşiorul şi istovit de sbuciumul zadarnic, se lăsă cu capul în paie.

Călăreţul de pe şosea înainta acum la galop, dar ce-i mai păsa lui Istrate, deşi îşi dădea bine seama că e chiar el. Ca şi amazoana, călăreţul a legat dârlogii de salcâmul de la fereastră, şi-a mângâiat calul şi învârtind cravaşa, a înaintat în cadenţă. Mut, încrucişându-şi braţele pe piept, noul sosit s'a oprit la picioarele suferindului şi l-a cuprins deodată într'o privire oarbă.

Marin Istrate a înlemnit.

Capul roşiorului nu mai era al lui, ci era o scăfârlie găunoasă, din negrul orbitelor căreia fulgera acum o privire de foc.

— Eşti moartea, zise Istrate privind cu nepăsare.

— Nu, sunt viaţa.

— Viaţa, care vine sau care pleacă?...

— Viaţa, una şi aceeaş.

— Hm!...

— Da, sunt viaţa, urmează-mă.

— Unde?

— Să străbatem clipa.

— Hm!...

— Nu râde, vezi pământul?

Marin Istrate văzu atunci cum pământul se desprinde uşor, de sub el, se coboară, se afundă, se adânceşte rotund, într'o negură.

— Il văd.

— Vrei să-ţi trăeşti viaţa?

— Dacă vreau...

— Coboară cu mine atunci.

Trecând alături de roşiorul cu scăfârlie, Marin pluti uşor, spre creştetul pământului, care, deşi îşi păstra mărimea, rămânea totuşi mic sub picioarele lor.

— Acum ţine-te, că vom face o cursă nebună, zise curiosul roşior, trăgându-şi căciula peste ochi.

In acelaş timp se repezi cu faţa la pământ şi înfigând stânga în ţărână, ca într'un greabăn de cal, cuprinse cu pulpele crupa pământului şi începu să cravaşeze.

Aiurit, Marin Istrate simţi că pământul începe să-şi iuţească învârtirile şi de ce cravaşa lovia mai furioasă, de ce globul se învârtea mai iute, mai iute, ameţitor de iute. O toropeală plăcută îi cuprindea trupul. Căzu într'un genunchiu, îşi rezemă capul de mână şi privi nesăţios. Zile şi nopţi se înşirau caleidoscopic, unele după altele, ca petele unui covor, trecut repede pe sub ochi; aci năvălea căldura verei, aci gerul pătrunzător al iernii, iar veacurile se succedau într'o ritmică desfrânată, gonindu-se unul pe altul, venind şi dispărând ca scânteile, în lungul diabolicei cavalcade.

— Anul două mii, rânji roşiorul, cravaşând furios. Două mii cinci sute!... Trei mii!!!...

Istrate înmărmuri:

— Trei mii?! Au trecut trei clipe numai! Trei clipe! Opreşte-te. Opreşte-te! ţipă Istrate înfricoşat.

— Trei mii cinci sute!...

— Opreşte-te, înţelege! Dă-mi viaţa pe care mi-ai promis-o, nu toarce fir mincinos din caierul vremii.

Din scăfârlie răsună un zgomotos „hahaha", iar mâna, care lovise furioasă până atunci, mângâie uşor, cu cravaşa, crupa pământului. Acesta începu să se învârtească mai domol, mai blând, din ce în ce mai încet.

Târât de straniul său tovarăş, Marin Istrate plutea acum în jurul globului pământesc, a cărui scoarţă era acoperită cu o uzină imensă. De pretutindeni năvălea huruit asurzitor de motoare. Mii de maşini sburătoare spintecau aerul, porniau ca ciocârliile drept spre lumina soarelui sau amuţeau deodată în zbor, atârnându-se ca papagalii de trapeze uriaşe. Căprioreli de fer înfricoşetor de înalte, străpunse de conducte, de ascensoare, de scări, de spirale ameţitoare, de platouri mobile, de poduri şi podeţe, o împânzătură orbitoare de sârme acopereau faţa globului, în timp ce furnicarul de oameni nu mai contenea frământarea. Mari bolizi, încărcaţi cu materiale şi oameni, străbăteau în clipe distanţa dintre planete într'un du-te vino necontenit.

Pipernicite şi mumificate, făpturile omeneşti se confundau cu maşinismul, lipite ici colo, straturi murdare de insecte. Sori electrici uriaşi aruncau lumini palide, din loc în loc, pe sub căpriorelile întunecate, iar viaţa se desfăşura grăbită, tainică, adaos netrebnic al ferului.

Marin Istrate privea înfrigurat această ghehenă a ferului şi a fumului. Căuta să se găsească în lumea aceea, căuta cu nesaţiu un punct, în care să-şi rezeme ochii, de care să-şi anine speranţele. Umbla după ceva cunoscut, după un colţ din peisagiul, cu care se obişnuise, după o creatură omenească, prietenă. Gândacii umani forfoteau cu nepăsare în susul şi'n josul schelelor lor uriaşe şi afumate, înălţând, clipă cu clipă poduri noui peste cele vechi sau sfredelind măruntaiele necuprinzătoare ale pământului. Ferul rece îi îngheţa tălpile, îi arunca fiori în oasele înţepenite. Ar fi vrut flori. S'ar fi vrut pe el însuşi altul, înviorat, împrimăvărat.

Se întoarse răzvrătit către tovarăşul său şi strigă cu desnădejde:

— Vreau primăvară!

— Hahaha! Copile! Aceasta-i viaţa. Stăpâneşte-o, aşa cum se aruncă năvalnică, dealungul vremii.

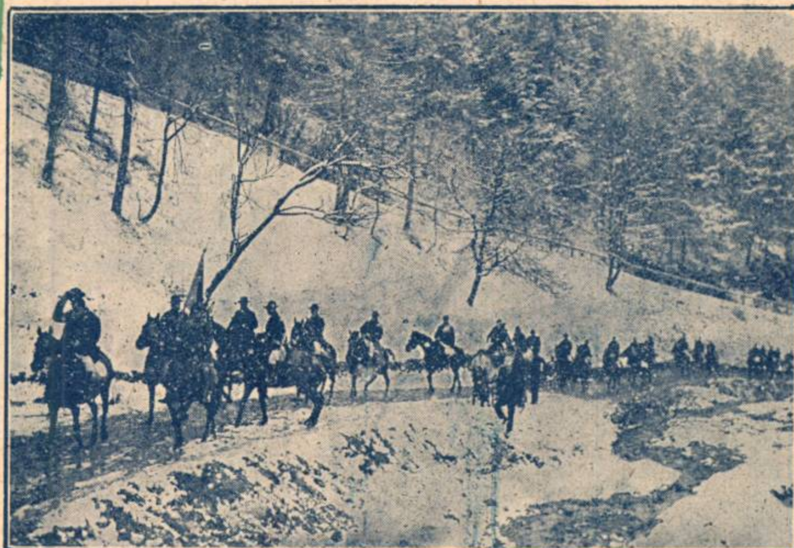
— Vreau primăvară! Păstrează-ţi ţie năvala veacurilor. Inchide-mă pe mine în găoaca unei clipe.

— Nu te închide în tine. Revarsă-te. Sfărâmă digurile neîncrederii.

(Va urma)

Serbarea „junilor" la Brașov

D. ministru Mihail Popovici, ascultând un discurs

Cortegiul junilor, în drum spre Brașov

Un cor improvizat

ȘI ANUL acesta cu tot timpul nefavorabil, au avut loc de Paști la Brașov, cunoscutele serbări ale „junilor", la care au luat parte pe lângă un numeros public brașovean, d-nii miniștri I. Mihalache, Mihai Popovici, Voicu Nițescu *și* I. Lugoșanu.

Serbările „junilor" la Paști sunt unele din cele mai frumoase obiceiuri românești, caracteristice numai feciorilor din mahalaua Scheiu *a Brașovului. Ele țineau altădată opt zile, începând din prima zi de Paști și până'n Dumineca Tomii. Se compun din jocuri și excursiuni, la care ia parte toată populația Brașovului, fără deosebire de naționalitate.*

Există obiceiul ca feciorii brașoveni, „Junii", să se ducă înainte de Paști în zilele de Buna Vestire și Florii, împreună cu Surlașul pe Coasta Prundului, anunțând începutul serbărilor prin Surlă *(un fel de fluer).*

Surlașul e un fel de trubadur al junilor, care ia parte la toate serbările, rămânând neschimbat în această funcție toată viața. Cu surla nu se cântă însă decât la Buna Vestire, la Florii și de Paști când încep adevăratele serbări ale junilor.

Inceputul serbărilor se face după un anumit protocol, totdeauna acelaș.

După vecernie, feciorii se duc la protopop și-și aleg patru căpetenii : Vătaful, Armașul mare, Armașul mic și Sutașul. *Vătaful și cei doi armași au fiecare câte un buzdugan, sutașul are rol de vistiernic.*

După alegerea căpeteniilor, junii cântă „Hristos a înviat" ! joacă hora și aruncă buzduganul, mergând apoi la Crucea *din* Prund *unde petrec tot timpul zilei.*

In celelalte zile se fac excursiuni la Scheiu și în jurul lui, cea mai de seamă fiind cea de Miercuri *(a 4-a zi de Paști).* Locul de petrecere în această zi e în capătul de sus al Scheiului la *„Intre Pietre"* de unde se desfășoară o minunată priveliște spre Brașov.

Junii merg toți călări, având în frunte vătaful și armașii, urmați de publicul din Brașov care vrea să ia parte la escursiune.

La „Intre Pietre" se întinde o horă mare, cu cântece de lăutari și focuri de pistoale și se petrece până'n spre seară. Atunci junii se întorc spre oraș trecând prin Groaveri *în sunetul muzicilor, pe lângă porțile cetății și oprindu-se apoi la* Crucea Moșicoiului, *sub poala Tâmpei unde petrecerea se încheie, cântându-se în cor „Hristos a înviat!"*

Fotografiile reproduse în această pagină, au fost luate de fotograful nostru special la Brașov, în timpul serbărilor.

„Vrei nu vrei...."

Orchestra.... simfonică

Un „june" în costumul tradițional

Concursuri americane

AMERICANII sunt în genere oameni cărora le place sportul. Orice soi de concurs îi atrage. In nicio altă ţară din lume, o luptă de box sau un match de foot-ball nu atrage atâţia spectatori ca în Statele-Unite, cu toate că uneori taxele de intrare cerute de organizatori sunt cu adevărat extraordinare. Manageri specialişti, lansează tot felul de matchuri şi averi fabuloase se realizează. Concursurile se întrec prin ingeniozitate. Mereu se ivesc altele noui.

Raidul de 6 zile pe bicicletă, e un concurs care se ţine anual atât la New-York cât şi în multe alte oraşe americane.

A fost un timp, când în fiecare oraş se ţineau concursuri anuale de dans. Nu demult, un manager întreprinzător lansă un nou concurs : Cine e'n stare să vorbească mai mult?

Au fost concursuri printre femeile americane, ca să se stabilească, care anume poate arunca la o mai mare distanţă cu diferite ustensile de bucătărie, cum ar fi făcăleţul de pildă. Cursele de câini sunt şi ele mai mult sau mai puţin comune.

Ultimul concurs e acela de... porci. Cu toate acestea, porcii au figurat şi mai înainte la concursuri. Aproape orice grup de agricultori din marea naţiune, se ocupă cu concursuri pentru creşterea celui mai mare şi mai gras porc. Dar chestiunea „alergării" porcilor, n'a fost niciodată pusă până 'n prezent. Rasa porcină era mereu ocolită. Acum însă, experienţe iniţiale cu „alergări de porci" au dovedit că noul sport prezintă un interes deosebit, din punct de vedere al emoţiei şi mai ales al notei comice care se degajează. Oricine a voit vreodată să prindă un purcel, ştie doar cât de iuţi sunt aceştia.

California a întrecut însă, toate concursurile de până acum. Şi anume, a lansat un concurs care s'a dovedit atât de popular, încât a devenit un eveniment regulat. Era o întrecere între... broaşte : care sare la mai mare distanţă.

Campioana tuturor broaştelor s'a dovedit a fi aceea care se numeşte — are şi nume, sfinte Dumnezeule! — *„Leaping Lena"* şi cântăreşte aproape un kilogram.

Impiedicaţi un masacru!!!

DE TREI LUNI luptele urmau fără încetare şi dacă norocul părea că surâde azi Italienilor, mâine cumpăna înclina, iar, înspre Austriaci. La începutul lui Februarie însă, nouile tunuri, aduse de la Bassano, făcură minuni şi în mai puţin de zece zile, frontul austriac fu silit să se retragă pe linia Trente-Vittoria cu 10 km. mai îndărât.

Singură divizia din Corno di Campo rezista. De pe platoul înalt unde era adăpostită ca într'o cetate inexpugnabilă, de crestele care alcătuiesc muntelui Zingarella un fel de coroană, această divizie producea pierderi imense trupelor italiene, trimise la atac.

Zadarnic s'au dublat eforturile, s'au încercat toate metodele tactice, austriacii nu puteau fi clintiţi din acest loc.

Pentru oricine cunoaşte topografia locului, lucrul e perfect lămurit.

Intr'adevăr, lanţul munţilor Trentini dacă se prezintă sălbatic şi abrupt în toată lungimea lui, nicăeri aceste caractere nu sunt mai accentuate, ca în Zingarella. Muntele acesta se vede dela mare distanţă, ca o creastă înaltă, care domină semeţ întinsul.

Intre el şi celelalte vârfuri, spre sud, apus şi răsărit sunt prăpăstii adânci, căi abrupte şi potecile mai toate îl înconjoară pe departe, ca să se adune în partea de nord a vârfului.

Aici, pe valea râului Brenta care curge spumegând la vale e singura cale mai accesibilă spre Zingarella.

Urcând pe la Porta di Manazzo ochii călătorului sunt încântaţi de priveliştea minunată, pe care o oferă pădurea deasă, stâncile pleşuve, blocurile imense de granit, care se înaltă semeţe spre cer şi după care se rostogoleşte spumegând la vale, peste pietrele ce-i stau în cale, Val d'Assa.

Ajungând sus, rămâi uimit, căci de unde te-aşteptai să te găseşti pe un pisc, găseşti un podiş destul de întins, înconjurat de stânci ascuţite: un soi de gură largă, deschisă ameninţător pentru toţi câţi ar încerca să tulbure pacea celor două trei cătune de lemnari, cari s'au aciuat aci.

Nimic nu tulbura pacea acestor munţi, până a nu veni războiul.

De doi ani însă, tunul bubuia neîntrerupt şi prăpădul se năpustise asupra ţinutului. pădurile fuseseră secerate sau arse, pământul răscolit iar vietăţile omorâte sau alungate.

Pentru că nu puteau trece mai departe, mai înainte ca acest cuib de duşmani să fie distrus, italienii hotărîră să recurgă la un mijloc decisiv: să dea un atac de gaze.

In partea de sud a muntelui Zingarella şi faţă în faţă cu duşmanul, se găsia divizia XI-a italiană, sub comanda generalului Rotiggi. De câteva ori această divizie, cu un eroism incomparabil, încercase să alunge duşmanul din întăritura lui, luând piepţiş urcuşul repede şi prăpăstios al muntelui. Tot de atâtea ori fusese nevoită să se întoarcă, decimată de gloanţele duşmanilor, cari trăgeau din adăpost.

Dacă pierderea legăturii cu restul frontului determinase slăbirea focului de atac al austriacilor, ei rămâneau însă stăpâni pe drumul de la nord spre linia ferată şi staţia Borgo şi erau aprovizionaţi suficient ca să poată rezista încă multe luni de azi încolo.

De îndată ce generalul primi ordinul să pregătiască atacul de gaze, el însărcină regimentul de pioneri cu aşezarea aruncătoarelor de mine. O echipă specială de gaze recepţionase zece mii de proectile pline cu fosgen şi secondă regimentul de pioneri la aşezarea în pământ şi încărcarea aruncătoarelor.

Minele fuseseră aşezate pe o suprafaţă de un hectar în faţa frontului italian, la doi km. înainte, îndreptate astfel ca să loviască platoul şi să răspândiască gazul ucigător pe tot întinsul lui, într'o densitate căreia să nu-i poată scăpa nici o vietate...

Cu toată opunerea avioanelor inamice, care nu încetau să se răsboiască, chiar deasupra terenului unde lucrau pionerii cu sburătorii italieni, lucrarea fu isprăvită într'o lună. Se aştepta numai timpul favorabil ca să se dea atacul.

La raportul generalului, comandamentul superior dăduse încuviinţare ca atacul de gaze să se producă în cursul săptămânii de la 15 la 22 Aprilie.

* * *

Serviciul de spionaj al austriacilor s'a dovedit de data aceasta cu adevărat superior. Cum de-au aflat inamicii că statul major al diviziei — care lucrase în cel mai mare secret — hotărîse atacul pentru 19 Aprilie?

Fapt este că în dimineaţa zilei de 18, Austriacii de pe Zingarella au început un atac de artilerie, destul de slab de altfel, împotriva aripei stângi a frontului italian.

Era o cursă. Divizia italiană a ripostat, a fost antrenată şi faţă de răspunsul tot mai slab al austriacilor, s'a năpustit la atac.

Părea o nebunie să dai asaltul din această parte a muntelui. Şi totuş el isbuti, costând însă pe italieni pierderi mari.

Austriacii se retraseră, în noaptea de 18 spre 19, iar italienii ocupară muntele.

Succesul era imens, dar trebuiau anunţaţi de ocuparea muntelui comandamentul şi în special divizia generalului Rotiggi, care în zorii zilei de 19 avea să dea atacul de gaze. Locotenentul Precossi plecă imediat cu o trăsură să ducă raportul, care să opriască o nenorocire.

Era tot timpul. Dela Corno di Campo până la Monte Zebio, pe calea ocolită era drum de 4 ore cu trăsura.

Caii alergau în trap întins.

Cam la mijlocul drumului vizitiul a oprit, să odihniască o clipă caii. Cel mai târziu la cinci aveau să fie în Meate. Atacul de gaze nu se va produce decât la şase.

Ofiţerul obosit a aţipit în trăsură. Şi tropotele cailor îngânau ritmic, curgerea timpului.

Deodată, să fi fost ora 3 jum., austriacii au început un puternic atac de artilerie. Cădeau proectilele în dreapta şi în stânga, anunţându-se cu şueratul lor exasperant: viuuu, viuuu.

— Să ne adăpostim undeva,—spuse ofiţerul — e imposibil să mai mergem, astfel".

Vizitiul opri şi pe când căuta din ochi un loc să-şi adăpostiască trăsura şi caii, sub vreun dâmb, locotenetul coborî.

Dar nu se depărtă nici cinci paşi şi o ghiulea explodă foarte aproape de trăsură.

Ofiţerul se aruncase la pământ. Când se ridică de jos, trăsura, caii şi vizitiul erau un amestec înfiorător de cărnuri sângerânde, lemnărie şi ţărână.

Locotenentul fu cuprins, — o clipă, — de panică. Nu priveliştea morţii îl înspăimânta: războiul oţelise nervii tuturor şi spectacolul pe care-l avea în faţă, l-ar fi putut înduioşa cel mult pe ofiţer, pentru că bietul caporal depe capră, îi povestise tot timpul de nevasta şi cei trei copii, pe care-i lăsase acasă, departe, într'un sat din Calabria.

Locotenentul fu cuprins de panică, la gândul că nu va putea sosi la timp, ca să opriască atacul de gaze.

Mai erau de străbătut aproape 20 klm. şi era ora 4. Era imposibil de a parcurge calea, în mai puţin de 2 ore. Şi dacă la orele 6 raportul nu era cunoscut la divizia XI, se producea catastrofa: fraţii aveau să ucidă pe fraţi, zece mii de litri de fosgen lichid, aveau să fie aruncaţi asupra armatei italiene, depe muntele Zingarella. Invingători şi obosiţi, bieţii oameni vor fi surprinşi de moarte în somn, fără să bănuiască. Şi vieţile câtorva mii de oameni se găsiau astfel încredinţate locotenentului Precossi.

Cu cât se gândia mai mult la acest lucru, cu atât o exaltare mai intensă punea stăpânire pe locotenent. El începu să alerge pe drum, deşi îşi dădea seama de zădărnicia efortului. In goana lui exasperată, nu văzu spărtura dintr'o podişcă peste un pârâiaş, se 'mpletici şi căzu. Se ridică sgâriat pe faţă şi cu piciorul luxat.

Dar deodată se'nsenină la faţă. In loc să urmeze drumul de trăsură, putea scurta mult calea, suind piepţiş muntele şi căţărându-se printre stânci. Era mai anevoios, dar într'un ceas de drum ajungea la avant-posturi.

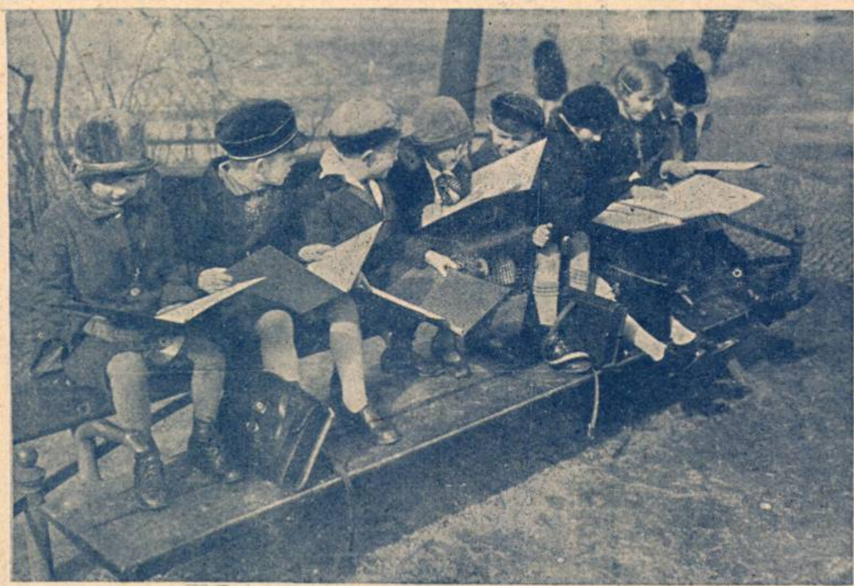
Fără a ţinea seamă de durerea din picior, ofiţerul începu urcuşul în susul pârâiaşului. Calea nu fu uşoară, însă cu toate poticnirile, cu toate piedicile, care-i puneau viaţa în pericol la fiece pas, Precossi se găsia pe la orele 5 jum. pe platou.

Se lumina de ziuă şi pe pajiştea care alcătuia un soi de tichie, muntelui, se zăriau

(Urmează în pag. 16-a)

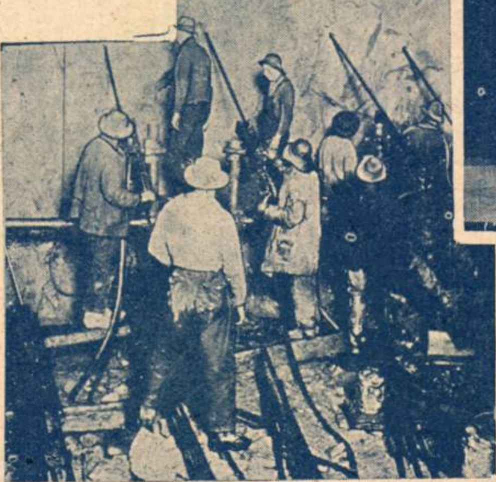
Curiozități

Odată cu împrimăvărarea, copiii englezi își învață lecțiile, pe băncile grădinilor publice, la aer curat.

Celebrul ventrilog englez, EDGAR PAOLO, plimbându-se pe străzile Berlinului, cu una din păpușile sale.

Un grup de muncitori americani, lucrând la perforarea unui munte, sub care se va construi cel mai mare tunel din lume.

Un grup alegoric de atleți germani, reprezentând „TRIUMFUL SPORTULUI" pe scena teatrului „SCALA" din Berlin.

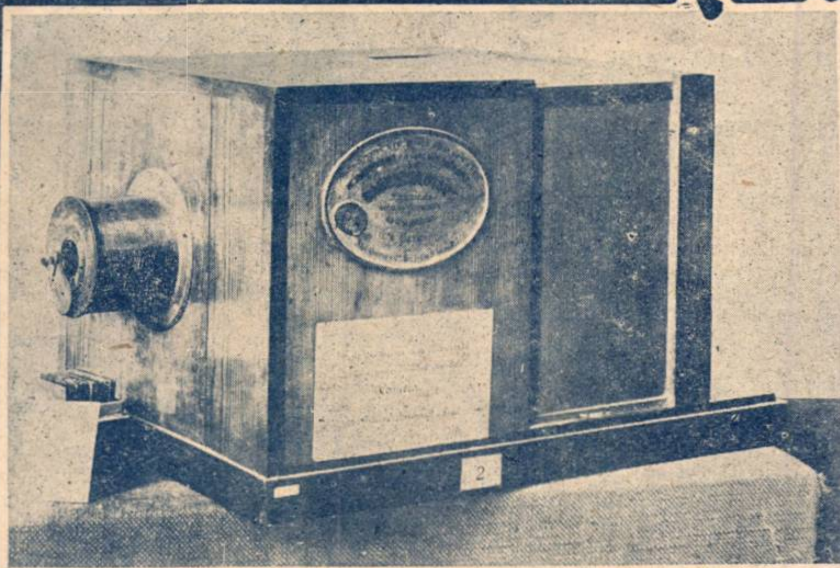

Bazinul de înnot al Cazinoului din MONTE-CARLO, are clientelă întregul an.

Criza de locuințe a devenit atât de acută la Viena, încât caroseriile autobuzelor scoase din uz, au fost transformate în case de locuit.

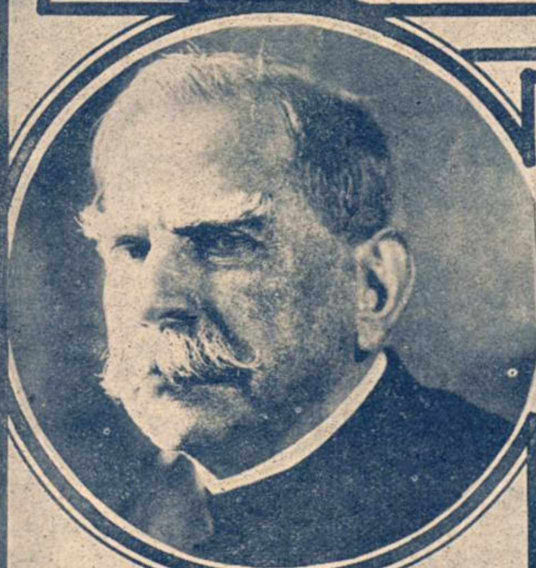
Oameni fapte și idei

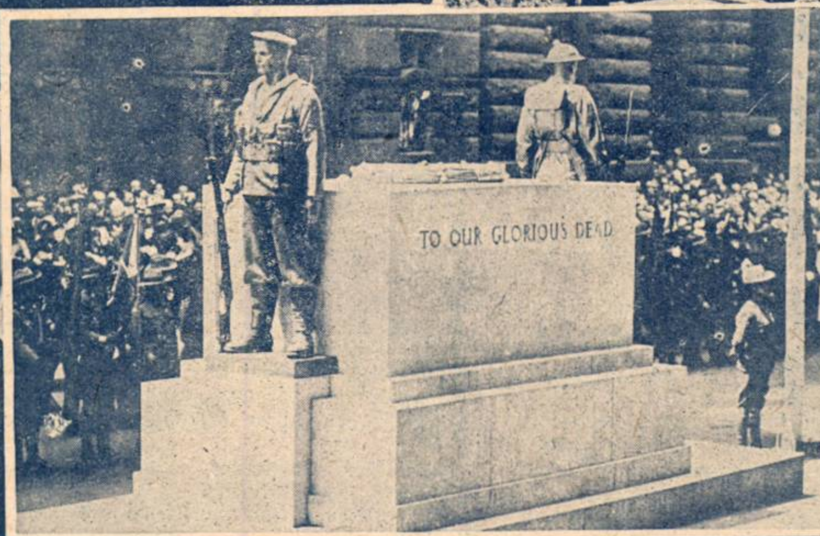
Primul aparat fotografic, construit de DAGUERRE la Paris, acum 90 de ani. Aparatul se află la muzeul din Berlin.

La Roma se construește o nouă gară a Vaticanului. Pentru acest scop s'a dărâmat un cartier întreg, în majoritate case noui.

Generalul JOFFRE, unul din eroii marelui războiu, este grav bolnav.

La Sidney, capitala Australiei, s'a desvelit de curând, monumentul eroilor morți în războiu.

HUGH GIBSON, a cărui numire ca ministru plenipotentiar al Statelor-Unite în Franța, este mai mult de cât probabilă.

C. P. PUTNAM (stânga) și căpitanul WILKINS (dreapta) vor încerca să ajungă la Polul Nord, cu submarinul. Încercarea este foarte mult comentată.

Poşta Laurei

ANA N. Pentru porii dilataţi aveţi în revistă. Vaselina americ nă simplă nu e eficace ca cremă pentru obraz.

IUGEBORG. Pentru pistrui ca la C. V. Ploeşti. Crema cu unt de cacao e bună pentru tenuri uscate.

FAIRBANKS II-l a. Bine d-le dar eşti pur şi simplu fenomenal! Cum d-le vrei să ai un aspect de Muscal? Lasă părul să crească d-le că barba şi mustăţile sunt semnele bărbăţiei. Rade-te zilnic şi gata.

MARGOT. Depurativul Richelet. Sau după masă câte un bulin din Mg. usta 0, 25 Sulf. 0,15 Pulv-Rhei 0,10. Este excelent.

EVANTHIA PANĂ. Duşuri r ci locale, mâncaţi feculente şi castane multe. Fricţiune cu alcool de Lavandula; apoi pentru transpiraţie. Bicrom. de Ka. 5% cu apă de roze, în urmă pudră de talc.

MIRIA. Ori aveţi răbdare să revie tot la culoarea naturală, ori îl daţi din nou cu apă oxigenată, ori consultaţi un coifeur bun care să vi-l dea cu héné. Staţi în capitală?

AMĂRATA. Da, se fac astfel de operaţii dar în străinătate nu la noi.

Un institut de frumuseţe însă v'ar face tot duşuri cu aparate speciale şi v'ar recomanda tot soutienul.

FREQUENTĂ CITITOARE. Dacă tenul este prea stricat, nu se vindecă complect în 2 săptămâni. Ce reţetă aţi utilizat pentru coşuri? Un autovaccin v'ar fi de folos. Consultaţi un medic care să vi-l facă.

EGIPTEANCĂ. Pentru mâini: Spălaţi-le cu făină de migdale, apă caldă şi lămâie. Apoi le veţi unge cu glicerolat de amidon în care a'i pus câteva picături de perhidrol. Noaptea veţi purta mănuşi de piele uzată în care veţi vârî mâinile unse bine. Dece vă ungeţi obrazul cu undelemn? Dece nu utilizaţi mai bine una din cremele mele sau laptele de migdale? Aveţi tenul gras? In cazul acesta nu e bun untdelemnul. Apa caldă e bună dar să fie însoţită apoi de apă foarte rece. Altfel, slăbeşte muşchii obrazului şi dilată porii.

MICA DO. Pentru pistrui şi mătreaţă exact reţetele lui C. V. Ploeşti din revista recentă.

MARGOT. De data asta găsiţi reţeta pentru pistruii lui C. V. Ploeşti. Sau crema următoare: Resorcină 1 gr. Pp.-alb. 2 gr. Camfor 5 gr. Ung Emoliens 40 gr. Ichtiol 2 gr.

LENUŢA. Crema lui Margot în care aţi pus câteva picături de perhidrol e excelentă pentru ceiace doriţi. Pentru porii dilataţi ca la Silvia Voiculescu din revistă.

DESCURAJATĂ. Nu-mi luaţi în nume de rău că răspund tot prin revistă, dar sunt foarte aglomerată. Seara să vă spălaţi obrazul de fard, cu făină de migdale şi apă călduţă. Apoi veţi face un duş local cu apă foarte rece. Preparaţi singură un lapte bun de migdale în care aţi pus câteva picături de Perhidrol. Perhidrolul este o apă oxigenată foarte concentrată la 100 de volume. Un farmacist prieten v'ar putea servi, zeama de sfecle nu roşeşte tare obrajii. Un roşu bun este „Leichner" în cutii de porţelan. Când veţi termina cu lăptatul, stăm noi de vorbă şi pentru sâni.

14 AUGUST. Sunt nevoită să-mi aleg numai 2 din cele 5 întrebări puse. Pentru rest mai reveniţi. Pentru tenul dv. faceţi exact ca, „Descurajata". Pentru sâni, duşuri locale foarte reci, purtaţi soutien, mâncaţi feculente şi castane multe şi fricţiuni cu alcool de rosmarin.

LAURA CARE CERE SFATURI. Mai întâi ce vârstă aveţi? Doctorul Ghiullamila din Bucureşti e maistru în ceia ce vă interesează. Pentru gene untul de ricin în care aţi pus 0,05 pilocarpină e excelent. Pilocarpina nu e vătămătoare ochilor. Utilizaţi crema mea a cărei reţetă a fost mereu în revistă. Pentru ca părul să devie blond auriu, numai apa oxigenată e eficace, dar strică părul.

LENUŢA BUCUREŞTI. Exact ca „descurajata din revistă. Gâtul îl veţi unge cu vaselină sterilizată şi veţi face masagii locale.

18 ROZE. O apă bună de obraz este: Borax 1 gr., Glicerină 20 gr., alcool canforat 20 gr., apă de roze 100 gr., Tra benzoe 2 gr. Laptele de migdale e foarte bun pentru ten. Picioarele nu se pot îngrăşa local, ar trebui să vă îngrăşaţi şi la corp. Apa de coji de china şi foi de nuc îi găsiţi reţeta în revistă.

BRITMAN EMIL. Pentru coşuri veţi face exact ca Miţi Syssy, etc. din revistă. Depurativul Richelet din comerţ e bun. Veţi face o cură de 3 sticle. Drojdia de bere e deasemenea excelentă.

ELSA G. VODAN. Imi aleg 2 întrebări din 5, pe cele din urmă.

Spăla'i subţiorile cu: Bicromat de potasiu 5 gr. la 100 gr. apă de roze. Apoi pudraţi cu Talc. Purtaţi burti ră de cauciuc chiar şi noaptea. Nu mâncaţi dulciuri şi feculente multe. Un masaj local ar fi excelent.

O VECHE CITITOARE. Mâncaţi dulciuri, curmale multe şi mai ales castane. Unt mult şi lucruri grase. Beţi bere şi căutaţi să fiţi calmă şi surâzătoare totdeauna.

TINELLA N. Da, crema ce spuneţi e foarte bună. Pentru pete am dat o reţetă chiar în revistă. Gălbenuşul de ou e eficace. Sfecla crudă trecută pe răzătoare şi apoi stoarsă bine la presă sau prin tifon.

NARCIS CLUJ. Da, se poate face operaţie aci la Bucureşti, nu cunosc însă preţul. Dar un bărbat când iubeşte nu se uită la astfel de consideraţiuni. Cercetaţi sufletul logodnicului dv. istorisind aventura, ca încercată de o prietenă. Vă veţi convinge ce suflet are.

ELINOR. Glicerolatul de amidon. Cataplasme calde cu făină de migdale.

DOUĂ PRIETENE. Nu cunosc o reţetă a laptelui de castraveţi. Sigur că infuziunea cu alcool trebuie strecurată.

VALERIA S. Comprese cu ac. boric şi apă de roze. Ungere cu ulei de ricin şi masare zilnică.

AMĂRATA. Pori dilataţi şi pistruii găsiţi răspunsurile la alte cititoare tot în revista actuală. Ca să le mai scriu ar urma să repet mereu, acelaş lucru.

Pentru altceva nou, răspund cu plăcere personal.

JOE KING. Dar pentru D-zeu cu ce fel de lac aţi dat pe obraz de v'a căzut sprâncenele? Utilizaţi: Pilocarpină 0,15. Alcool lavandula 2 gr. Ulei de ricin 20 gr. Ungeţi sprâncenele în fiecare seară. Pentru transpiraţie: Bicromat de Potasiu 5% şi pudrare cu talc.

VIRGINIA. Institutul e bun, acolo veţi învăţa o cură întreagă.

Săpunul nu e bun pentru tenuri uscate şi veştede.

GETTA. Pentru ten gras: Aether 10 gr. Ac. salicilic 1 gr. Alcool camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Să Aetherul pur, utilizat la 2 seri odată e foarte bun. Pentru puncte negre Na .sulf. 1 gr. Resorcină 2 gr. Sulf. 2 gr. Alcool camforat 100 gr. glicerină 10 grame.

RUDI. Pentru pistruii ca C. V. Ploeşti. Pentru îngrăşat există în revistă. Pentru dinţi e admirabilă sarea sau săpunul de Marsilia dar sunt cam neplăcute. Părul de pe piept îl veţi rade pur şi simplu cu maşina de ras. Un depilator ca crema Toki ar fi eficace ,dar să ştiţi că creşte la loc.

FLORIDA. Părul prea gras se va spăla cu benzină sau alcool de rosmarin părţi egale cu apă de roze. Pentru piept există reţeta în revistă .

MANON. Exact ca C. V. Ploeşti.

RECUNOSCĂTORUL. Cât un bob de a lună topită în sifon în fiecare dimineaţă. Pentru pori dilataţi şi coşuri găsiţi în revistă. Pentru timiditate nu mă pricep. Dar dacă spui că eşti băiat frumos, fii îndrăzneţ atunci.

VISUL MEU. Sunt mulţumită că v'am fost de folos. Crema ce întrebuinţaţi e bună Săpunul de Borax sau Ichtiol bune pentru tenuri grase. Apă caldă făină de migdale curăţă perfect obrazul.

FULG DE ZĂPADĂ. Utilizaţi ca colega dv. Visul meu, laptele meu de migdale căci e foarte bun. Zeama de sfecle o găsiţi în revistă. Semnul din naştere nu dispare cu nimic pe lume.

LUCIA. Aţi ţinut regim? Aţi luat drojdie şi bulinile indicate? De când faceţi cura? Ce fel de alcool camforat aţi utilizat? Sunt nelămurită. Aştept răspuns clar.

ROZALIA. Reţeta porilor dilataţi o găsiţi în revista actuală. Cu poşta aceasta mi-au venit nu mai puţin de 200 de scrisori, le-am numărat. E un record.

HENRIC. Iartă-mă dar nu-mi amintesc ce preparat doriţi. Cereţi încă odată şi daţi adresa.

MAGDALENA. Mâncaţi dulciuri şi făinoase multe. Pur'a'i souti n. Duşuri r ci locale. Fricţiuni cu apă de Colonia.

O MAMĂ. Da, ungându-le cu lanolină şi vaselină părţi egale şi făcând uşoare masagii.

ANIŞOARA. — Aţi avut răspunsul, nu pricep de ce nu s'a publicat. Veţi utiliza reţeta porilor deschişi din revistă. Dar mai întâi să scăpaţi de coşuri. O cremă bună pentru coşuri este: Ressorcină 1 gr., Sulf 2 gr., Pp. alb 2 gr., Ung emoliens 40 gr., Ichtiol 2 gr. Făina de migdale cu apă caldă curăţă tenul admirabil. Săpunul e vătămător pentru tenurile uscate.

MARTHA LEIBOVICI. — Aveţi receta porilor deschişi în revista de faţă.

JANCA. —Veţi urma o cură de mai multe şedinţe la un institut de frumuseţe. Dar toate se bazează pe masagii, aplicaţiuni de comprese fierbinţi şi la urmă ghiaţa. Aburii fierbinţi, cataplasmele calde de făină de migdale şi ghiaţă cât mai multă, înviorează un ten obosit. Crema cu unt de cacao şi glicerină e bună pentru ten. Doresc adresa d-tale personală.

LIANA C. — Na sulf 2 gr., alcool camforat 100 gr., apă de roze 50 gr., glicerină 20 gr., borax 2 gr. Masagii cu ulei de vaselină. Glicerolat de amidon şi mănuşi de piele uzate noaptea. Cumpăraţi un ung. emoliens simplu şi aplicaţi în strat uşor sub pudră.

MATILDA DUMITRESCU. — Aveţi în revistă o recetă pentru porii dilataţi.

MIMI FLORIAN. — Luaţi câte 4 pastile de „Diplosal" pe zi şi faceţi comprese cu alcool camforat şi glicerină.

DITU FLORIAN. — Mi se pare că am mai stat noi odată de vorbă prin revistă. Nu e aşa ?

MISS MADRID. — Frumoasă Miss, sucul de lămâie părţi egale cu glicerină curăţă pistruii foarte bine.

Uleiul de măsline 100 gr. în care am sdrobit 20 gr. camfor şi am fiert pe un foc moale e foarte bun pentru pistrui. Un amestec de acet aromat suc de lămâe, alcool camforat şi ulei de măsline părţi egale e bun pentru pistrui. Gălbenuşul de ou, glicerina şi lămâia bătute bine albesc tenul şi-l preservă de pârleală.

REBY. — Din ce cauză aveţi acele bătături pe talpă ? O baie caldă seara cu tărâţe de grâu ar fi eficace.

LOLA. — Găsiţi în revistă.

MIETTA. — Unt de cacao 20 gr., glicerină 10 gr., Pp. alb 2 gr., ceară 5 gr., cetaceum 5 gr., ulei de vaselină 10 gr.

Mâncaţi castane, făinoase multe, beţi bere şi mai ales mâncaţi unt în cantitate mare. Pentru transpiraţie faceţi tamponări cu o soluţie de 5 la sută Cromat de Potasiu în apă de roze apoi pudraţi cu pudră de Talc. Spălaţi dinţii cu o perie moale şi cu săpun de Marsilia. E cam desagreabil dar vă veţi obişnui. Veţi fi uimită de rezultatul obţinut. Deasemenea sarea e admirabilă pentru dinţi. Conservă gingiile sănătoase şi albeşte dinţii mult. Pastele din comerţ sunt un amestec de cretă, magnezie, glicerină, carmin şi salol sau menthol. Multe însă sunt vătămătoare dinţilor.

M. ARDELEANU. — Aveţi reţeta porilor dilataţi în revistă.

VIORICA CIUREA. — Aveţi la Lilian Tighina numeroase reţete pentru creşterea părului. Alegeţi care vă place.

Moda de Primăvară

IN FINE, iat-o strălucitoare şi aurită, capricioasa Primăvară, aruncând diafană în toate colţurile Bucureştilor, ghiocei şi viorele culese de sub muşchiul pădurilor.

A sosit — şi cu ea întregul cortegiul de noutăţi. Ca o vrăjitoare cu bagheta magică, a

trezit pe suporturi de lemn şi pe umerii manequinelor, micuţele tailleururi de altă dată. O retuşă pe ici, o pensă pe dincolo, mici şi invizibile pliuri, dau tailleurului, — atât de iubit de femeia de azi, atât de practic în plimbări şi târgueli — un aer proaspăt de răsfăţat al modei zilei.

Pentru el, pentru jacheţica lui scurtă şi jupa la fel, marii fabricanţi ai fanteziei în lână, au creeat stofe adorabile, dându-le nume din bazmele orientale: *Hindikasha*, ţesătura beige şi cafenie şi *Oudamoussa* magnific crépe de lână gros, sunt materiile favorite din care moda de azi îşi confecţionează cochetele tailleur-uri, completate prin centura de piele, jaboul de lingerie imaculată, cravată de pongée sau, mai scump şi mai clasic prin blana de vulpe, care apără gâtul de răcoarea unor seri încă nestatornice.

Pentru rochiile celelalte, avem satinuri imprimate, mătăsuri mate, ce compun minunate modele de primăvară. In domeniul suplei ţesături care e crépul de chine, variaţia de calitate e şi ea foarte mare. Pentru rochia practică şi totuş elegantă, fabricanţii francezi au lansat un crépe gros admirabil care nu se şifonează ; toaletele confecţionate cu această superbă stofă sunt sobre ca linie. Ele nu sunt împodobite nici cu multe volane, nici cu plisseuri.

Din crépul satin se fac un fel de rochii „princesse" care dau unei femeii înalte şi subţiri, un aer majestos. Aceste rochii mai scurte în faţă ca în spate, sunt terminate printr'o serie de zodeuri, care dau purtătoarei, aspectul unei flori invoalte.

Tot aşa de iubite sunt ţesăturile „tricot" cu metru, unde fantezia joacă un mare rol. Aci vărgile, raylleurile mici sau mari, alternează cu benzile ţesute în fir de aur.

O cazacă din această stofă tricotată şi nişte foi de crépe marocain sau crépe de chine gros plisat, compune un costum de primăvară practic şi de mult gust.

Pentru vilegiatură, nu trebue să lipsiască din garderoba unei elegante două sau trei din aceste costume în nuanţe deschise.

O noutate în materie de bluze. Ele s'au lungit mult. Unele care nu lasă să se vadă decât marginea jupei sau a furoului. Altele însă, mai scurte, păstrează forma garsonieră a cămăşii bărbăteşti şi toată eleganţa lor constă în garniturile de fire scoase sau cerculeţe invizibile.

Ca nuanţe, armonia de alb şi negru a intrat definitiv în repertoriul clasic al modei.

Cât despre „trotteur" sau „tailleur", mult „gris" şi „bleu-marine", luptă cu succes cu tonurile de „beige" şi „havane" ce aveau exclusivitatea paletei modei.

Odată cu primăvara, se încearcă şi anul acesta, ca şi în alţi ani, propaganda favorabilă moarului şi paiului. Dar aceste două stofe rigide, par prea severe femeii moderne, făcută din supleţe, din mişcări repezi şi devotată stofelor ce-i mulează trupul svelt.

Totuş pentru unele rochii de gală, moarul negru cu ape pierdute şi paiul ce foşneşte, işi păstrează rangul şi prestigiul.

Ce delicioase rămân însă alături de severitatea lor, mousselinurile de mătase, crepurile transparente pe care le garnisesc cu succes o mică broderie de roze sau un motiv de strass.

Ca încheiere, mă simt datoare a vorbi din nou de pălării. De ciudatele toculeţe care lipite pe cap descoperă cu totul fruntea şi de marile capeline din dantelă groasă de crin. Ambele modele sunt destinate a scoate în relief frumuseţea şi frăgezimea unui chip. Nu consiliez însă pe toate drăguţele mele cititoare, să le adopte. Ele au o notă de excentricitate, care atrage prea mult privirile.

LAURA

(Urmare la poşta Laurei)

LILIAN, Tighina. — T-re Jabouraud 15 gr., lanolină 9 gr., glicerină 60 gr. Pilocarpină 1 gr. Fricţionaţi pielea capului. O lingură de sare într'o litră de rom bun e admirabil pentru căderea părului. Sau faceţi o infuzie de o căpăţână întreagă de usturoi sdrobit şi ţinut 24 de ore în rachiu ferbinte cu care veţi fricţiona capul la două seri odată. Puneţi în soluţie şi coaja unei lămâi pentru a îndepărta mirosul usturoiului. Coaja de chinină fiartă în rom în care am pus 0,50 pilocarpină opreşte cu desăvârşire căderea părului şi colorează părul în brun.

ELVIRA. — O soluţie de 5 la sută cromat de potasiu în apă de roze şi apoi pudraţi cu Talc. Comprese ferbinţi pe nas cu alcool camforat părţi egale cu apă de roze vă va scăpa de ambele neajunsuri.

O LACRIMĂ. — Imi spuneţi că sunteţi „trist", deci sunteţi de genul masculin, iată un bărbat care, ţine la frumuseţea braţelor sale. Totuş răspunsul îl dau bucuroasă : Veţi unge braţele în fiecare seară cu glicerolat de amidon în care aţi pus sucul dela o jumătate lămâe. Pentru puncte negre aveţi o reţetă bună la poşta Laurei din revistă. E inutil s'o repet mereu. Genele le veţi unge cu ulei de ricin în fiecare sară.

GETUŢA MIHĂESCU. —Foarte greu fără adresa dv personală. O aştept şi repetaţi şi întrebările.

S. 14, Bârlad. — Nu cunosc eu nici adresele exacte, dar în caz că doriţi să-i consultaţi personal, găsiţi adresele la orice farmacie din Berlin sau Paris. Nici unul însă nu dau consultaţii prin scris.

SIBILLA. — Crema cu unt de Cacao din revistă e foarte bună pentru un ten prea aspru. Cum se poate să vă apară negi pe figură ? Un creion de nitrat de argint ar fi eficace. Sfeclele se sdrobesc fierte bine într'o maşină pentru sdrobit cartofi. Sucul se aplică cu un tampon de vată. Un coafor bun v'ar putea servi. De ce nu faceţi o ondulaţie permanentă însă ? Sunt calităţi de păr care o suportă foarte bine.

LYA. — Mâncaţi făinoase, dulceţuri şi beţi bere. **Dar mai întâi aveţi poftă de mâncare?** Ungeţi genele cu ulei de ricin. Ungeţi mâinile cu glicerolat de amidon şi spălaţi-le cu apă oxigenată părţi egale cu apă de roze. Făina de migdale cu apă caldă şi suc de lămâe albeşte mâinile.

PYA A. — Pentru mâini exact ca la colega dv. de suferinţă Lya. Pentru constipaţie mâncaţi în fiecare dimineaţă o linguriţă de miere şi beţi un pahar de apă. Compotul de prune mâncat din zori de zi e excelent.

O ABONATĂ. — Acidul boric soluţie cojeşte obrazul. O cremă bună pentru ten e în revistă. O faceţi singură. Cetaceum 15 gr. Ceară albă 10 gr. Ulei de vaselină 40 gr. Apă de roze 20 gr.

BĂLAŞA COŞULEŢ. — Apă oxigenată tamponări uşoare e eficace pentru părul de pe obraz.

G. CREŢULESCU. — Mai întâi de toate, vei ţine o cură. Oprite alcoolul, cafeaua, ceaiul, excitantele. Vei lua dimineaţa un bob cât o alună drojdie de bere. Vei face următoarea soluţie: Resorcină 1 gr., sulf 2 gr., alcool camforat 100 gr, aether 10 gr., glicerină 20 gr. Apoi crema următoare: Pp. alb 2 gr.. resorcină 1 gr.. ung. emoliens 40 gr., ichtiol 2 gr. Cu ambele vei da seara pe obraz.

MISS UNIVERSUM: Alcool de rozmarin amestecat cu trei părţi apă, se întrebuinţează pentru *întărirea* muşchilor şi a sânului. Duşuri reci f. bune. Crema următoare, superioară tuturor şi inofensivă. In curând va fi în comerţ sub numele cold-crem *„Laura"*.

Topiţi pe foc potolit: Ceară albă 5 gr.; Cetaceum 15 gr. Puneţi pe urmă într'un mojar de porţelan adăogând ulei de vaselină 10 gr. apă de roze 10 gr. tinctură de benzoë 5 gr.; faceţi până se răceşte şi se face o pastă.

CREOLA. E destul să vizitaţi odată pe lună un coafor. Dar nu mai puneţi nitrat de argint, căci o să cadă tot părul cu timpul.

Având in vedere marele număr de scrisori ce primim pentru „POŞTA LAUREI" si spaţiul restrâns de care dispunem, vom da prioritate şi vom răspunde în primul rând ABONAŢILOR.

In acest scop, rugăm a alătura scrisorii, banda de abonament, sub care se primeşte revista.

Urmare din pag. 11
ascunse în rânduri ţevile scurte ale aruncătoarelor de mine.

O patrulă condusă de un sublocotenent, se pregătia să se înapoieze în tabără după ultima inspecţie.

Unul dintre ostaşi privind înapoi, zări pe Precossi. Pe dată patrula se întoarse, punându-se în gardă.

— „Din această direcţie nu poate fi decât un duşman", spuse sublocotenentul Batistini, conducătorul patrulei.

Intr'adevăr, inamicii obişnuiau să întindă curse patrulelor sau să facă spionaj, îmbrăcând haine ofiţereşti.

Precossi, bucuros că vede prieteni, venia alergând, mai însufleţit. Pe drum îşi pierduse chipiul, îşi rupsese mantaua şi era plin de ţărână. Sublocotenentul italian îi strigă să stea. Precossi însă răspunse, fără a se opri, că trebue să vorbiască neapărat cu comandantul.

Intre patrulă şi el erau ca la 200 m. şi vântul bătea spre nord. Batistini nu auzi ce-i spunea acel pe care-l credea inamic. Văzându-l că înaintează, cu toată somaţia, el întinse revolverul, ochi şi trase, pe când Precossi înspăimântat ridicase mâna în sus, ca şi când ar fi voit să suprime oroarea faptului şi să împiedice o crimă.

Cei cari aţi fost pe front, ştiţi cât de puţin preţuia o viaţă omenească şi înţelegeţi desigur gestul sublocotenentului Batistini, care era încredinţat că omul în uniformă italiană, care venia dinspre frontul inamic nu putea însemna decât o cursă pentru mica patrulă pe care o conducea. Un spion.

Cu multă precauţiune patrula s'a apropiat de cel căzut.

Precossi era rănit mortal, dar trăia încă şi cu o supremă sforţare, predete sublocotenentului raportul. Erau orele cinci şi trei sferturi.

* * *

Când Batistini îngrozit şi-a dat seama ce-a făcut, mai erau doar zece minute până când urma să se dea atacul cu gaze.

Deşi se aflau la marginea de dinapoi a câmpului de mine, până la comandament erau doi kilometri şi Batistini era pe jos.

„Peste zece minute gazele atacului dat de italieni, aveau să omoare trupele italiene". La gândul acesta picături de sudoare îmbroboniau fruntea sublocotenentului. Soldaţii stăteau înmărmuriţi, pătrunşi şi ei de grozăvia situaţiei.

— „Toată vina e a mea!" îşi spunea Batistini, strângând în mâini raportul predat de Precossi, m'am grăbit şi am ucis un nevinovat!"

N. C.

* * *

Povestea noastră s'a sfârşit aci. Dacă cititorii vor, îi îndemnăm să salveze pe sublocotenent, care în disperarea lui se va sinucide desigur, dacă nu poate împiedica masacrul în care vor fi ucişi câteva mii de oameni nevinovaţi.

Noi făgăduim să dăm CINCI MII DE LEI PREMIU, celui care dă soluţia cea mai nimerită. Intre soluţii identice hotărăsc sorţii.

Soluţiile se primesc la redacţie până la 15 Mai.

Figurile Ecranului

Conrad Veidt

S'A NASCUT la Berlin în ziua de 22 Ianuarie. Şi-a făcut studiile la colegiul de Hohenzollern din Schoeneberg.

In 1909 debutează pe scenă şi joacă până în 1914 când este mobilizat ; iar în 1916 e lăsat la vatră din cauză de sănătate.

Debutul în studio şi-l face cu filmul „Nostalgie", după care urmează imediat „Rätsel vom Boungalow".

Succesul acestor două filme, il face cunoscut în toată Germania şi regisorii cei mai de seamă îl angajează pentru realizările lor.

Aşa turnează : „Cabinetul d-rului Caligari", „Mâinile lui Orlac" (regia Robert Wiene), „Fraţii Schellenberg" de Karl Grüne, „Monumentul Indian" de Joe May „Figuri de ceară" de Paul Leni, „Lucreţia Borgia", „Sărutul Mortal", „Nyu", „Contele Kostya", „Studentul din Praga" şi altele.

In 1927 pleacă în America, unde turnează pentru compania „Universal" printre alte filme şi „Omul care râde" în regia lui Paul Leni.

Nemulţumit însă cu felul de a realiza al americanilor, Conrad Veidt a părăsit acum o lună America înapoindu-se în Germania, iar astăzi este angajat al casei „Ufa" cu suma de 100.000 mărci pentru un film.

Unde mergem ?

„SELECTUL"-ul a reluat marele succes al lui John Gilbert: „Alteţa Sa Aşteaptă". Filmul va fi acompaniat de un bun cor rusesc.

La „BOULEVARD" îl putem vedea din nou pe simpaticul Ramon Novarro în recentul său film, „Crinul Roşu". Spectacolul va fi acompaniat ca totdeauna de o hilariantă comedie americană.

CANTĂREŢUL DE JAZZ" e o puternică dramă ce se reprezintă în frumoasa sală „TRIANON" şi în care apare o nouă vedetă, Al. Jolson.

CINEMA „CAPITOL" a programat interesanta realizare a regisorului rus Pudowkin : „Vulpea Argintie" **(Sturm über Asien).**

„ELITE" reprezintă un minunat film de salon.

CINEMA „Scala" obţine mari succese cu noua revistă: „Paştele Calului". **Pe lângă revistă şi un frumos film.**

„REX" proectează un superb film cu subiect sentimental.

Poşta cinefililor

Scarlat Dumitrescu. — 1) Laura La Plante, c/o Universal film, Universal City Calif., U. S. A. 2) Bébé Daniels, nu turnează momentan în nici un film.

N. Soceanu. — 1) Lon Chaney, c/o Metro-Goldwyn—studios, Culver-City, Calif., U. S. A.2) Romanul **„Ferma cu Reptile"** nu-l puteţi urmări decât în revista noastră. In volum n'a apărut, dar va apare mai târziu.

St. L. Galaţi. — 1) Curaj. Dar mai târziu veţi vedea că tot eu am avut dreptate, căci eu nu descurajez pe nimeni, ci caut a arăta numai calea cea dreaptă. 2) Suzy Vernon, 46, boulevard Soult, Paris XII e. 3) Eliza La Porta, Berlin, Kurfürstendamm, 138.

A. B. O. I. E. R. — 1) Bébé Daniels a fost „dublată" în scenele acrobatice din „Crăiasa codrilor". 2) Puteţi să-i scrieţi în limba franceză sau engleză pe adresa: Paramount-studios Holywood, Calif., U. S. A. Cred că vă va răspunde. 3) Nu se ştie nimic precis despre această căsătorie. 4) Vrei şi dta să faci cinema ? Citeşte „Poşta" din **„Realitatea"** din acest an, No. 4.

R. Veneri. — 1) Răspunsul la această întrebare îl veţi găsi în No. viitor. 2) Acest roman n'a fost adaptat pentru ecran. 3) Dina Gralla, Frau Eyre, Unter den Linden 1, hotel Adlon, Berlin N. W.; Louisse Brooks, c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif. U. S. A.; Claire Rommer, Innsbruckerstr. 18, Berlin-Schönenberg; Bébé Daniels vezi mai sus. 4) Nu vă putem oferi decât adresele.

Teodor Buturev. — Prin poştă e imposibil a vă răspunde. 1) Harry Piel Konstanzestr., 7, Berlin W. 15. Ii puteţi scrie în limba germană. 2) Scrisoarea trebue francată cu 10 lei. Răspunsul îl veţi avea în maximum o lună.

Emilia. — 1) Jackie Coogan urmează încă la şcoală şi e printre elevii cei buni. 2 c/o Metro-Goldwyn-studio, Culver City, Hollywood, Calif., U. S. A. Vă va răspunde.

N. N. N. — 1) Lilian Harvey, Düsseldorferstr. 47, Berlin-Friedenau. Are 32 de ani. Nu-i măritată. Scrieţi-i în limba germană şi vă va răspunde. Fotografia însă nu vi-o trimete. 2) Olga Tschechova, Klopstockstr. 20 II, Berlin N. W. 23. Are 33 de ani şi e de naţionalitate rusă.

Lya de Putty. — Nu cunosc nici un artist cu numele de George W. Vasilievici.

Otto Gagel. — Pentru şcoala de artă dramatică adresaţi-vă la conservator.

Ada-Albă. — Ivan Petrovici e de origină sârbă, născut în anul 1893, necăsătorit. Ii puteţi scrie în limba franceză sau sârbă pe adresa: Hotel Negresco, Nice.

Nuţi Donescu. — Lya Mara obişnueşte să răspundă. E preferabil să-i scrieţi însă în limba germană. La fel şi Fred Louis Lerch. Despre W. B. vom scrie în curând la „Figurile Ecranului".

V. Pribeagu. — La noi în ţară nu există ceeace vă interesează. Cea mai bună şcoală e studio-ul. Pentru „ten frumos" adresaţi-vă d-nei Laura.

O cititoare cinefilă. — Igo Sym. Siebensterngasse, 31 Wien VII. Walter Slezak, Meerscheidtstrasse, 14, Berlin-Westend. Evelyne Holt, Darmstädterstr. 2, Berlin. Laura Raday nu ne-a comunicat adresa. Toţi aceşti artişti nu sunt căsătoriţi şi răspund dacă le scrieţi în limba germană. Nu trimiteţi mărci.

Millia Andreescu. — Lui Ramon Novarro îi puteţi scrie pe adresa: c/o Metro-Goldwyn, studios, Culver City, Calif, U. S. A. Scrisoarea trebue să fie scrisă în limba franceză sau engleză, francată cu 20 lei. N'avem concurs de fotogenie.

Ramon Novarro: Vezi colecţia.

Miss X. — Anny Ondra are 26 de ani şi îi puteţi scrie pe adresa: Praga Sinickow, Smetanowa, 10. Polei Negri îi puteţi adresa corespondenţa la firma Whitehall Films Ltd, 82 Coleman Street, London E. C. 2.

TITUS

Cupon pentru jocuri No. 17

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

....

Statistica scrierilor lui Emil Zola

TOTALUL volumelor scrise de romancierul **Zola**, se ridică la 45, dintre care 25 au 500 de pagini format octavo şi 20, 350 pagini adică în total 20.000 de pagini.

Fiecare pagină având 36 de linii, opera lui totală numără 720.000 linii şi — cum o linie are 50 de litere — 36.000.000 litere.

Dacă se ţine socoteală de volumele tipărite în toată lumea deducem că numărul literilor răspândite pe pământ de Zola este de 2 trilioane 981 miliarde.

O literă măsurând aproximativ un milimetru dacă le-am pune pe toate la rând ar ocupa o lungime de 2.981.000 kilometri adică de 70 de ori înconjurul pământului.

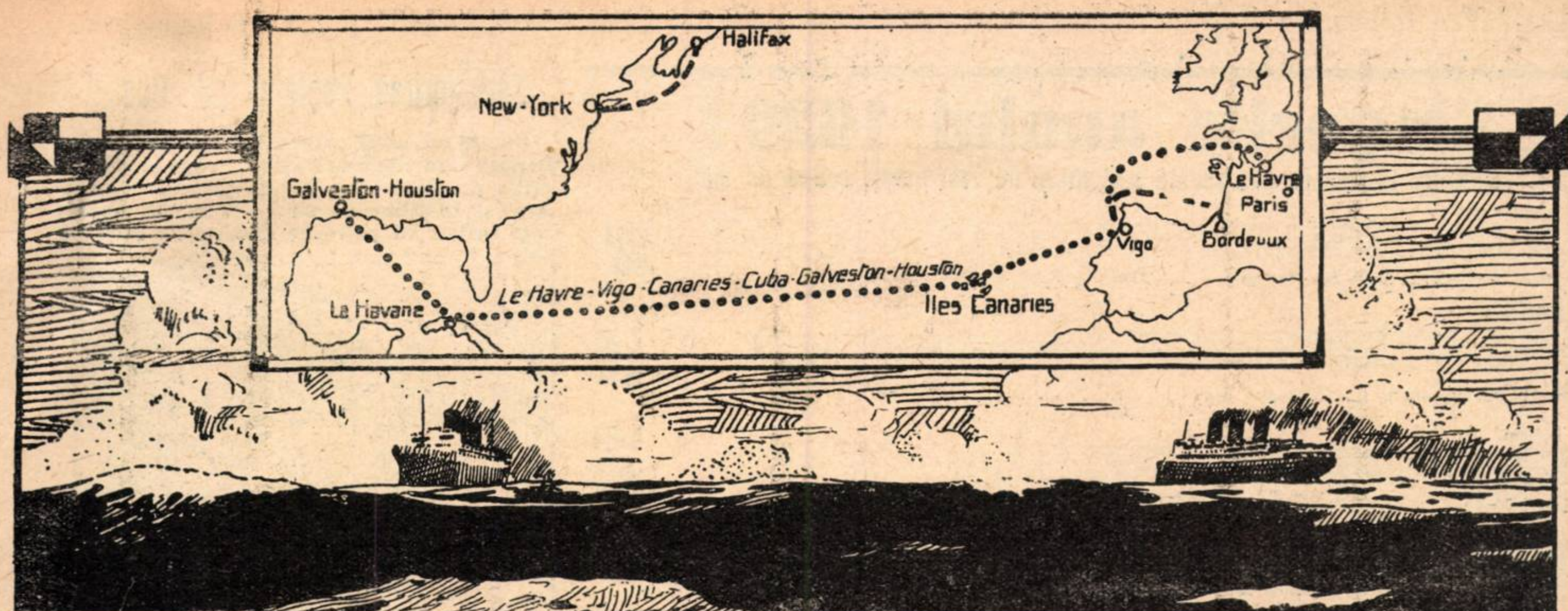
Aşezând toate volumele unul peste altul am constata că acestea ar atinge înălţimea de 12.982 metri adică de patruzeci şi trei de ori cea a turnului Eiffel!

MEDALIOANE

D. VIRGIL SERDARU preşedintele „U. N. A. L." un inimos luptător pentru drepturile demobilizaţilor, este consilier comunal şi ajutor de primar al Municipiului Bucureşti

Citiţi şi răspândiţi revista „Radio şi Radiofonia"

Plecarea candidatelor europene la concursul din Galveston

S'a fixat definitiv pentru ziua de 9 Mai plecarea din portul Havre a vaporului „GUADELOUPE" care va îmbarca frumuseţile Europene pentru Galveston.

Vor pleca împreună MISS FRANŢA, MISS GERMANIA, MISS POLONIA, MISS SPANIA, MISS ITALIA, MISS DANEMARKA, MISS NORVEGIA, MISS AUSTRIA, MISS ENGLITERA, MISS JUGOSLAVIA, MISS LUXEMBURG cea din urmă aleasă şi d-ra MAGDA DEMETRESCU, „MISS ROMÂNIA".

D-ra Erzsi Simon, Miss Ungaria, a declarat că nu mai participă la concursul din Galveston. Este uşor de înţeles această rezervă a ei. Miss Ungaria a căpătat în concursul din Paris titlul de „Miss Europa" şi nu vrea să rişte o înfrângere la Galveston, întrucât acolo în faţa altor arbitri, cari au declarat că nu vor ţinea seamă de alegerea din Paris şi că toate candidatele ce se vor prezenta au şanse egale, s'ar putea să nu ia nici un premiu din cele nouă câte sunt fixate, sau în cel mai bun caz un premiu secundar. Pe de altă parte, d-rei Erzsi Simon i s'au făcut manifestaţii ostile, la Budapesta şi astfel a renunţat şi la ideia de a pleca la Galveston pentru manifestaţie politică — dânsa voia să se îmbrace acolo în doliu, după ţinuturile desmembrate dela Ungaria — cum intenţiona la început, chiar cu riscul unei înfrângeri pe tărâm estetic.

Vaporul „GUADELOUPE" va urma calea indicată de harta pe care o reproducem, va sosi în insulele Canare la 15 Mai şi va face aci o escală de o zi, va sosi apoi la 28 Mai în Havana şi la 31 Mai va fi în Galveston.

Concursul internaţional are loc aci între aproape 50 de concurente, în zilele de 9, 10 şi 11 Iunie.

Ca orice împrejurare, în jurul concursului de frumuseţe din Galveston, s'au brodat de ziarişti cu imaginaţia aprinsă, tot felul de legende şi s'au lansat svonuri menite să compromită concursul şi pe organizatorii săi.

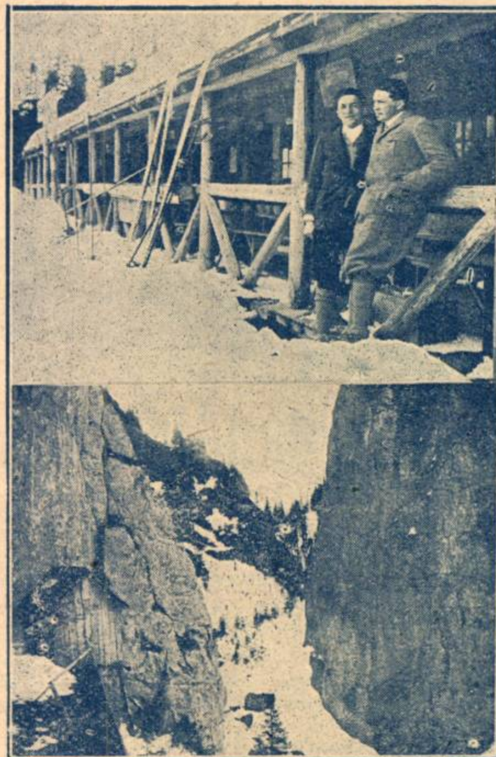
S'a vorbit astfel de aventuri, pe care le-ar fi avut în America, Miss Ungaria, Miss Polonia şi Miss Germania, atribuindu-se acestor frumuseţi întâmplările unor artiste care şi-au căutat norocul în continentul de peste Ocean. Este lesne de înţeles pentru toţi cei iniţiaţi, că asemenea relatări sunt complet false şi e ridicol de a vorbi de întâmplările din America ale Miss Poloniei, Miss Germaniei şi Miss Ungariei, care se găsesc toate în patriile lor.

„MISS ROMÂNIA" va pleca din Bucureşti în ziua de 1 Mai şi se va îmbarca la Havre în ziua de 9 Mai.

Vom fi mâhniţi dacă Miss Ungaria nu va reveni asupra hotărîrii ei, de a nu participa la concursul din Galveston, pentru că am fi dorit ca d-ra MAGDA DEMETRESCU, aleasa României să se ia la întrecere cu aleasa Ungariei, victorioasa de la Paris.

Sărbătorirea Paştelui pe Bucegi

Cu tot viscolul care a bântuit pe Bucegi în ajun şi în zilele de Paşi şi zăpada care a atins pe Vârful cu Dor şi platoul Pietrei Arse o înălţime de 2m. — 2 m. 50, numeroşi turişti au petrecut sărbătorile Paştilor

la „Casa Peştera" a „Turing-Clubului Ro mâniei", situată în pădurea Cocora (1610 m.) **nu departe de vechiul schit al Ialomicioarei.**

Fotografiile noastre reprezintă „Casa Peştera" şi aspecte de iarnă din această minunată regiune alpină

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Ziarele braziliene numesc „misterul dela vila Manuela", ciclul de stranii împrejurări în care a fost asasinat Dick Randall și în care cadavrul său a dispărut. Logodnica sa, dona Manuela d'Almeida a fost arestată.

Doi cavaleri spanioli, detectivul Trevor Gex și generalul Bernard, pleacă, după denunțul făcut de dona Bella, soția criminalului Sse-Pong, în explorarea unei caverne a acestuia, ca să caute cadavrul lui Dick. Ei dau peste un templu subteran, în care conspiră, sub conducerea lui Wampoo, chinezii muncitori de pe ogoare, contra proprietarilor cruzi, cari-i schingiuesc.

Wampoo recunoaște în generalul Bernard pe binefăcătorul său și arată cum vărul lui Dick, don Alvarez Domingos, i-a cerut să ucidă pe Dick, pentruca să pună mâna pe o moștenire.

Wampoo precizează cavalerilor rolul ce dona Bella a avut în această afacere:

* * *

— Wampoo, zise generalul, sunt foarte curios să aflu dacă Bella este nebună, după cum a afirmat Sse-Pong la instrucție și dacă în adevăr ea e soția acestui sinistru...

— ...reprezentant al civilizației asiatice ! îl întrerupse, cu o vehementă ironie, don Lopez.

— O, senore, zise Wampoo cavalerului, nu trebue să acuzați întreaga civilizație orientală de crimele unui singur oriental. Oare Occidentul nu are bandiți sadici și asasini? Și apoi, nu uitați că moravurile noastre sunt extrem de deosebite de ale voastre. Oameni ca mine, care am cutreerat multe țări de pe pământ, — nu-i așa Excelență? — care am comparat moravurile foarte deosebite ale popoarelor, ne dăm seama că ceeace este imoral și criminal într'o regiune a globului, e moral și sfânt în alta. Noi, asiaticii, nu avem groază în fața morții, ca voi. Pentru noi viața unui om nu înseamnă nimic. Moartea nu e catastrofă, ci o contopire a eului în Dumnezeul universal, risipit în toate lucrurile și ființele, o cufundare mistică a sufletului în natură. Moartea pentru noi nu are caracterul înfiorător pe care i l-a dat Occidentul. Noi nu ne cutremurăm în fața morții și de aceea a ucide, uneori, nu e pentru noi o grozăvie...

— Ești abil, senore Wampoo, ne ții aci cu vorbe, în loc să-ți punem mâna în gât și să te ucidem, ca să te convingi personal de grozăvia morții... Aș vrea să văd dacă vei râde de bucurie, când îți voi crăpa balonul care e pântecele tău, cu vârful spadei!..

Don Cortez scoase sabia. Generalul interveni. Liniștea se restabili.

Wampoo urmă:

— M'ați întrebat Excelență, dacă dona Bella este în adevăr dementă...

— Da, adăogă generalul, în tot amestecul său în această afacere, Bella a avut o activitate atât de incoherentă, încât s'ar părea că nu e în toate mințile. De altă parte, ea ne-a dat indicațiuni de cea mai mare preciziune.

— Ah, ea ne-a trădat? zise Wampoo curios.

— Mi-a cerut s'o salvez, mi-a spus că Sse-Pong nu e soțul ei, că pe adevăratul ei soț l-a ucis ea la Madrid. Am întrebat însă poliția din Madrid și ne-a răspuns că dona Bella ne-a mințit. Nici o crimă, cu amănuntele date de ea, nu s'a petrecut în ultimul timp. Apoi, mi-a scris că e secfestrată în casă de Pong și mi-a cerut să-i viu în ajutor.

— Divulgându-vă în schimb secretul întâlnirii mele cu don Alvarez și existența templului.

— Aproximativ, zise detectivul Trevor Gex. Dar nu ne-ați spus care e adevărata stare mintală a donei Bella.

— Ei bine, senores, sărmana dona Izabella este în adevăr dementă.

— În urma vre-unei nenorociri? întrebă emoționat generalul.

— După o spaimă fantastică.

— Explică-ne, îl îndemnă generalul Paul Bernard.

— Senores, dona Bella este fiica unui mare și crud proprietar de *fazenda*, condamnat și pedepsit de secta noastră, la carceră perpetuă. El se află încă printre prizonierii pe cari i-ați văzut în cuști și va fi eliberat, potrivit voinței Excelenței Voastre, în chiar noaptea aceasta. Cred că la această oră, prizonierii au și fost scoși din lanțuri și celule, așa că trebue să ne grăbim, căci ceasul despărțirei noastre se apropie.

„Cum vă spuneam, senores, după dispariția tatălui său, pe care-l închisesem în templul nostru, dona Bella căzu bolnavă și mințile ei începură să se turbure. Sse-Pong o văzu și o iubi. Dar frumoasa spaniolă nu voia să audă de el. Și atunci, Pong s'a gândit s'o îmblânzească și s'a răzbunat: a închis-o 24 de ore în antreul templului nostru, în caverna cea mică, din puțul căreia eșiră sute de șerpi inofensivi. Pe dona Bella a scos-o de acolo jumătate moartă. Când își reveni, delira. De atunci, are ideia fixă că a ucis un soț anterior și inexistent și cere tuturor ajutor. În momentele ei mai lucide, Sse-Pong o utilizează ca momeală, pentru a atrage în cursele lui pe bărbații ce se îndrăgostesc de ea. Dar Bella are mari și brusce crize de isterie și de demență, așa că trebue s'o supravegheze deaproape și uneori s'o țină secfestrată în casă săptămâni întregi.

— Nenorocita!... șopti generalul Paul Bernard.

Trevor Gex își explica în acest timp pățania lui din prima seară, când sosise la Rio de Janeiro. El urmărise atunci pe Sse-Pong, dar banditul băgase de seamă și-l atrăsese în caverna cu șerpi, convins că detectivul nu va mai eși de acolo în toate mințile!...

— În noaptea în care Dick Randall a fost asasinat, zise generalul, Bella a venit la vila Manuela și am primit-o, o clipă, în parc. O trimisese, oare, Pong, ca să pregătiască într'un fel sau altul asasinarea lui Dick, sau venise din propria ei inițiativă?

— Pong, bănuind că Bella v'a divulgat secretul cavernei, unde atrăsese și închisese pe d. Trevor Gex, a maltratat-o și a secfestrat-o în casă. Ea a scăpat și a venit să vă ceară ajutor, în cursul nopții.

— Și eu am alungat-o sărmana!... șopti generalul.

— Sse-Pong, observându-i dispariția, a trimis oamenii în toate părțile. Indată ce ea eși din parcul vilei Manuela, fu prinsă de oamenii lui Pong și dusă acasă.

— Așa dar, Wampoo, nefericita dona Isabella e nevinovată.

— Nevinovată ca un prunc de ibis, Excelență.

— Sunt foarte mulțumit... murmură generalul cu o emoție ce-i făcea vocea să tremure ușor.

Trevor Gex îl observa curios pe sub sprâncene, zicându-și în gând:

— Sunt bătrâni cari cad în mintea copiilor; generalul e atât de verde încă, încât a sărit direct în mintea adolescenților...

* * *

In acest timp, de partea cealaltă a subteranei, lângă boschetul dela gura „cavernei cu șerpi", se petrecea o scenă dintre cele mai bizare.

Sse-Pong, împreună cu doi chinezi aduceau pe Bella, mai mult moartă decât vie, ca s'o închidă în Templu, căci ea devenise primejdioasă, divulgându-le toate planurile și tainele. Cu cât se apropiau de gura cavernei cu șerpi, cu atât ochii frumoasei spaniole se măriau de o groază, ce sporia și figura ei se crispase într'o expresie înfiorătoare de nebunie.

Don Alvarez, ascuns după o stâncă, privia înmărmurit această scenă.

Din boschetul dela gura cavernei, din care se auzeau scâncete și gemete, apăru un grup de cerșetori estropiați. Sse-Pong trecu uimit printre acești estropiați, cari întinseseră spre el brațe ciunge și fețe hidoase. Erau estropiații și monștrii din cuștile templului subteran, cari fuseseră scoși la lumină, de chinezi și stăteau ca o turmă fabuloasă, neștiind unde să se ducă. După această evacuare, chinezii fugiseră, risipindu-se pela casele și fazendele pe care lucrau, după ordinul lui Wampoo.

Sse-Pong nu înțelegea nimic din această viziune dantescă. Zeci de schilozi încercuiră pe cei trei chinezi și pe dona Bella. Don Alvarez, ascuns după o stâncă, privea uimit acest spectacol neașteptat.

Din boschet eșeau mereu ologi, trunchiuri de oameni ce se târau ca broaștele, copii diformi, cu gâturi de girafă, cu brațele lipite de trup, cu capetele turtite sau țuguiate ca un ou. Și printre femeile schiloade și monștrii ce gemeau animalic, un bătrân cu barba albă, cu fruntea brăzdată de cutele chinului, se apropie de Sse-Pong. Ceilalți doi chinezi, ce sprijineau pe dona Bella, o luară la fugă, îngroziți. Bella șopti:

— Tată!...

Și căzu în brațele bătrânului.

In acest timp, estropiații strângeau cercul tot mai mult în jurul lui Sse-Pong. Recunoscură pe călăul lor. Chinezul, crezând că monștrii săi și prizonierii sectei de coalies reușiseră să evadeze, scoase revolverul. Fixat de zeci de ochi însângerați, aprinși, ce sclipeau dementi, chinezul își pierdu stăpânirea de sine și trase. In aceeaș clipă, cotoarele de brațe, trupurile diforme, picioarele quasi-valide se năpustiră asupra lui. Fu dezarmat. Estropiații îl linșară, zgâriindu-l cu ghiare enorme, rupându-i carnea, tocându-i oasele cu bolovani, mușcându-l cu dinții.

După câteva minute nu mai rămăsese din Sse-Pong decât fâșii de carne sângerândă și țăndări de oase...

XLIII
O ACUZAȚIE HOTARATOARE

In pivnița misterioasă a locuinței lui Wampoo, strania consfătuire continuă, între profet, generalul Bernard, Gex și cei doi cavaleri.

— Și acuma, domnule Wampoo, — zise detectivul Trevor Gex, — după ce ați satisfăcut curiozitatea... sentimentală a generalului, lămurindu-ne rolul pe care dona Bella l-a jucat în această tenebroasă afacere, vă rog să-mi potoliți și mie curiozitatea profesională și să-mi spuneți cine a turnat otrava în paharul lui Dick Randall, dat fiindcă dona Manuela d'Almeida e nevinovată și nici unul din „secta" d-tale n'a pătruns în vilă, în noaptea crimei.

— Este adevărat că nici eu și nici unul din oamenii mei nu au intrat în vilă. De asemeni nici unul din musafirii sau oamenii donei Manuela d'Almeida, nu sunt vinovați.

— Atunci, cine e asasinul? Don Alvarez a turnat otrava în paharul lui Randall?

— O, nu, răspunse Wampo. E prea laș

pentru aceasta; el e numai autorul moral al crimei.

— Atunci? întrebă febril detectivul, cine a turnat otrava?

— Spune, cine este asasinul? strigară cei doi cavaleri?

— Calmaţi-vă, domnilor. Am făgăduit Excelenţei Sale să spun totul şi voi vorbi. Excelenţă, aţi declarat la instrucţie, că, în noaptea crimei, după ce v'aţi despărţit la poarta parcului de dona Izabella, aţi intrat în vilă. Pe când făceaţi primii paşi în coridor, aţi văzut o formă albă, o femee, eşind din camera lui Dick Randall şi intrând în odaia donei Manuela. Cine putea să fie aceastǎ fantomă, Excelenţă, decât însăş dona Manuela?

— Canalie!...

— Vampir!...

— Crocodil cinic! îl invectivară cu o vehemenţă impetuoasă, cavalerii.

— Indrăzneşti să acuzi pe dona Manuela? îl întrebă Lopez, apăsând cu vârful spadei unul din nasturii hainei lui Wampoo — şi cu vârful bărbuţii, nasul profetului.

— Tăcere! strigă chinezul. Domnilor, îmi cereţi să vorbesc. N'am timp de pierdut. Poliţia, după eliberarea estropiaţilor din cuşti, va face în curând o descindere aci. Lăsaţi-mă să vorbesc. Altfel riscaţi să nu mai aflaţi niciodată taina acestei afaceri.

— Vorbeşte, Wampoo, zise generalul liniştit.

— Ceeace v'am spus despre dona Manuela d'Almeida, este logic, Excelenţă. In toată vila, nu se mai afla altă femee şi nimeni n'a intrat de afară!

— D-ta ştii ce a făcut dona Manuela d'Almeida în camera lui Dick Randall în noaptea aceea?

— Da. Vă amintiţi, dona Manuela a intrat în odaia lui Randall, în timp ce aceasta se afla la etaj, în camera d-lor Lopez şi Cortez, iar Excelenţa Sa în parc, cu dona Bella. Ei bine, dona Manuela d'Almeida a turnat în paharul de pe masa de noapte a lui Dick, praful din pacheţelul ce s'a găsit apoi în sertarul ei!

Cei doi cavaleri izbucniră în strigăte formidabile, repezindu-se cu săbiile la Wampoo. Generalul şi detectivul săriseră să-i liniştească şi în această învălmăşală, deodată se ivi Mongolul uriaş, strigând tare, cu lugubre ecouri:

— O, Wampoo, e ceasul Marelui Miracol!

— Liniştiţi-vă cavaleri. M'aţi făcut profet mincinos; vă voi arăta puterile mele oculte. Şi veţi vedea apoi că tot ce v'am spus despre dona Manuela d'Almeida este adevărat.

— Wampoo, zise detectivul, dacă continui să învinovăţeşti pe dona Manuela, înseamnă că nu vrei să ne spui numele adevăratului asasin, care a pătruns în vilă şi vei fi arestat pentru complicitate şi tăinuire. Ai făgăduit generalului să ne spui tot adevărul. Dece nu te ţii de cuvânt? Nu vei scăpa de aci, până nu vei mărturisi adevărul.

Cavalerii scrâşniră, privind pe chinez cu ură:

— Caramba!

— Brută!

Iar Gomez mârâia la el, arătându-şi colţii de lup.

Detectivul Trevor Gex se mulţumise să scoată din buzunar o „gabrioletă", pândind momentul oportun ca să prindă în acest aparat mâinile „profetului".

Dar, Wampoo observase gestul detectivului şi zise zâmbind:

— Nu voi fugi. Voi pleca liber de aci.

— Nu vei eşi viu de aci! strigă don Lopez.

— Excelenţă, zise chinezul, sunt stăpânul multor puteri oculte din misterioasa Asie. A sosit ceasul Marei Minuni, la care veţi asista.

Şi făcu un semn Mongolului.

Uriaşul, făcând gesturi ciudate de adorare şi invocaţie, se apropie de un fel de sarcofag, acoperit cu o draperie de catifea neagră, amplă, ce cădea în falduri. Lumina galbenă a felinarului, proectă umbra mongolului fantastic şi umbra se întindea sau se micşora pe pereţi, după cum flacăra mică din lampion palpita.

Şi deodată, Mongolul ridică giulgiul negru, în timp ce Wampoo se prosternase, rugându-se unei divinităţi misterioase. Gomez începuse să urle înfiorător.

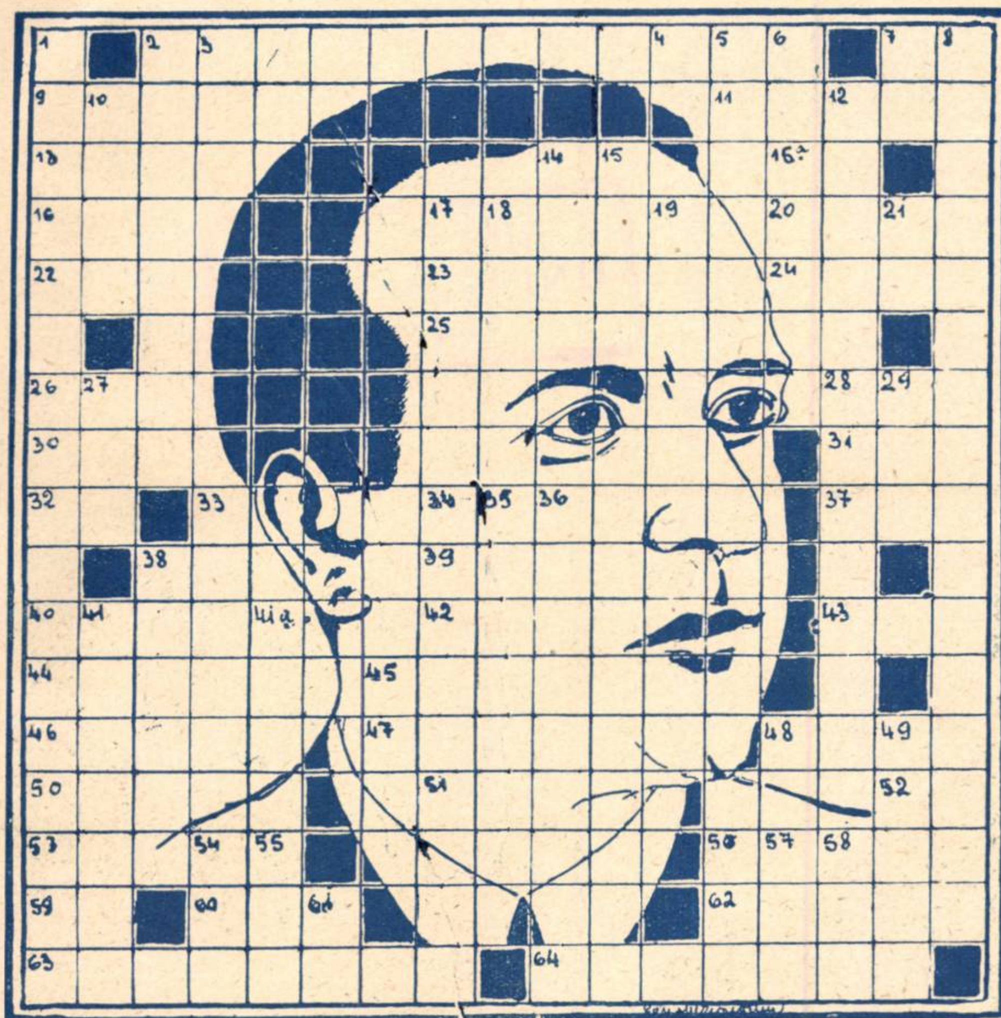
Cei patru albi se cutremurară. Sub giulgiul acum ridicat, se afla un cosciug de sticlă pe un catafalc scund, alb, ca o masă de marmoră şi nikel, din cele pe care se fac operaţii în secţiile de chirurgie ale spitalelor şi în cosciugul de sticlă se afla cadavrul lui Dick Randall, uscat, cu pântecul supt ca de fakir, cu faţa galbenă, fără sânge, ca de ceară, cu acea paliditate cadaverică a pielei, ce dă fiori de anxietate, chiar celor mai viteji dintre vii.

(Va urma)

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR, SUNT FĂCUTE DE D. CONST. M. ECONOMU

Joc No. 1 „VICTOR EFTIMIU" (Cuvinte încrucişate)

ORIZONTAL. — 2) Partea dinapoi a corăbiei; 4) Flacon (Mold.); 7) Dar; 9) A merge rar; 11) Broscoiu; 13) Plantă; 14) Plantă; 15 a) Interjecţie; 16) Adverb; 17) Titlul vice-regelui din Egipt: 20) A ţinti; 22) Cămaşă de ţărancă; 23) Rege get (285 a Cr.); 24) Adverb; 25) Piedica dela sulul dinapoi a războiului; (Tr.); 26) Nume masculin: 28) Singure; 30) Numeral; 31) Afluent al Dunării; 32) Notă muzicală; 34) Fecior (în graiul bănăţean); 37) Zăpadă; 38) Conjucţie; 39) Calif arab; 40) A-şi face seama; 42) A răsuna surd: 43) Mare prost; 44) Veche ţară în Asia Mică; 45) Comună în judeţul Brăila: 46) Spumă din bătutul albuşului ouălor pentru cozonaci; 47) Piesă de d. Victor Eftimiu; 48) Sgomot ascuţit; 51) Plantă: 52) Vieaţă (pl.); 53) Observaţiuni din dial: 54) Operă literară sau ştiinţifică; 56) Uscat de arşiţă sau de brumă; 59) Măsură; 60) Răfueală (fig.); 62) Stricate de multă întrebuinţare; 63) Piesă de d. Victor Eftimiu; 64) Piesă de d. Victor Eftimiu.

VERTICAL. — 1) Piesă de d. Victor Eftimiu; 2) Piesă de d. Victor Eftimiu; 3) Şorecar; 5) Noroiu (Tr.); 6) Convoiu; 7) Conjucţie; 8) Piesă de d. Victor Eftimiu: 10) Cortej; 12) Piesă de d. Victor Eftimiu; 14) Demon; 15) Fluviu în Africa; 17) Poet religios polon (1532 1584); 18) Epocă remarcabilă; 19) Mare, epitet alăturat pe lângă ranguri boiereşti; 21) Interjecţie; 27) Preot evreu contemporan cu Isus; 29) Personagiu biblic; 33) Constituit; 35) Rege din Alba: 36) Suprimăm; 38) Consul roman; 41) Piesă de d. Victor Eftimiu; 41 a) Pronume; 45) Interjecţie; 49) A şovăi; 54) A asigura pe cineva; 55) Palid (poetic); 56) Primii fulgi ai păsărilor; 57) Adverb; 58) Locuinţă (fig); 61) Prepoziţie.

Joc No. 2 (Golf de cuvinte)

(5 puncte)

Să se ajună pe calea cea mai scurtă de la o familie cartagineză la o altă familie cartagineză, rivale între ele, trecând prin şase cuvinte cu următoarele semnificaţii: 1) Nume popular de plante; 2) Faimos lăutar şi improvizator român (1800-1895); 3) Ordinul advocaţilor; 4) Om ce face pe marele (fig.); 5) Luntraşul infernului (Mit.); 6) Glas (fam.)

Joc No. 3 (Joc Infinit)

(5 puncte)

1 2 _ _ 3 4 _ 5 _ _ 6 7 8 _ 9 _

_ _ 10 11 _ 12 13 _ _ 14

— (1-3) = General roman (390 a. Cr.); 2-5) = General cartaginez (328 a. Cr.); (4-8) = Numele mai multor principi carlovingieni: (6-9 = General al lui Mihaiu-Viteazul; (7-11) = General lacedemonian (387 a. Cr.; 10-13) = Mama lui Perseu (Mit.); (12-14) = General roman.

Joc No. 4 (Logogrif)

(5 puncte)

Cuvântul de şase litere este o manta de drum cu mânecile lungi. Eludând câte o literă finală vom afla succesiv: 1) Agent de poliţie; 2) A instala; 3) Dezinenţile vorbelor declinabile, în limbile flexibile: 4) Conjuncţie.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Aprilie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 15, 16, 17 şi 18 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Mai 1929.

* * *

Tuturor deslegătorilor din **Capitală** le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard" în valoare de 50 lei

La cumpărăturile care se vor face la magazinele din Bucureşti ale fabricei de ciocolată „Suchard", se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim.

Carnetele se vor elibera deslegătorilor, de îndată ce le vor apare numele în revistă.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
PENTRU STRAINATATE	
Pentru America	„ 600
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia.	„ 500

Scenă dela serbările „Junilor" din Brașov

Atelierele „Adevĕrul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL II. — No. 18
27 Aprilie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbăta

„MISS MUNTENIA", d-ra Ortansa Tănăseanu

PREȚUL 8 LEI

Copiii nimănui

A fost iarăş, adusă în discuţie, chestiunea micilor vagabonzi. Deşi există o lege pentru înfrânarea vagabondajului şi deşi există societăţi numeroase de asistenţă, Capitala oferă totuşi spectacolul trist al copiilor desculţi şi desbrăcaţi cari stau pe la colţuri de străzi, cerşind un gologan.

Unii cerşesc deadreptul, alţii întind o cartă poştală ilustrată, cu o barcă pe lac sub un clar de lună foarte poetic, alţii merg de-andaratelea în calea d-tale „C'est mon homme" şi spunând cu-o clipire şireată spre doamna cu care eşti:

— Să-ţi trăiască franţuzoaica, boerule!

I-aţi văzut şi d-voastră şi i-am văzut şi noi, înşelând vigilenţa chelnerilor prin localurile în cari se furişează, ocolind mesele şi cerşind gologanul. I-aţi văzut deasemeni şi i-am văzut şi noi, în iarna care a fost câinească, dârdâind în jurul unui cazan cu asfalt puturos.

Când am avut momente generoase, am scos din buzunar un leu şi l-am svârlit celui care îl prindea cu agilitate de maimuţă, din sbor. Alteori ne-a fost lene să mai băgăm mâna în buzunar şi-am trecut mai departe regretând că-i frig, că avem mănuşi şi palton şi că, pentru a face o faptă bună caritabilă, ar fi trebuit să scoatem mănuşile, să descheiem paltonul, — muncă obositoare şi plicticoasă.

Câteodată, vagabonzii ne-au indispus. Erau inestetici, murdari. Spectacolul ne jignea şi s'ar fi putut să primim vreun păduche. I-am alungat, ameninţându-i că-i dăm pe mâna gardistului şi certându-i că nu se duc la muncă sau la şcoală.

Ni se spune că un domn, astăvară, un domn care se plimba pe stradă în tovărăşia unor graţioase cucoane, a săvârşit un act de ţintaş admirabil. Domnul fuma o ţigară, iar în calea d-sale, mergând de-andaratelea, un mic vagabond îi bătea capul, spunându-i să-i trăiască franţuzoaicele şi cerându-i un leu.

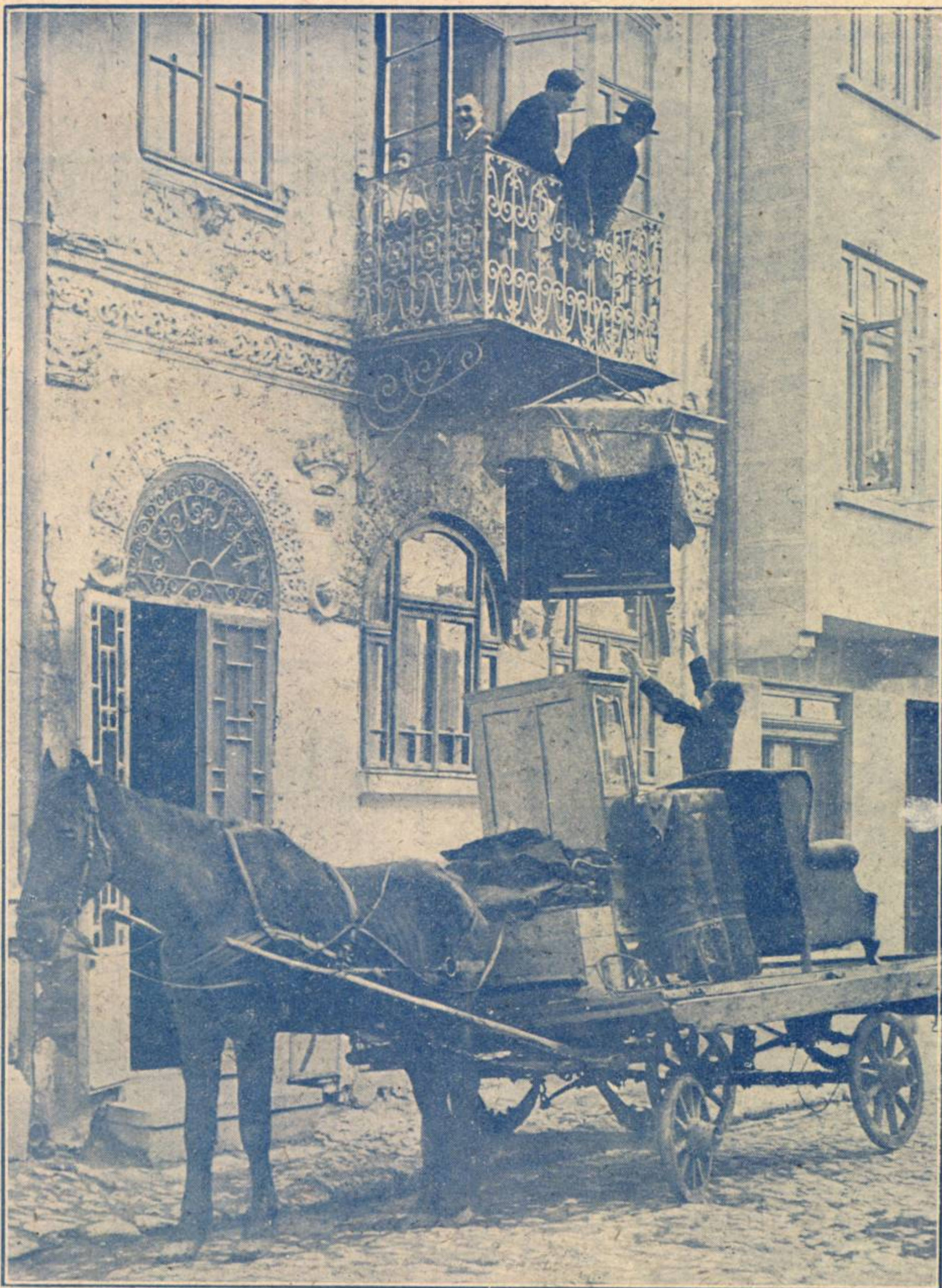
Domnul n'a svârlit leul, dar a svârlit ţigara. A svârlit-o în pieptul vagabondului, — vagabondul n'avea pe el cămaşă, — iar ţigara s'a înfipt ca o săgeată în carnea ticălosului.

A urlat derbedeul, fireşte, de durere, dar spectacolul a fost superb şi domnul a căpătat felicitări, probabil.

— Am vrea să-l cunoaştem şi noi, pentru a-i strânge mâna....

Şi am mai vrea ceva. Am vrea să ştim dacă nu e timpul să se ia măsuri pentru înfrânarea vagabondajului. Copiii nimănui cari cerşesc astăzi, vor fura mâine. Iar poimâine, vor ajunge în puşcărie şi pentru furturi şi pentru alte fapte. **ION PAS**

Mutatul

Ei da, ne vom lua catrafusele iarăş nimerind, încă odată, din lac în puţ, adică dintr'un cartier depărtat într'altul care este şi mai îndepărtat şi dintr'o casă proastă într'alta şi mai proastă.

Chiria nu va fi mai mică, ci dimpotrivă. Proprietarul nu va fi mai simpatic ci va avea o mutră şi mai burzuluită. Nu ne ducem trei zile la serviciu şi ne spetim împachetând, încărcând, transportând, descărcând bagajul care se deschiolează în hurducăturile drumului şi se multiplică, spărgându-se, frângându-se.

Ca mai toţi chiriaşii, suntem şi noi la libera tranzacţie. Plătim adică mult pentru a ne simţi cât se poate de prost.

Aceasta pentrucă, de zece ani de zile, problema locuinţelor a servit de minge, pe care partidele şi-au zvârlit-o, unul altuia, plictisite, în lipsă de-o distracţie mai plăcută. Aceasta, pentrucă maldărul de legi elaborate fără entuziasm şi fără competinţă, n'au putut avea alt rezultat decât acela de-a complica problema şi de-a înăspri raporturile dintre două categorii, care nu erau obligate nici să fraternizeze dar nici să trăiască la cuţite: chiriaşii şi proprietarii.

Aiurea, în alte State, s'a legiferat mai puţin, dar s'a realizat ceva mai mult şi mai folositor: s'a construit. In Anglia, în Franţa, Germania, Austria, Cehoslovacia şi chiar şi în Bulgaria criza locuinţelor a fost stinsă de mult prin campania de construcţii, întreprinsă din timp cu pricepere şi cu pasiune.

„Vrem ca fiecare cetăţean englez să devină proprietar! „declara primul ministru britanic, recapitulând eforturile depuse în direcţia rezolvării problemei locuinţelor.

Iar mustrarea adresată de partide adverse guvernului austriac, era aceea că guvernul n'a construit, la Viena, decât zece mii de clădiri anual.

Oh, unde-i premierul român care să fi exprimat cândva dezideratul colegului britanic şi care e guvernul căruia să-i fi adresat, nu mustrarea ci expresia recunoştinţei noastre că a construit nu câte zece mii de clădiri pe an, ci măcar câteva sute?

I. PLUGARU

Agonia

de I. St. Ioachimescu.

— Fă tu ce vrei, mie, însă, dă-mi primăvara. Singură eternă, primăvara, simțind, mereu nouă, voluptatea de a ni se da, ni se întinde la picioare întreagă, învăluindu-ne simțurile cu atingerea ei catifelată, împresurându-ne cu petalele ei, revărsând peste noi valuri de balsam.

— Nu aștepta să ți se dea. Intinde mâna curagios și ia!

— Vreau primăvara, să mă îmbăt de darurile ei, să mă las furat de clipita mângâietoare a reînvierii din jurul meu.

— Iluzii... Ia viața în toată întinderea ei, nu o petici.

— Ce-ți pasă!... Dă-mi o clipă de primăvară. O clipă și încă e prea mult pentru micimea mea, dar dă-mi această clipă.

— Iluzii!...

— Nu sunt iluzii. Sfărîmă cu cravașa carapacea aceasta de fier, prefă-o în cenușe, desbracă ogorul, redă-l soarelui și vei vedea cum reînvie eternitatea, mereu aceeaș. Numai noi veșnic alții, purtând pe suflete patina regretelor, încercăm să ne smulgem din îmbrățișarea vieții renăscute.

— Nu regreta clipele, ia infinitul. Mai bine o mie de deziluzii decât un singur regret. Aruncă-te în viața nouă, ce ți se deschide înaintea ochilor și soarbe din paharul ei.

— Ce caut eu în lumea asta atât de puțin a mea? Dă-mi viața pe care mi-ai promis-o. Redă-mi clipele, pe care mi le-ai furat. Păstrează-ți ție milenii. Redă-mi clipele!...

— Hahaha!... Făptură neștiutoare! Asta e viața. Pășește în vâltoarea uzinei, confundă-te cu furincarul, atârnă-te de un bolid, repede-te pe Jupiter, oprește-te o clipă în Saturn... Hahaha!...

Un fior de furie străbătu făptura lui Marin Istrate și simțindu-se deodată mare, uriaș, se repezi cu dinții încleștați și își înfipse unghiile în gâtul osos al roșiorului. Insângerate în scheletul rigid și rece, mâinile lui strângeau nervoase:

— Redă-mi clipele!... Clipele!...

Rânjind disprețuitor, roșiorul se strecură ușor printre degetele încleștate ale lui Istrate și împingându-l năucit, spre creștetul globului, se aruncă iar cu stânga în greabănul de țărînă și lovi furios crupa, cu cravașa, înfigându-și adânc pintenii în pântecul rotund al pământului.

Invârtirea porni iarăș amețitoare. Un fum gros și negru se rostogolia în valuri concentrice, în jurul sferei, tot mai micșorată, în timp ce cavalerul cu scăfârlie cravașa, cravașa, cravașa neturburat...

SONET

Incerc să-ți scriu.... Vezi? Stihul nu mai are
Vioiciune cum avea 'n trecut...
Atâtea păsări albe s'au pierdut
Și nici-un semn nu s'a ivit în zare!

O, — cum n'avem puterea să gonim
Viața ce sugrumă 'n suflet cântul?
— Așa cum chiamă fructul copt, pământul —
De ani, mă chiamă valul anonim!

Va trebui, lipsit de orice crez,
Să mă cufund în moarte și uitare,
Să nu mai scriu și nici să mai visez...

Ce bine e că tu nu-mi poți ști rana!
— Ca să trăești, devii un oarecare...

...Mi-e mâna mult prea grea: se frânge pana!

G. S.

24. I. 1929 București.

Marin Istrate se simți cuprins în învârtirea sfârlezii năpraznice. Pământul îi fugea de sub picioare și pieptul începuse să i se înăbușe. Se pipăi să tragă spada, dar nu întâlni decât șoldul descarnat. Reculegându-se și adunându-și forțele, răuși să-și smulgă din piept întreaga desperare:

— Oprește-te!... Oprește-te!... țipă el.

Cravașa lovia însă nemiloasă. Simțind că glasul i se stinge în piept, Marin Istrate se prăvăli peste bizarul jokeu, îi smulse cravașa din mână, o aruncă în haos și înfigându-și unghiile și dinții în glie, începu să muște țărână, pentru a opri năvalnica învârtire.

— Hahaha!... rânji lung și strident straniul roșior, ridicându-se sprinten în picioare, în timp ce încleștarea halucinatului devenia tot mai încăpățânată. Cu o tășnitură de pisică, roșiorul se smulse de lângă Marin Istrate și aruncându-se în gol pluti în cercuri de fum, dispărând odată cu hohotul lui sfâșietor.

Incleștarea lui Marin Istrate deveni supraomenească. Stăpânit de dinții și de unghiile lui, pământul își îmblânzi disperata lui mișcare de rotație, sfărâind și zornăind ca dinții rar îmbucați ai unor roți. Istrate făcu o ultimă sforțare și înnăbușindu-și respirația în piept, înțepeni brusc în loc uriașul glob. Istovit, stins de sforțarea, care-l costase puțina energie ce-i mai rămăsese, Marin Istrate descleștă pumnii și respiră adânc.

Slăbit din strânsoare, pământul începu să se afunde ușor, treptat, rotund într'o mare de stele, pierind apoi în negură, ca și amazoana, un punct cu sclipiri de fosfor.

* * *

Prin spărturile făcute in chirpici, pătrunse în baracă o îngânare de zi și noapte, care desprinse din umbră scheletele bolnavilor.

Trezit din somn, Chirnoagă întinse instinctiv mâna spre camaradul său. Incremenirea lui îl făcu să tresalte. Il zgâlții, îl strigă pe nume:

— Marine!...

Era prea târziu. Cu unghiile înfipte în scândură, cu dinții încleștați în paiele așternutului, Marin Istrate se chircise, sub strivirea morții, având, poate, în ochi, viziunea globului pierdut în spațiu, tot mai mic, tot mai mic...

— SFARȘIT —

FEMEEA CHINEZĂ

Fetițe la prezicător

— Nu-ți iubești bărbatul! zise doamna Wang, soția bogatului farmacist Wang din Peking, amicei sale de origină germană. Europeana făcu o mină uimită. Nu-ți iubești bărbatul, repetă nostima chineză. Ești aproape de aceeaș vârstă, cu mine, ai 40 de ani și n'ai dăruit încă soțului tău o nouă soție. N'ai cea mai mică înțelegere pentru el.

Germana începu să râdă — în timp ce chipul chinezei înmărmuri. Ea urmă pe un ton foarte serios:

— Femeile de vârsta noastră sunt frunze veștede. De ziua soțului meu i-am făcut dar o soție tânără. M'a costat ?000 de talls. Suntem destul de bogați ca să ne îngăduim această cheltuială.

Doamna Wang era foarte mulțumită: orice obiecție ar fi fost de prisos.

După câteva săptămâni, germana trecând iar pe la doamna Wang, o găsi în lacrimi.

— Nici nu se mai uită la mine... Toată ziua stă cu soția cea tânără!... se tângui chineza.

— Iată ce înseamnă să dăruești soțului o femee tânără! zise germana.

Ibovnica legală

O prințesă chineză autentică

Copil chinez cu jucării

Dar chineza nu-și pierdu cumpătul și răspunse:

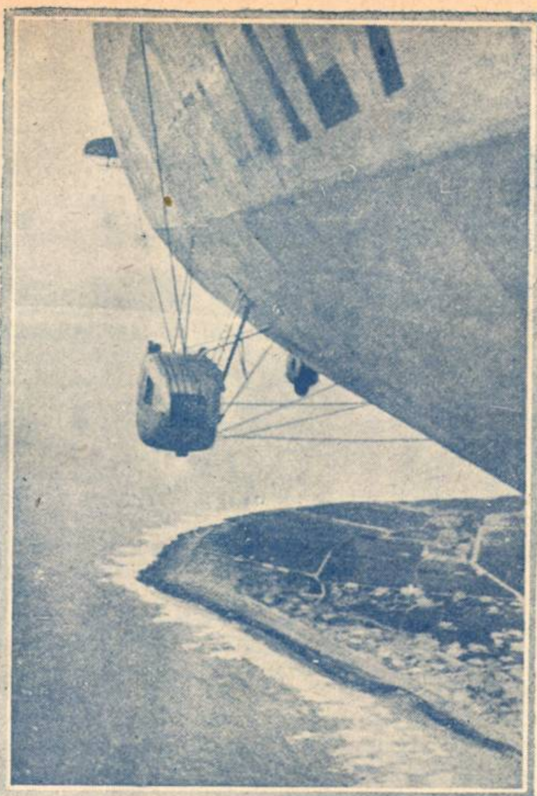
— Nu te pricepi... Dacă nu i-aș fi dat eu, și-ar fi luat singur o soție tânără și asupra aceleia n'aș mai fi avut nimic de zis.

Se cere din partea soției multă deșteptăciune și mult tact, ca să trăiască în pace sub acelaș acoperiș cu ibovnica soțului recunoscută de lege. Uneori e chemat judecătorul să restabilească armonia conjugală.

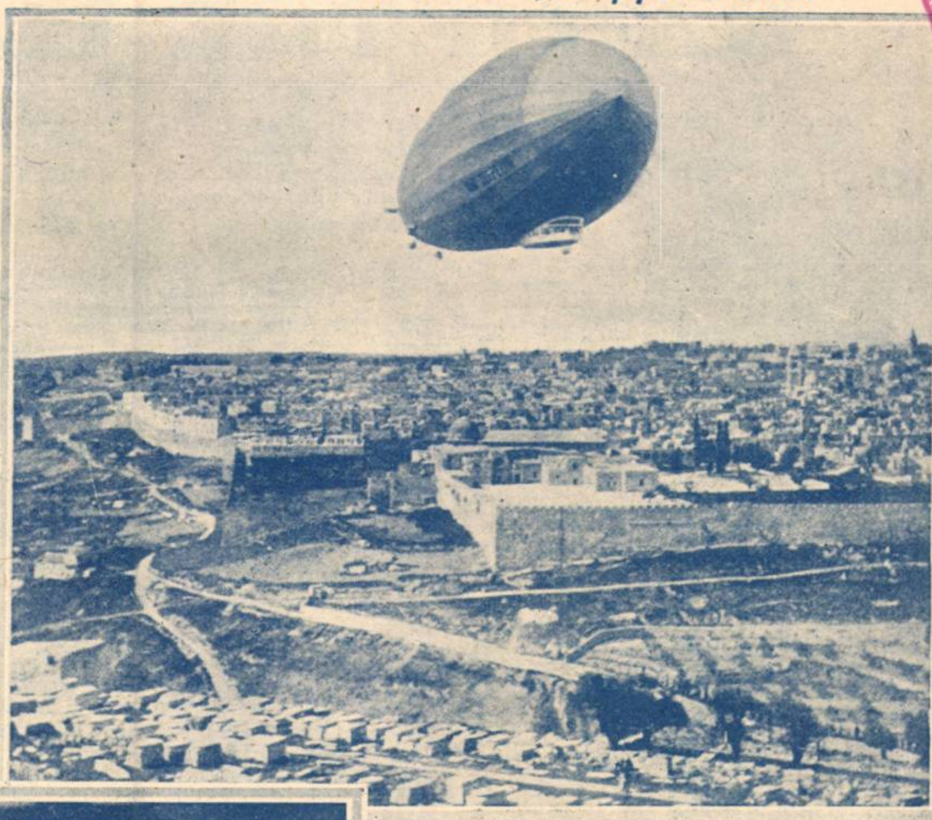
„Te vei purta bine cu ibovnica viitorului tău soț..." citește prezicătorul tinerelor fete, în Iking, cartea bătrână a vrăjilor, în care se află toată înțelepciunea lumei. Intrebarea pe care o pun fetele în țările Europei prezicătoarelor și cărturăreselor: „Mă voi mă-

(Continuare în pag. VI-a).

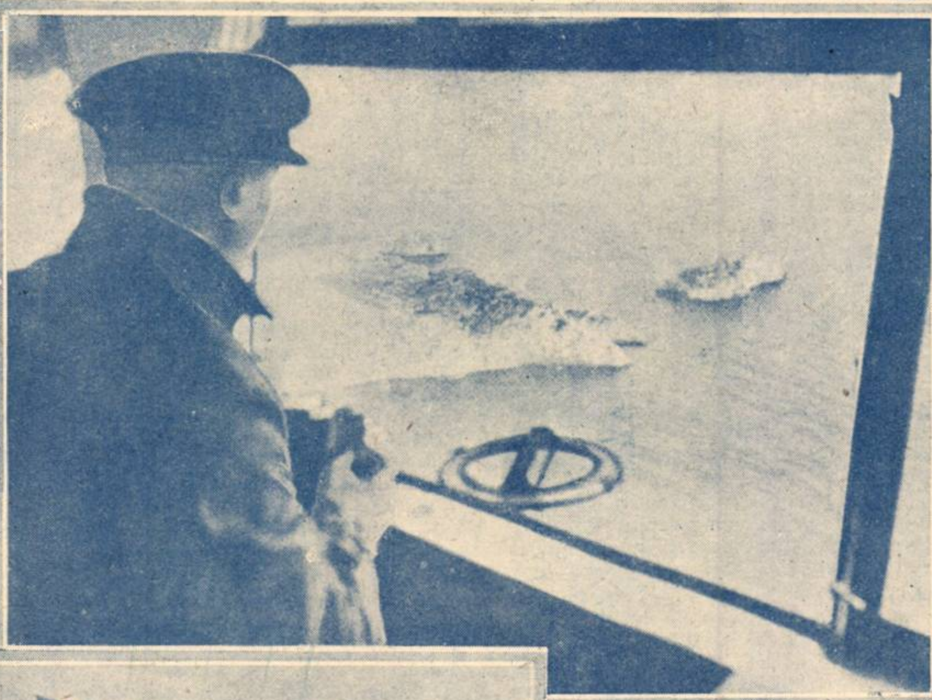
ASPECTE
din ultimul sbor al „Zeppelinului"

Zeppelinul urmează în plină viteză coasta Palestinei.

Marea navă aeriană, de-asupra orașului sfânt, ultima-i etapă de sbor.

Inaintea Zeppelinului, se reliefează insula Corsica, din Marea Mediterană.

Dr. Eckener, comandantul navei, ia dejunul în compania contesei Brandenstein, nepoata contelui Zeppelin.

La înnapoiere, Zeppelinul sboară de-asupra ruinelor Acropolei din Athena.

Ca o delectare pentru pasagerii săi, imensul dirijabil sboară la 100 m. înălțime, de-asupra Mării Moarte.

RÂNJETUL HÂRCEI

— „Ha... Ha... Ha... Ha...“

— „Dece râzi? Dece râzi? De ce nu mă lași să trăesc? Mai sfârșește odată!!! Sfârșește că te sfărâm.

— Ha... ha... ha... ha...“

Doamne! cum mi s'au mai încins tâmplele. Dece nu am liniște? Cine, oare m'a sfătuit să-mi împodobesc masa de lucru cu hărca unui criminal blestemat.

Chiar când sunt departe de ea, par'că tot o aud rânjind și atunci mă întorc acasă cu gândul s'o duc înapoi celui care mi-a dat-o, sau s'o sfărâm. Iar râde ha.... ha... ha.....

Dar azi o voi duce înapoi, o voi duce negreșit și voi uita, voi avea liniște!....

— „Ha.... ha.... ha....

— M'am săturat de tine, țeastă blestemată! Mi-a rămas moștenire rânjetul tău și-mi ajunge...

— „Ha... ha... ha...“.

Doamne, mă îngrozesc, cum i se mai clatină cei trei dinți, cari i-au rămas înfipți în maxilare.

— E ceva în rânjetul tău, ca urletul unui câine în pustiu ha... ha.... ha.... Hai sfârșește, cap blestemat! Ce rece ești!! Tot nu te-ai încălzit de când ești la mine?!!! Ha... ha... ha... Ei, na ! harcă blestemată ! mai râzi acum“ și închizând ochii am trântit-o la pământ. Dar când i-am deschis și am privit-o, nu numai că nu se sfărâmase dar căzuse în așa fel, că era îndreptată tot cu osul frontal spre mine și râdea.... ha... ha.. ha....

Acum, scotea și niște sunete nearticulate. Am înțeles că nu-i nimic de făcut, decât s'o duc înapoi celui care mi-o dăruise.

Când m'am apropiat însă s'o iau de jos, am băgat de seamă că acele sunete nearticulate erau cuvinte.

— „Ha... ha... ha... Sunt fericit că nu mai trăesc în lumea voastră. Lumea : otreapă de pus într'un par să sperie ciorile. Ascultă mai bine povestea mea.

M'au închis, spunând că am omorît, dar nu-mi aduc aminte să fi făcut așa ceva.

Mă băteau zilnic cu cnutul, ba adesea și de două ori pe zi până când leșinam; mă udau apoi cu apă, iar când deschideam ochii din leșinul meu, vedeam în perete un Crist crucificat, spunându-mi:

— Iubiți-vă, unii pe alții“.. ha... ha... ha...

Nu-i așa că-i de râs? Ție nu-ți vine să râzi? Cât de mare a fost Isus și ce nemernici suntem noi, că-i aplicăm dogmele tot mai de-andoaselea... ha... ha... ha...

Tata m'a gonit de-acasă, într'o zi frumoasă... era un om rău și laș.

Mă aștepta câteodată cu câte un lemn ca să-mi dea în cap. Veniam totdeauna până în fața lui fără nici o frică spunându-i:

— Haide tată, dă odată, dă tare, dă să se sfârșiască!

Dar el nu lovia; era fricos, atât de fricos, încât se temea că și capul meu ar putea fi tot atât de tare ca și lemnul și ar putea să-i sdruncine mâna... ha... ha... ha..

La 20 ani m'a gonit, fiindcă iubiam... ha... ha... ha...

Femeia care am întâlnit-o, m'a învățat să mint, să fur și să fiu laș. Le-am făcut pe toate, iar într'o zi otrăvindu-se — dar nu pentru mine, — au spus că am omorît-o eu și m'au omorît și pe mine cu bătaia.

Am chemat popa, când îmi dădeam sufletul, ca să mă spovedească, dar crucea a dat-o călăilor s'o sărute.

Când mi-a întins-o mie îmi dădeam ultima suflare și auzii pe popă zicând:

— „Și iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac“

Ce-a fost apoi nu mai știu.

Intr'o zi m'au scos afară, ca să văd iar otreapa cum fâlfâie.... în urmă m'au dăruit ție.

Păstrează-mă acum! Fără mine, nu mai poți trăi. Dacă mă duci înapoi, mă vei readuce; dacă mă sfărâmi, fiecare bucată din mine îți va spune o poveste despre viermi, care te va îngrozi.. ha... ha... ha.... Lasă-mă pe masa ta, lasă-mă să râd! E singurul lucru care trăește în capul fiecărei hârci.... ha... ha... ha..“.

N'am mai zis nimic; am ridicat-o de jos și împachetând-o într'o cârpă neagră fugii, ducându-i-o celui care mi-o dăruise.

Când am ajuns nu am putut scoate o vorbă, am desfăcut-o din cârpa cea neagră zicându-i:

— Luați-o înapoi! Prea mult a râs!

Și am fugit, dar în urma mea auziam mereu... ha... ha... ha...

I. G. CEAPIC

(Urmare din pag. IV-a).

rita?“ nu ar avea niciun rost în China, pentru că acolo toate fetele se mărită și totdeauna după voia părinților .Numai orfanele din institutele de misionare sunt crescute în respectul principiilor europene. Aceste fete se mărită și-și aleg bărbatul după voia inimei. Dar bietele fete izbutesc foarte rar să-și găsească singure un bărbat. Și chinezii își bat joc de acele institute, numindu-le „orfelinate pentru creștere de fete bătrâne“.

Foarte interesante sunt obiceiurile de nuntă în China. Mireasa e dusă la locuința socrilor într'o litieră roșie, căci culoarea roșie înseamnă noroc și bucurie. Cu cât nunta e mai bogată cu-atât e mai mare alaiul de muzicanți și purtători de steaguri. In curtea socrilor, mireasa se dă jos din litieră. E gătită într'o rochie de mătase roșie și poartă o cunună galbenă. Colierele de perle prinse de cunună atârnă peste chipul miresei ca un văl. In camera nupțială se află un tablou care reprezintă visul tinerei perechi: o sută de copii sar, se joacă, dansează: unul din ei a dobândit cel mai mare premiu, al înțelepciunei, care duce la înalte funcțiuni în stat.

Copiii legendari, în număr de o sută, ai împăratului Wen Wang, au devenit un simbol. Dacă femeia nu naște curând, ea se duce în pelerinagiu la „Templul celor o sută de copii“. Aci tronează pe locul de onoare Mama cea Sfântă, Matroana Zămislirii. I se aduc miresme, i se dăruesc o pereche de pantofi mici.

O „femee cu patru ochi“, adică o femee care va naște, nu mai pleacă de-acasă. Nașterea unui băiat e primită cu bucurie și petrecere, pe când a unei fete, în cât mai multă tăcere. Familiile bogate iau de suflet copiii familiilor sărace, unde sunt crescuți la fel cu adevărații lor copii.

Serioasă și tăcută de felul ei, fata chineză se face folositoare de timpuriu. Ea lucrează în casă sau pe câmp, la fel cu mama. In familiile bogate, fata primește aceeaș educație ca băeții, învățând pe-deasupra să picteze pe mătasă păuni, flori de prun și să cânte cu vioara îmbrăcată în piele de șarpe și cu țitera. De multă vreme e prețuită în China cultura femeilor. Numărul poeteselor chineze este destul de mare în istoria literaturei lor.

Femeia modernă chineză are toate căile deschise pentru educație, întocmai ca femeile din Europa și America. In China sunt azi doctorițe, surori de caritate, agitatoare politice, profesoare.

„E frumoasă femeia chineză?“ Intrebarea aceasta o pun toți europenii. Deosebirile de rasă determină și deosebirile de gust. Un chinez, oricât de cult, va afirma că toate europenele sunt urâte, pe când chinezele sunt fermecătoare — părere diametral opusă părerii europenilor, care cred că toate femeile chineze sunt urâte.

Poeții chinezi spun despre femeia chineză că e „mai fermecătoare decât luna“, „frumoasă ca liliacul înflorit“. Picioarele diformate ale chinezelor sunt numite în limbagiu poetic „galbene flori de nufăr“.

Femeia chineză nu primește prea lesne să pozeze în fața unui pictor. I se pare semn rău să fie pictată pe pânză, astfel că în China n'a existat o „portretistică“, în înțelesul european .Numai după moarte sau când cineva e atât de bătrân încât își așteaptă sfârșitul dela o zi la alta, îngădue să fie pictat. Acest tablou rămâne ca o icoană.

Chineza poartă o singură dată în viață rochia de mireasă — văduvele nu mai fac nuntă dacă se mărită din nou. Și nu poate deveni, niciodată, întâia soție a unui bărbat, cel mult ibovnică legală. Cele mai multe văduve refuză însă să se remărite și unele se sinucid chiar pe cosciugul soțului.

A.

Ce este soarta?

Oamenii atribuie totul SOARTEI şi pierzând prilejurile ce li se oferă, cad în deprimare.
Nu există nici soartă, care să ne stăpânească viaţa, nici destin care să ne îndrumeze şi nici „stele" cu influenţe bune sau rele.
Succesul depinde de muncă şi inteligenţă.
Oamenii cari progresează sunt acei cari au încredere în forţele lor proprii şi în puterea lor de a-şi croi singuri, destinul.

KISMET un profet arab îşi pleca fruntea şi gândul atunci când norocul îi surâdea şi nu se plângea împotriva sorţii, atunci când treburile îi mergeau rău.

„Nimeni nu se poate sustrage destinului", spune un proverb german. Din fericire pentru acest popor, nimeni n'a luat în seamă proverbul. Germanul niciodată nu se dă bătut şi nu admite că este învins.

Fiecare dintre noi e mai mult sau mai puţin superstiţios. Unul care nu crede în influenţa stelelor, în zodiaci şi în cărţile de noroc, în ghicitul în palmă sau în astrologie, îl vei vedea adesea dispus să asculte poveştile fără sens ale altora, cari trăesc sub influenţa ghicitorilor.

Omenirea a progresat cu multe mii de ani, de când se găsia în stare de copilărie, de când credea că vânturile sunt mânate de forţe supranaturale, că fulgerile sunt pricinuite de demoni, că în toate manifestaţiile naturale, cum sunt cutremurele de pământ, mişcările planetelor, etc., există mâna nevăzută a vreunei fiinţe cu puteri diabolice.

Emerson, un filosof englez, spunea:

— „Soarta e datorită pricinilor care nu se pot aprofunda".

Intr'adevăr, noi numim soartă tot ceeace nu putem explica, ceeace noi nu cunoaştem. Mii de oameni mor, fără a cunoaşte precis pricinile. Iar rudele şi prietenii celui decedat, spun :

— „Aşa i-a fost soarta".

De fapt, ar trebui să spună:

— „Alcoolul (cu sau fără metilic) i-a scurtat viaţa".

Vechii păgâni credeau că soarta e dominată de trei surori, pe cari le înfăţişăm în stânga ilustraţiei noastre. Una dintre ele, bătrână, este zeiţa Atropa, **care în limba elenă înseamnă „neschimbătoarea"; foarfecele ei curmă viaţa omului.**

Femeea cea frumoasă din mijloc, este Clotho; **ea toarce firul vieţei de pe caierul unui fus şi îl înşiră pe un ghem.**

Cea de a treia, drăgălaşa Lachesis, **desface firul de pe ghem şi din timp în timp, neschimbătoarea Atropa îl taie, pentru ca noi să ne întoarcem în neantul din care am venit. Aşa era credinţa.**

Ştiinţa medicală a nimicit însă această credinţă. Astăzi bătrâna Atropa e nevoită să taie firul vieţii cu 20—30 ani mai târziu de cum obişnuia, căci ştiinţa nu vrea să recunoască soartei dreptul şi puterea care i s'au atribuit.

Soarta, în vechia limbă latină „fatum", **însemna în mitologia romană cuvântul hotăritor al lui Jupiter, voinţa Olimpului, care nu admitea nici o schimbare.**

Oamenii cu mintea întreagă, ştiu astăzi, că soarta n'are nici o influenţă în acţiunile lor, tot astfel după cum Jupiter niciodată n'a putut stăpâni cerul sau pământul.

Cei vechi îşi închipuiau că zeiţa „fata scribenda" **scrie soarta fiecărui om încă dela naşterea lui. Vrând-nevrând, omul trebuia să urmeze calea destinului.**

Aeschylus, **un învăţat grec, socotia că până şi zeii sunt stăpâniţi de soartă.**

A scăpa de asemenea credinţa falsă, înseamnă pentru noi eliberarea din sclavie, pentru că rămânând cu ideea că tot ce facem e mai dinainte hotărît şi prezis, înseamnă ca LUPTA IN VIAŢĂ SĂ NU MAI AIBĂ NICI UN ROST.

Dacă ne lăsăm seduşi de credinţă că omul moare atunci când îi soseşte ceasul, înseamnă să nu mai aibă nici un rost îngrijorarea sănătăţii, datoria către trup.

In ilustraţia din fruntea acestei pagini, în locul celor trei surori care hotărau destinul omenirii, sunt înfăţişate, pentru vremea de azi, alte trei surori : „CURAJUL, RĂBDAREA, ECONOMIA". Ele influenţează cu adevărat destinul omului.

Cine are îndrăzneală, cine are răbdare şi ştie să stăruiască intr'un lucru, acela nu ştie ce-i amărăciunea vieţii; dacă-i om cumpătat şi ştie să facă economie încetul cu încetul îşi va împlini planurile în viaţă şi se va bucura de succes. Soarta în acest caz şi-o va face singur.

Dacă cineva alunecă pe drum, cade şi se loveşte, nu trebue să învinuiască soarta sau pe alţii, de această întâmplare. Vina s'o găsiască în propria-i nebăgare de seamă. Dacă eliminăm soarta se elimină odată cu dânsa şi orice scuză pentru slăbiciune, prostie şi lenevie.

Ideea soartei a pătruns însă în întreaga literatură, pentru că există intr'însa credinţa adâncă a întregii rase omeneşti.

Seneca **spunea: „Soarta conduce pe cei cari vor să meargă şi târăşte după dânsa pe cei cari nu vor".**

Byron **a numit pe oameni:**

„O jucărie a împrejurărilor".

Shakespeare **a scris:**

„Există o divinitate care hotărăşte căile noastre".

Este adevărat că Goethe **spunea: „Omul, oricine ar fi el, are parte de un dram de noroc şi de o zi bună. Dar, de obicei, acestea vin la sfârşitul vieţii lui".**

Cu toţii trebuie să murim, pentru că noi oamenii, suntem muritori. Dar aceasta nu înseamnă că suntem conduşi de soartă, căci şi soarele trebuie să răsără şi să apună, deşi soarta nu se amestecă în această datorie a astrului. Mecanismul universal îl obligă la aceasta, tot astfel după cum evoluţia celulelor, determină naşterea şi moartea omului.

Aldrige, **a descris soarta, astfel:**

„Prietena celui bun, călăuza celui înţelept, tirania celui prost şi duşmanca celui rău".

Soarta e aşa după cum ne-o creiăm.

Napoleon **credea în steaua călăuzitoare şi într'o pictură veche, este înfăţişat trecând Alpii, în vreme ce deasupra sa zboară un vultur cu aripele întinse şi o stea îi luminează drumul. Nimeni nu s'a întrebat însă, ce a devenit steaua sau vulturu-i, atunci când** Wellington **l'a bătut la Waterloo şi englezii l'au exilat la St. Elena.**

Epicur, **pe care mulţi îl interpretează greşit, a fost mai înţelept decât se crede, pentru că dânsul nu credea în soartă.**

„Soarta este sclavie" spunea el.

Orice ni se întâmplă, suntem singuri răspunzători. Ceeace suntem, o datorăm eredităţii şi educaţiei noastre. Nimeni nu poate stăpâni pe altul sau faptele altuia, ci fiecare se poate stăpâni pe sine. Succesul sau insuccesul ni-l croim singuri.

Fii recunoscător celor cari te ajută, răbdător cu cei cari te critică, atent la cei cari te sfătuesc, harnic în trebuinţele tale, şi prieten sincer şi statornic al celor trei surori, înfăţişate în partea dreaptă a ilustraţiei noastre.

In ochii justiţiei eterne viaţa e prea scurtă, ca să fie trăită fără folos. Longfellow **descrie viaţa astfel :**

„Corăbii ce trec noaptea,
„Vorbindu-şi în trecere una alteia,
„Un semnal şi o voce auzită în întuneric,
Tot astfel trecem şi vorbim pe al vieţii ocean,
„Viaţa nu-i decât o privire şi o voce, auzită în treacăt
„Şi apoi urmează întuneric şi linişte",

Maurice Dekobra despre arta cinematografică

CUNOSCUTUL *şi apreciatul scriitor francez,* Maurice Dekobra, *care este totodată şi autorul câtorva reuşite scenarii, a declarat următoarele, revistei franceze „Cinémonde“.*

CUM SE FACE UN „SCENARIO“

„Cunoaşteţi reţeta „scenario-ului? Să nu credeţi că e destul de a poseda un spirit desvoltat de observaţie şi imaginaţie, pentru a ţese canavaua unui film pe care îşi va aplica realizatorul broderia.

„Trebue deasemenea ca autorul să aibe, nu numai idei, dar şi o concepţie cinematografică originală, pe care vrea s'o vadă realizată pe ecran.

Scenaristul este deci un individ, care trebuie să aibă în primul rând sensul dramatic, — adică ştiinţa de a compune o acţiune, care trebuie să fie captivantă şi totodată umană, — dar în loc de a se îngrădi în regulile stranse ale teatrului, el se poate servi de toate posibilităţile cinematografului care permite cât mai variate tablouri, imposibile de realizat, între rampă şi fundul scenei“.

„Aceasta e o problemă care a dat loc la controverse foarte variate.

INTRE NEGOŢ ŞI ARTA PURA

„Evident că arta pură nu-i compatibilă cu enormele interese financiare, care iau parte la realizarea unui film, şi e tot aşa de natural că acei capitalişti, cari vâră milioane la confecţionarea unui film nu au ca obiectiv încurajarea artei pure, ci simpla dorinţă de a realiza beneficii cât mai mari.“

„Pentru ei, filmul ideal, este acela care poate fi văzut şi apreciat de 300.000.000 de spectatori din întreaga lume. Adică, filmul ideal, trebue să placă tot atât de mult şi estetului dela Rive Gauche, ca şi ţăranului din Auvergne sau celui din Argentina, — şi trebuie să delecteze pe „docker“-ul englez, cât şi „Rauchman“-ul din Far-West-ul american. Or, cum aceasta e imposibil, desigur că producătorul va realiza filme pentru marea majoritate, care desigur nu va fi compusă din oameni inteligenţi“.

CLASIFICAREA SALILOR DE CINEMATOGRAF

„Mai târziu, sălile de cinematograf vor fi clasificate, ca şi cele de teatru. Vom avea o sală pentru marele public, una pentru cei mai rafinaţi şi alta pentru căutătorii de idei noi, de filme originale, care va corespunde cu vechiul teatru liber *„Antoine“.*

ARTIŞTII ŞI FILMELE LOR PREFERATE

„Artiştii mai preferaţi? *Charlie Chaplin* şi *Greta Garbo,* tipul perfect al femeiei fatale, care era dupe mine „Madona din Tren“ ideală“.

„Filmele care mi-au plăcut?“

„Cel mai curios pe care l-am văzut, este *„Cabinetul doctorului Caligari“.* Dintre filmele franceze, preferinţele mele înclină spre *„Atlantida“* şi *„Napoleon“.* Imi plac deasemenea *„Metropolis“* şi *„Ţarul Ivan cel Groaznic“.*

„Intr'un cuvânt, iubesc foarte mult cinematograful, dar sunt cam decepţionat: plăteşti foarte scump pentru un film bun la zece proaste.“

PROGRAM PENTRU VIITOR

„Odată terminat *„Cartierul Latin“* pe care *Augusto Genina* îl realizează pentru *„Sofar“* voi pleca în Indii şi sper că voiu aduce de acolo un bun subiect pentru cinematograf.“

„V'am spus că iubesc cinematograful şi călătoria mea va fi dominată de acest sentiment.“

CARMEN BONI

IWAN PETROWITSCH

Interpreţii filmului „Cartierul latin“ **de** Maurice Dekobra

Venerele ecranului

de JOHN GILBERT

SUNT INTREBAT câte odată: ce doresc dela viață? Ce-aș vroi?... Nu pot spune decât un singur lucru: FERICIREA! Caut acest vis magic. Câte-odată mi se pare că am atins-o, dar ea mă ocolește fără încetare. Fericirea este un lucru subtil și nu o poți găsi decât într'un cămin. Acum însă, n'am un cămin; nu am decât o casă. Cine știe?... poate că, într'o zi, voi avea și eu un cămin.

In așteptare, deviza mea este simplă: „să lucrez și să joc". Am multe de făcut, prea multe chiar, la Hollywood și la New-York. Am tovarăși minunați. Desigur, nu aș putea să-i rețin pentru totdeauna; se însoară sau se duc în altă parte.

GRETA GARBO

GRETA GARBO *este una din partenerele mele pe care nu o voi uita niciodată. Ne-am întâlnit pentru prima oară, la turnarea filmului* „Carnea Diabolică". *Trebuia să jucăm împreună un poem de dragoste pasionată.*

Stiller, *marele regisor suedez, care a des-*

coperit-o pe Greta și i-a dat putința să-și afirme formidabilul talent în „Torentul" lui Blasco-Ibanez, îmi spuse că Greta Garbo are mai multă feminitate, decât oricare altă femee din Hollywood. Și este adevărat! Impresia, pe care o creează, este violentă, te înebunește.

Eu nu o înțeleg. Nimeni nu o înțelege, afară doar de Stiller, care a descoperit-o, a condus-o și i-a făcut avere. Odată am întovărășit-o (nu se plimba decât cu Stiller) la o plimbare cu o barcă-automobil. Am contemplat-o îndelung; părea o femee misterioasă, una din acele firi, care au o mie de ani și care știu tot, cunosc tot, își amintesc de tot.

Nu fac parte din categoria prudenților. Imi place lupta, entuziasmul. Greta însă, triumfă dintr'o singură privire, fără seamăn. Ea cucerește numai prin prezența ei.

Succesul ei atât de rapid și extraordinar și l-a cucerit printr'o simplă ridicare din umeri. Este solitară.

Intr'o zi lua parte la o discuție în privința unui decor.

Ascultă liniștită și pe urmă spuse:

— „Mă duc acasă".

Ne părăsi. Plecai după ea. Camerista îmi spuse că se dusese să ia baia. Mă îndreptai spre Santa Monica, în automobil; o văzui eșind din apă. Ea nu mă observă. Se întoarse. In picioare, pe nisip, singură, ea privia marea. Ce se petrecea în sufletul ei, în mintea ei? Părea tot așa de depărtată, ca una din acele mici păsări de mare, care nu trăesc în mijlocul nostru.

GLORIA SWANSON

EU O CONSIDER pe Gloria, ca pe una din cele mai talentate artiste ale ecranului. Marea ei artă este că știe să se identifice cu rolul, să-l pătrundă și să-l trăiască intens. Dotată cu o natură emotivă, ea este lesne impresionabilă. Mi-a plăcut în „Madame Sans-Gêne".

CORINNE GRIFFITH

CORINNE GRIFFITH nu este ca Greta; mai întâi, ea este cea mai drăguță femee din Hollywood. Imi mai este întipărită în ochi, ultima dată când am văzut-o plimbându-se cu pasul ușor, cu o pălărie mare de pai în mână, un câine lup negru și înalt, lângă ea și un mic foxterier alb înainte. Se ducea să ia ceaiul, în grădina ei, sub umbrarul

de flori primăvăratice, care încadra de minune răpitoarea sa frumusețe.

Ea e fericită; râde ușor, de toate nimicurile. Refuză să muncească prea mult în studio.

Când sună orele cinci, ea lasă totul baltă și pleacă. Este tot atât de fermecătoare în societate la cavalcadă sau într'o excursie, ca și pe ecran.

PATSY RUTH MILLER

ADOR *pe* Patsy Ruth Miller. *Cine oare s'ar putea stăpâni; toți sunt amorezați de ea. M'a plasat și pe mine în galeria ei de adoratori. Are un număr respectabil de fotografii masculine, în colecție.*

Patsy e necăsătorită. Trăește cu părinții ei și îți spune cu un surâs ștrengăresc, că nu este destul de serioasă pentru măritiș. Și cu toate acestea, — după Pola Negri, — este vedeta cu cele mai multe logodne la activ.

S'a vorbit într'un rând de logodna lui Patsy cu un om însurat. Ea se înfurie. Dar ce să-i faci? Hollywood nu poate înțelege ca o vedetă să nu fie amorezată. Este destul de plictisitor, pentru că ar trebui să caut mult ca să găsesc o camaradă mai amabilă ca Patsy la tennis, dans sau bridge.

JETTA GOUDAL

JETTA GOUDAL pozează puțin. Mi-a spus toată povestea vieții ei, într'o zi când supam la un restaurant din Hollywood. Are o frumusețe mândră. Este originară din Franța și i-a plăcut, de mică, teatrul.

Mai târziu, ea urmă o trupă teatrală, al cărei june-prim vroi să-i cucerească inima. Dar ea îl respinse.

Jetta îmi vorbi emoționată, de un tânăr cu părul negru, care o apărase contra unui bețiv. Câțiva ani mai târziu, află că tânărul cu părul negru, fusese omorît în războI. Ea mă făcu să mă gândesc, în acea seară, ce s'ar întâmpla dacă o altă iubire ar străpunge cuirasa indiferenței, care o apără de atacurile sentimentale.

O văzui după câteva zile; ea dansa, surîzătoare și mândră, cu un buchet la centură. Inima ei este sfărâmată, oare, sau dormitează, doar?

MARGUERITTE DE LA MOTTE

AM INTALNIT-O, *prima dată, pe* de la Motte, *în studio-ul lui* Douglas Fairbanks. *O blondă micuță cu ochii de migdale și pasul ușor. Ea este una din atracțiile Hollywoodului.*

Obscură și necunoscută, cineva o prezentă lui Douglas. Acesta este un suflet bun, dar Margueritte era așa de încurcată înaintea lui — un rege pentru ea, — încât privindu-l in ochi, îi spuse nerăbdătoare:

— „Ia spune-mi, maestre, nu ai nevoie de o nouă ingenuă?"

Douglas se amuză de minune: avea tocmai o fată tânără, în felul Marguerittei, *pentru filmul* său „Arizona".

O încercă la o dublură; ea se comportă atât de bine, încât Douglas, care se pricepe, îi dădu un rol principal în „Zorro".

ALICE TERRY

ALICE TERRY este una din cele mai frumoase stele ale ecranului. Este cea mai romantică și mai grațioasă dintre artis-

tele dela Holywood. Face notă discordantă cu concetățenele ei. Delicată și fină, Alice este prin excelență femee.

CONSTANCE TALMADGE

DIN CONTRA, *sora* Normei *este, cu tot farmecul ei, puternică. Joacă tennis, călărește și adoră flirtul. Este neîntrecută la dans și la înnot. Sportivă convinsă, ea este în stare să sacrifice totul pe altarul sportului.*

Cu toate acestea, are deseori accese de reverie sentimentală și se crede amorezată.

Mărire şi decădere

CE se alege din răsfăţatele favorite ale scenei de eri? Unde sunt bijuteriile şi aurul de care au fost înconjurate? Acei oameni bogaţi, cari altădată se prosternau în faţa lor ca nişte sclavi şi erau gata să le îndeplinească cele mai capricioase dorinţe, cele mai extravagante gusturi, se mai ostenesc, oare, astăzi, să le trimită măcar o scrisoare, prin care să le întrebe de sănătate?

Intrebările acestea ne sunt sugerate de un fapt divers pe care l-am găsit mai zilele trecute în ziarele pariziene. Anume că faimoasa dansatoare de altădată, supranumită **„La Goulue"**, a murit în mizerie la Paris, într'un adăpost sărăcăcios, construit dintr'un vechiu vagon al unei menagerii. O revistă a găsit de cuviinţă să reamintiască succesele, pe care această femeie le-a repurtat în alte vremuri, iar din propria ei descriere a vieţii, vom căuta să narăm pe scurt romanul real, căruia credem că titlul de mai sus i se potriveşte atât de bine.

Acum treizeci de ani, **„La Goulue"** era răsfăţata Parisului. Capete încoronate, mari duci precum şi oamenii cei mai reprezentativi ai lumei sociale şi politice, şi-au pus la contribuţie toate resursele, de care dispuneau, pentru ca să poată căpăta favorurile stelei sărbătorite. Ea era regina vestitului **„Moulin Rouge"**, atunci când acest loc însemna centrul veseliei din veselul Paris. Fotografiile dansatoarei **La Goulue** erau împrăştiate pe tot globul.

Dar la scara dărăpănatului vagon, unde-şi petrecu ultimele zile ale vieţii şi unde muri, niciun echipagiu nu a stat s'o aştepte vreodată, nici-un mare duce nu-i trimise vreun colier de perle, ascuns într'un buchet de flori.

Era bătrână, grasă, bolnavă şi paralizată. Inchipuiţi-vă pe fosta **La Goulue,** mândra regină de acum treizeci de ani, strecurându-se cu plecăciune din masă'n masă, rugându-se de tinerele femei elegante, ca să-i cumpere câteva flori, sau să-i dea câţiva „sous".

Foyerul teatrului „Moulin Rouge" **acum 30 de ani**

La Goulue descindea dintr'una din cele mai modeste clase sociale. Tatăl ei era şofer, iar mamă-sa o femeie care mătura barul **„Assasins"**, un local din cartierul Clichy, aproape uitat, astăzi, cu desăvârşire.

La vârsta de patrusprezece ani, fata dansa ca să amuze pe clienţii barului. Acolo a fost remarcată de cunoscutul pictor **Goupil,** căruia, plăcându-i frumoasele picioare ale fetei, o luă să-i pozeze ca model. Succesul pânzei a însemnat pentru dânsa o adevărată lovitură şi-i aduse bogăţie.

Pentru întâia dată în viaţă, fata a putut să-şi procure de mâncare tot ce-i plăcea. Şi pentru că mânca fără să se mai sature, a fost poreclită **„La Goulue"**, adică mâncăcioasa".

Tabloul lui Goupil i-a mijlocit un angajament în vechiul şi veselul salon de dans parisian, cunoscut sub numele de **„Boule Evir"**.

Marele scriitor Alphonse Daudet, îi făcu într'un articol, elogiul, spunând că:

„Dânsa ne face să pricepem fabula cu vestita Circe, aceea care a schimbat pe tovarăşii lui Ulysse în porci".

Intr'o seară, un englez distins, o pofti la Café Americain, unde obţinu un formidabil succes. Acolo cunoscu şi pe principalul client al localului, un gentleman blond, liniştit, cu barbă. **La Goulue** îi plăcu pe neaşteptate. Mai târziu dansatoarea a putut afla cine era acest gentleman: Alteţa sa regală **Principele de Wales**, mai târziu regele **Eduard al VII-ea.** Inălţimea sa îi făcu daruri de preţ şi îi arătă dese atenţiuni constând în multe mii de franci. Mai târziu, principele de Wales, declară prietenilor, că această fată i-a oferit o seară de amuzament cum n'a avut de mulţi ani. Declaraţia aceasta, venită dela un astfel de expert, contribui în mare măsură la ascensiunea dansatoarei.

Curând ajunse steaua principală a „Moulin Rouge"-ului, primind un respectabil salariu. Era în vremea când localul atinse culmea popularităţii, când o apariţie în rochie scurtă pe scena teatrului, însemna o extraordinară senzaţie. Din această cauză, în ghidurile Parisului de atunci „Moulin Rouge"-ul era arătat drept teatrul de varietăţi unde trebuiau să meargă doamnele".

„Prim-miniştri, ambasadori şi prinţi erau la picioarele mele, cerşindu-mi un surâs, pe care îl căpătau — dacă aveau bani destui", scrie **La Goulue** în reminiscenţele ei.

Atracţia aceasta neobişnuită, se datora oare faimei mele, sau frumuseţii cu care m'a dăruit natura? Drept să spun, nu pot să-mi dau seama. Cred însă că faima mi-i aducea, iar farmecul meu îi reţinea. De îndată ce o femeie capătă faimă, toţi bărbaţii doresc s'o vadă. Şi cu cât cunoaşte mai mulţi bărbaţi, femeia, cu atât e preţuită mai mult.

Ce idioţi simpatici!

„Inainte de a intra în Moulin Rouge, în 1889, am dansat şi în alte localuri de mare lux; la „Ambassadeurs", „Montagnes Russes" şi „Jardin de Paris". Moulin Rouge-ul însă m'a consacrat în mod definitiv. Acolo se înghesuia lumea cea mai selectă, ca să mă vadă dansând, cu partener-ul meu Valentin de Boneless. Devenisem cea mai de seamă atracţie a timpului.

„Lumea obişnuia şi atunci să viziteze galeriile Louvre-ului şi mormântul marelui Napoleon. Insă ca vreun vizitator să părăsească Parisul fără să fi văzut pe **„La Goulue"**, însemna o crimă contra obiceiului, insultă adusă bunului gust.

„La Goulue" **în plin succes**

La Goulue, regină a Babylonului modern, era obiectul vizitelor tuturor turiştilor străini. Ah, ce loc minunat era pe atunci acest „Moulin Rouge", localul cel mai strălucit din întregul univers".

La Goulue povesteşte apoi cum a cunoscut într'o seară de carnaval, pe marele duce **Alexis** al Rusiei. Când s'a dus prima oară să facă o vizită ducelui în luxosul palat pe care-l avea la Paris, i-a făcut deosebită impresie baia care i-a fost pregătită. Era numai din şampanie şi **La Goulue** declară că această bae i-a procurat o senzaţie fără pereche.

Marele duce închirià un apartament special pentru dansatoare, pe Avenue Victor Hugo şi-l mobilă împărăteşte. Evenimentul constitui cea mai însemnată etapă din ascensiunea ei.

„Din acea zi — spune **La Goulue** — începu cea mai frumoasă dragoste pe care am avut-o în viaţă. Alexis mă iubia cu adevărat şi nici mie nu-mi era indiferent. In apartamentul meu eram adeseori vizitată de artişti şi artiste prietene, iar partenerul meu de dans, Valentin de Bonelles, mă vizita aproape zilnic. Ziariştii se'mbulzeau după interview-uri, iar reporterii fotografi m'au făcut universal cunoscută.

Nu exista gazetă sau revistă din Europa care să nu fi pomenit de mine sau să nu-mi fi reprodus chipul".

Dar sfârşitul acestei perioade de lux şi desfătare, sosi aşa cum soseşte întotdeauna. Marele duce primi din partea Ţarului o misivă secretă şi fu nevoit să se înapoeze în patrie în cea mai mare grabă, neavând vreme să-i spue nici măcar tradiţionalul „bun rămas".

Pe nesimţite, dansatoarea renunţă la apartament, vându mobilierul pe preţuri ridicole, îşi amanetă bijuteriile, etc.

Au urmat şase ani de triumfuri. Poeţii îi dedicau versuri înflăcărate, iar compozitori cu renume compuneau muzici monumentale. Impresari abili au organizat turnee

prin câteva din marile capitale apusene. In timpul unui turneu întreprins prin Franța la 1893, **La Goulue** făcea săli mult mai pline decât **Sarah Bernardt.**

Pe la sfârșitul acestor șase ani însă, o serie de mici accidente nefericite, făcură ca dansurile ei să fie oarecum depreciate. In acea vreme, figura ei solidă și majestoasă, captivă pe un vestit îmblânzitor de lei, anume **Pezon.**

După o scurtă idilă, **La Goulue** intră în tovărășie de afaceri cu Pezon. Dânsul îi dete câteva lecțiuni de cum trebue să se poarte cu fiarele, pentruca acestea să fie blânde. Cu multă ușurință reuși și în această nouă artă. Publicul venea să asiste la emoționantele ei exhibiții, unde se credea că dintr'un moment în altul, această impunătoare femeie va figura pe menu-ul unui banchet pentru fiarele junglei.

Dar tovărășia nu dură multă vreme. Pezon, gelos peste măsură de atențiile și scrisorile de admirație pe care le primea tovarășa sa, dela admiratori, era să lase într'o seară un leu fioros, să se năpustiască asupra femeiei. In ultimul moment își dete însă seama de situație și reuși cu mare greutate s'o salveze. **La Goulue** se alesese, însă, din această scenă cu o rană adâncă, care se vindecă foarte greu.

Tovărășia nu mai putea continua. Cu o mică sumă de bani ce-i mai rămăsese, La Goulue deschise un fel de menagerie pe cont propriu. Câțiva dintre actorii și scriitorii de seamă din acel timp, îi oferiră cu această ocazie, un banchet, urând deplină izbândă nouei întreprinderi. Din nefericire

Baia de şampanie

însă, era prea expusă. Astfel, într'o bună zi, un leu nubian, se năpusti asupra îmblânzitoarei și voi s'o sfâșie. Cu un eroism fără pereche, a putut să fie scăpată de un antrenor, anume Antoine. Dar și de data aceasta se alese cu răni și zgârieturi.

Incepu decadența. Mari Duci și milionari nu mai veniau să-i aștearnă aur în cale. Un obscur critic dramatic, anume **Jules Francis,** fu primul ei soț și tatăl unui băețaș. După acesta, se căsători cu Antoine, antrenorul, care o salvase din gura leului.

Când a izbucnit războiul mondial, cărnurile, chiar și acelea de cal, deveniră atât de scumpe, încât nu mai era chip să-și continue afacerile de menagerie. Nu mai putea să găsiască hrană suficientă pentru animale.

In vremurile de restriște ale războiului, **La Goulue** era înapoia liniilor de bătae și împărția soldaților francezi alimente. Pe atunci primi și cea mai crudă lovitură a soartei. Unicul ei băiat, suprema ei mângâere, muri atins de tuberculoză.

După războiu, zdrobită cu desăvârșire, **La Goulue** reveni la Paris.

In Parisul „Moulin Rouge"-ului, al luminilor strălucitoare, al echipagiilor și apartamentelor de lux și rafinament, găsi câteva ocupațiuni modeste și reuși să-și agonisiască existența. Lucrurile mergeau însă din ce în ce mai rău. La sfârșit, fu nevoită să vândă chibrituri și flori prin aceleași localuri unde era altădată sărbătorită. Cu picioarele aproape paralizate, îmbătrânită și desfigurată, fosta stea a Parisului se strecura printre mese, oferind flori și povestind printre sughițuri tragedia gloriei apuse, a bărbaților fără inimă și a fluturașilor încrezători în beția fericirii de o clipă.

(N. L. R.)

Curiozități

Un autobuz, lovit de un tramway, a făcut o vizită inopinată, într'o... plăcintărie.

„Bobby", pensionar al grădinei zoologice din Berlin, își face pedicura.

In America, se poartă ciorapi pictați, cu chipul purtătoarei, pentru a fi recunoscută din spate.

Un campionat de „ping-pong" la Berlin.

Un coș foarte practic, pentru purtarea copiilor prin oraș.

CREPUSCULUL GLORIEI. Merce des Gleitze, campioana de innot, este vânzătoare într'un magazin din Nottingham.

Oameni fapte și idei

Profesorul farmacolog dr. Louis Lewin, a descoperit leacul epilepsiei.

CAMPING DE PRIMĂVARĂ

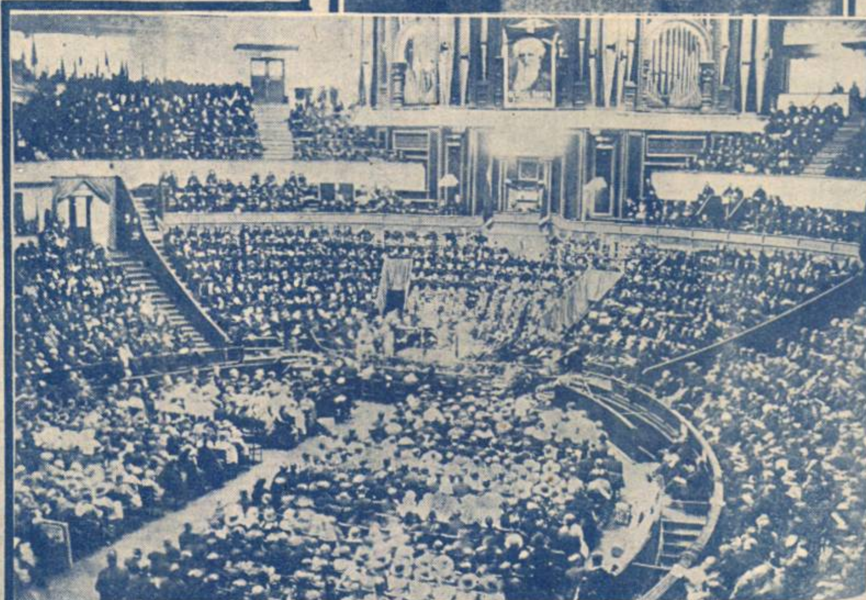
Odată cu primele zile călduroase, au început și excursiunile în aer liber.

Maxim Gorki, **vestitul romancier rus, fost un dușman al radiofoniei, s'a împăcat cu ideia că este descoperirea cea mai minunată, pentru răspândirea culturii.**

Regele Albert al Belgiei, și-a serbat de curând aniversarea nașterii, cu care ocazie a avut loc o paradă militară

Aspectul sălii de ședințe la ultimul congres al „Armatei Salvării" care a fost foarte agitat.

Ce ne spune „Miss Muntenia" d-ra Ortansa Tănăseanu

N'A FOST propriu zis un interview. Fiindcă n'a fost chip să torturez cu întrebări perfide, pe mica şi fermecătoarea mea interlocutoare.

MIS MUNTENIA avea o gardă credincioasă de apărare. N'avea nici zale, nici scuturi, nici săbii. O gardă de prietene frumoase şi ironice, care mânuiau ironia cu subtilitate de floretă.

Când mi-a întins degetele fine, — ca să admir încheetura mâinii, atât de subţirică, încât ai crede că e făcută din pastă de Saxa, — *Miss Muntenia* nu era singură...

O dudue păşi energic în urma ei:

— Nu se poate fără mine!

— Dece?

— Fiindcă eu sunt impresara acestei frumuseţi. Eu am dus-o la concurs, eu am aranjat şi făcut totul... înţelegi d-ta, că nu pot lipsi dela nici un act important din viaţa ei! O să vezi că tot eu o s'o mărit!

Teribilă dudue!

D-şoara Tănăseanu sta nemişcată într'un colţ, ca un sfinx. Când s'a ridicat să-şi certe prietenele, care hohotiau în camera de alături, am văzut cât era de mlădioasă şi de fină.

Are un ten de pastel, o frunte senină, o gură fragedă, maliţioasă şi răspândeşte un farmec de tinereţe, drăgălăşenie şi sinceritate.

Dar aşa îi place să şadă: neclintită, rezemată în braţul subţire. Frumuseţea ei te tulbură, ca şi enigma ochilor adânci.....

Prietenele au năvălit gălăgioase în camera de alături:

— Am venit să ne apărăm prietena, împotriva răutăţilor d-tale!

Miss Muntenia se aşeză şi vorbi:

— Nu mă pot despărţi de studenţie. Mi-a intrat în sânge. Nu-mi pot părăsi nici aceste admirabile colege, de care rămân legată toată viaţa.....

„REGINA DIN SABA"

NU SĂ-ŢI VORBESC de „minunata" mea copilărie! Nu ţiu să fiu ironică cu mine însu-mi!

Acolo, în târgul meu, în tăcerea albă a caselor, pitite sub brazi, nu e nimic pitoresc. Lume acră de provincie, hrănită cu intrigă şi clevetială! Ştii cum mă numiau la Câmpulung?

Regina din Saba!

Vroiau să persifleze rezerva mea mândră şi rece!

Nu ştiau că regina din Saba era cu totul altfel......

Cunoşti regina din Saba — din Ispitirea Sfântului Antoniu *— care ştia să spună o mulţime de poveşti, unele mai încântătoare decât celelalte!*

Ce vrei, nimeni nu e profet în.... oraşul lui!

VIAŢA STUDENŢEASCĂ

DA. aveam idealul meu, naiv. Răsfoind, sub bancă, în orele aride de matematici, cărţi de literatură, doriam cu înflăcărare, viaţa studenţească, minunată şi liberă......

Să nu crezi că-mi făceau iluzii romanţioase. „Heidelbergul de altădată", *a rămas doar o poveste sublimă pentru firile romantice!!*

Simţiam în mine ca o necesitate implacabilă, datoria de a-mi desvolta inteligenţa, de a mă duce la Universitate, de a pătrunde tainele unei culturi mai înalte.

INTRE PROFESIE ŞI CĂMIN

ERAM o revoltată, împotriva inferiorităţii femeii. Ceream cu convingere, ca fetele să-şi formeze cariere independente, să fie înarmate pentru deplina egalitate cu bărbaţii.

Şi azi?! Am în buzunar, o licenţă de litere şi.... mă gândesc cu duioşie la poezia calmă şi senină a căminului!

Sunt, — se vede, — legi fireşti, care nu pot fi înfrânte de sexul slab!

CITESC CU PASIUNE

SUNT, fireşte, îndrăgostită... — nu deschide ochii aşa mari—... vreau să zic: îndrăgostită de cărţile mele. Citesc cu pasiune.... Ce-mi place? Scurt: literatură bună! Chiar acum am terminat o carte de Kipling.

Imi plac foarte mult scrierile lui, cu vapoare şi marinari cari nu sunt oameni ca ceilalţi; nefiind nici soldaţi, cutreeră lumea, călătoresc şi se duc să se bată ori şi unde, fără să se îngrijească de ţara unde sunt, nici de duşmani....

Sunt oameni de altădată... şi altădată era mai frumos decât acuma!

— „Preferinţe?"

Studiul nu împiedică să-ţi placă lumea. Imi plac balurile, seratele, petrecerile, toaletele... Şi dansez cu multă plăcere.

— „Căminul, cititul, viaţa modernă, marinarii, şi mai ce? Vă place totul, fără deosebire?"

— „Trebue!... Dacă vrei să cugeţi puţin, viaţa nu e tocmai frumoasă.... Trebue s'o înveseleşti.

Viaţa este ca o călătorie lungă; trebue să ocupi cu o sumedenie de nimicuri, ca să treacă mai uşor!

— „Filozofaţi, d-soară !"

— Deloc! Mi-e groază de judecăţile în care se taie firul în patru şi găsesc că este stupid să-ţi baţi mereu capul, cu eternitatea, cu infinitul, fără să ajungi vreodată la ceva, care să aibă un rost.... Să nu ţi se pară curios, că aceste lucruri ţi le spune o intelectuală".

— „Şi care e idealul d-tale, dudue ?"

— „Idealul meu? Mi-e frică de el!"

Privesc sfinxul din faţa mea.

Ochii negri, adânci ca oceanul, lucesc cu seninătate în figura înrămată de şuviţele grele, cu răsfrângeri vinete: şi este imposibil să sondezi aceşti ochi şi să descoperi gândul, care veghiază în fundul apelor lor nemişcate....

H. SOREANU

Aveţi spirit de observaţie?

FIŢI ATENŢI ŞI PUTEŢI CÂŞTIGA 500 LEI

Voim să punem la încercare atenţia cititorilor noştri.

Câţi dintre domniiile-voastre pot spune, fără să numere pe loc, câţi nasturi au la vestă şi câte găuri la pantofi, ce se găseşte în vârful Ateneului, în câte părţi e împărţită steaua ţării noastre, etc. etc.

Trecem zilnic pe lângă o sută şi o mie de lucruri şi le acordăm prea puţină atenţie. Celor mai mulţi le lipseşte spiritul de observaţie.

Spre a exercita atenţia cititorilor, instituim un concurs interesant şi productiv tot odată.

Am pus în circulaţie pe căile cele mai felurite 21 de bancnote a 20 lei fiecare. Toate aceste bancnote poartă seria Y 8214.

Cercetaţi-vă portofoliul şi căutaţi. Cei cari posedaţi bancnote din această serie, cu numerile 0001, 0002, 0003, 0004, 0005, 0006, 0007, 0008, 0009, 0010, 0011, 0012, 0013, 0014, 0015, 0016, 0017, 0018, 0019, 0020., **imediat ce le găsiţi, prezentaţi-le (fie direct, fie că le trimiteţi prin poştă) la redacţia noastră, strada Sărindar No. 7 şi vă vom da în schimb, drept recompensă, 500 lei.**

Prezentarea bancnotelor se poate face în termen de o lună, dela apariţia acestei serii, adică până la 28 Mai c.

Concursul nostru e permanent; în fiecare săptămână, vom pune, în circulaţie, o nouă serie de bancnote.

Cărţi noui

A apărut revista „HIGIENA" No. 86 din 15 Aprilie 1929, sub îngrijirea d-lui Dr. George D. Ionăşescu, cu următorul sumar:

Tratamente prin diatermie; Fosfaturia, Păziţi-vă de gripă; Sânge proaspăt de animale; Valoarea reacţiunilor „negative" în sifilis; O nouă ofensivă contra cancerului ; Ce se cheamă educaţie sexuală ?; Un remediu pentru tensiune mare; Tratamentul febrei tifoide cu vaccin anti-tific; Intoxicaţia cu alcool metilic; Chelia o boală curabilă; Bucuria, supărarea şi secreţia biliară ? etc...

* * *

„GOANA DUPĂ BĂRBAT" roman de moravuri din viaţa ardeleană de Hélène Dubocka.

Deşi autoarea este la debutul ei în literatura română a reuşit totuş, din primul moment prin stilul concis şi descriptiv să se impună viguros.

Figurile Ecranului

Reginald Denny

S'A NASCUT în ziua de 20 Noembrie 1896 lângă vechiul castel Richmond din Anglia. Tatăl său, Mattew Horace Denny era un cunoscut artist englez. La vârsta de șase ani, micul Reginald și-a făcut debutul pe scenă. Dar, la 12 ani, e atras către sport și vrea să părăsească scena pentru ring.

Deoarece tatăl său îi refuză orice ajutor, Reginald făcu apel la un bun prieten al familiei sale, care-l ajută să-și ajungă ținta. După câțiva ani se plictisește de box și revine

la teatru, de astădată angajat al unei companii lirice.

Dar războiul îi întrerupe activitatea și iată-l pilot în armata engleză. După demobilizare, în timp ce făcea un voiaj în Statele-Unite, e întâlnit la un dineu de Carl Laemmle, care-l întrebă:

— Ești dispus, tinere, să faci cinema? Caut un interpret pentru un mare film, actualmente în preparație. D-ta ești tocmai omul de care am nevoe.

— Care e filmul? replică scurt Denny.

— „Kid Roberts gentleman du ring", un film sportiv!

— Un film sportiv? Bun. Accept.

Și când filmul fu prezentat publicului, Reginald Denny fu socotit ca o fericită achiziție a lui „Universal".

In urma acestui mare succes, Reginald semnă un contract de lungă durată cu firma care l-a lansat, în care timp turnă următoarele comedii sportive: „Unde am fost?", „Business is business", „Oh, Doctore", „Cu două femei la braț", „Unchiul din America", „Campion improvizat" și altele.

In afară că e un renumit artist, Reginald Denny e și un bun soț. Când nu lucrează îl poți găsi la vila sa, unde se odihnește alături de soția și fetița sa.

Unde mergem ?

CINEMA „TRIANON" rulează **„Cântărețul de Jazz"** cu Al. Jolson.

„BOULEVARD"-UL reprezintă **„Târgul de sclave"** cu Billie Dove.

CINEMA „SCALA" are în program revista **„Paștele calului"** și un frumos film.

CINEMA „ELITE" reprezintă un admirabil film de salon.

CINEMA „SELECT" reprezintă **„Alteța Sa așteaptă".**

„CAPITOL"-UL proectează **„Vulpea argintie".**

CINEMA „REX" reprezintă un film de mare succes.

Poșta cinefililor

Mady. — 1) Suzi Vernon are 24 de ani. Cred că vă va răspunde; 2) Ramon Novarro nu cunoaște l. franceză, dar are un secretar care-i traduce scrisorile. Răspunde.

Bobssy Cantuniari. — 1) Willy Fritsch are 28 de ani și nu-i căsătorit. Răspunde. 2) Mae Murray are 45 de ani. 3) Majoritatea artiștilor răspund.

Glady. — Anita Page are 24 de ani. Nu-i măritată. 2) Artista cea mai frumoasă e aceea, care-ți place d-tale. 3) Lilly Damita are 27 de ani și nu-i măritată.

Gabriel de Silly. — 1) Ivan Mosjoukin, c/o Universum film, Kochstrasse, 6-7, Berlin, S. W. 68. Primește coresp. în limba rusă, franceză și germană. 2) Harry Piel, Konstanzerstrasse, 7 Berlin W. 15. Scriți-i în limba germană.

Iolanda. — Fred Louis Lerch, c/o „Film Führer", 217, Friedrichstrasse S. W. 68. Walter Rilla, Wacholderweg, 6, Berlin-Charlo. John Gilbert și Nils Asther, c/o Metro-Goldwyn, studios, Culver City Calif. U. S. A.

Un vechiu cititor. — Suzy Vernon, 46 boulevard Soult. Paris (XII-e). Primește coresp. în l. franceză.

Nuți. — Pina Menichelli mai joacă, dar rar, în diverse producții italiene. Numele soțului ei mi-e necunoscut. Cred că are 40 de ani.

Sandy. — Simpaticei Carmen Boni îi puteți scrie în l. franceză prin: Soc. Artistique Sofar, 3 rue d'Anjou. Paris (VIII-e) și vă va răspunde.

„Allan". — 1) Pat și Patachon, c/o Paladium-film, 42 Vimmelskaftet, Copenhaga. Cred că va răspunde. 2) Lya de Putty, c/o Britisch International-film, Elstree, Anglia. 3) Nu toți artiștii cunosc l. franceză pentru a vă răspunde. 4) Miss României îi puteți scrie prin intermediul revistei noastre.

Nelly. — 1) Wladimir Gaidaroff are 38 de ani și e căsătorit. Ii puteți scrie în limba germană pe adresa: Friedrichstrasse, 55, Berlin Halensee. 2) Willy Fritsch, Kaiserdamm, 95 Berlin-Charlo. Are 28 de ani și nu-i căsătorit. 3) Marcela Albani are 27 de ani, nu-i căsătorită și locuește în Berlin-W. Kaiserallée, 172.

Moris Montvert. — Lilian Gisch, Hollywood, Calif. U. S. A. Ii puteți scrie în l. engleză sau franceză. Scrisoarea trebue francată cu 20 de lei.

N. Rădulescu. — 1) John Gilbert c/o Metro-Goldwyn, studios, Hollyvood. Calif. U. S. A. Nu-i căsătorit și are 33 de ani. 2) Greta G. are aceeaș adresă ca J. G.

Jean Gh. — Toți artiștii, notați de d-ta, obișnuiesc să răspundă.

Harry Piel. — Alexandru Corda c/o First Național, Burbank, Calif., U. S. A.

Coliasu. — Liane Haid, Garnisongasse, 10 Viena. Scriți-i în l. germană. Ceilalți artiști îmi sunt necunoscuți.

Kovalenk. — 1) Ramon Novarro, c/o Metro-Goldwyn studios, Culver City, Calif., U. S. A. Pentru H. P. vezi mai sus.

Aş vrea să ştiu...

In această rubrică vom da răspuns întrebărilor de ordin general, ce ni se vor pune, şi vom lămuri orice nedumerire ştiinţifică sau practică. Răspunsurile se vor da pe rând, în limita spaţiului de care dispunem.

1) IONESCU-PEIŞANU

a) *Ce se înţelege prin televiziune?*

Televiziunea este denumirea generală a diverselor procedee de transmisiune a imaginilor la distanţă pe cale electrică.

In cazul când imaginea de transmis este o *imagine* fixă, cum ar fi fost o fotografie, un desen sau un document grafic oarecare, procedeul de transmisiune este relativ simplu şi poartă denumirea specială de *telefotografie* sau *fototelegrafie*, *spre* deosebire de cazul *imaginilor mişcătoare sau animate* (scene luate direct după natură sau din proecţiunea filmelor cinematografice), a căror transmisiune implică dificultăţi technice considerabile, cari n'au fost încă complet puse la punct.

Pe de altă parte, transmisiunile imaginilor fixe sau mişcătoare pot avea loc prin fir sau prin T. F. F., după cum agentul de legătură între postul de emisiune şi cel de recepţie a imaginilor îl formează conductele electrice sau undele hertziene.

Pentru a marca această deosebire s'a propus de către unii autori denumirea specială de *radioviziune* şi *radio-fotografie* pentru cazul transmisiunei prin T. F. F., acest gen de transmisiune fiind de altfel cel mai interesant şi mai uzual şi rezervând denumirea de televiziune şi telefotografie numai comunicaţiilor prin fir.

b) *Unde pot găsi, dacă există, în ţară sau străinătate un studiu complet despre televiziune?*

Televiziunea, fiind un domeniu de cercetări recente în curs de experienţă şi continuă perfecţionare, nu formează încă un corp de doctrină cu rezultate hotărît practice care să se poată traduce într'un manual definitiv la îndemâna publicului.

Din această cauză nici în ţară şi nici în străinătate, după câte ştim, nu există încă un „studiu complect" asupra televiziunii ci numai studii parţiale şi fragmentare asupra diferitelor chestiuni cari se referă la această problemă, publicate în diferite reviste de specialitate.

In limba română puteţi consulta diferitele articole asupra acestei chestiuni apărute în ultimul timp în revistele „Radio" şi „Radiofonia".

In limba franceză vă recomandăm în special publicaţia „Television", care apare ca supliment regulat la revista lunară franceză „T. S. F. pour tous" (editura Chiron), care tratează destul de popular şi complet toate chestiunile de foto-electricitate.

2) VIRGIL NIVALIS-IAŞI

a) *Care este origina steagului?*

Origina steagului ca emblemă militară, o găsim la Indienii din antichitate, cari întrebuinţau în armatele lor alături de stindardele prevăzute cu un balaur, nenumărate steaguri colorate foarte variat, fixate la carele de război sau încredinţate unor conducători speciali din trupele de pedeştri. In general, popoarele antice aveau ca embleme militare în locul steagului de astăzi, un par prevăzut cu diferite insigne simbolice, de obicei figuri de animale. La evreii din vechime fiecare grupare, de câte trei triburi, avea acelaş steag.

La Greci şi la Romani, steagul deveni semnul distinctiv al unităţilor tactice şi abia mai târziu Marius introduse la întreaga armată romană steagul cu „Aquila" metalică ca simbol general al legiunilor diferenţiând totuş felul steagurilor după arma particulară a trupei.

Dela Romani steagul trecu la biserica creştină, care şi acum îl utilizează la unele procesiuni religioase.

Originea steagului la Musulmani se datoreşte după cum se pretinde, întâmplării că unul din profeţii lor, Boreida, şi-a fixat odată turbanul său de o prăjină.

Deasemeni se ştie că Germanii şi Slavii aveau steaguri în trupele lor încă din secolul al 7-lea, tradiţie care s'a transmis de altfel, la mai toate popoarele din Evul Mediu şi prin moştenire celor din epoca modernă.

b) *Cum şi cine a introdus steagul la noi în ţară.* Voevozii, cari au descălecat din ţinuturile de peste munţi pentru a înjgheba primele aşezăminte de stat moldo-valache, au adus din aceste ţinuturi şi tradiţia steagului odată cu celelalte elemente ale vieţii de stat.

3) MIHAIL G. M. VĂLENII DE MUNTE

Cum se explică tratamentul glandular prin tiroidă pentru înapoiaţii mintali?

Cercetările din ultimul timp asupra rolului fiziologic al glandelor cu secreţiune internă au dovedit că desvoltarea fiziologică şi intelectuală a individului este în strânsă legătură cu aceste secreţiuni şi în special cu aceea a *glandei tiroide*.

S'a constatat astfel că orice anomalie în modul de funcţionare al acestui organ, a cărui importanţă scăpase fiziologilor de până acum, are ca repercusiune inevitabilă o degenerescenţă în formaţiunea moral-intelectuală, efect constatat, cu deosebire, cu ocazia examinării indivizilor, înapoiaţi mintal.

Tratamentul acestora, prin tiroidă, tinde să înlocuiască pe cale artificială, absenţa unor anumite secreţiuni interne, în sensul că li se infuzează acele substanţe de care e lipsit organismul lor.

La noi în ţară, rolul glandelor cu secreţiune internă a fost studiat foarte de-aproape de către d-nii profesori dr. Parhon şi docent dr. Goldstein, ale căror lucrări au avut de altfel un deosebit răsunet şi în cercurile medicale din Occident.

4) UN VECHIU CITITOR-FOCŞANI

a) *In ce cărţi aş putea găsi mai bine desvoltată chestiunea psihologică „Despre suflet şi corp"?*

b) *Dacă e posibil, vă rog să redactaţi chiar în revista dvs. un tratat despre acest subiect.*

In limba română vă recomandăm „*Cursul de Psihologie*" al d-lui profesor Rădulescu-Motru, editat de „Cultura Naţională".

In limba franceză un studiu excelent asupra raporturilor între suflet şi corp îl găsiţi în volumul „*L'âme et le corps*" de Binet, directorul laboratorului de psihologie experimentală al Universităţii din Paris, apărut în colecţia „Bibliothèque de philosophie scientifique", editura E. Flammarion.

Această temă psihologică, deşi foarte interesantă, având însă un caracter oarecum abstract filozofic, nu intră propriu zis în cadrul revistei noastre care urmăreşte, în primul rând, popularizarea diverselor subiecte cu mijloace cât mai intuitive.

5) I. ALBU-LOCO

a) *Ce este un geniu?*

Deşi noţiunea de geniu este foarte greu de închis într'o definiţie, ea fiind rebelă unei analize precise, am putea totuş cuprinde în denumirea generală de „genii" acele spirite superioare care prin valorile lor creatoare într'o anumită direcţie a spiritului omenesc, s'au ridicat într'o măsură uriaşe deasupra nivelului cultural al epocei lor.

Caracteristica geniului este mai ales originalitatea şi spontaneitatea. Limita între talent şi geniu rămâne, de altfel, o problemă foarte dificil de rezolvat.

O teorie, care a stârnit o deosebită senzaţie la sfârşitul secolului trecut prin caracterul ei paradoxal, a fost teoria fiziologică a geniului, emisă de Lombroso. Acesta bazat pe anumite cercetări experimentale, susţinea că geniul se naşte cu anumite stigmate fiziologice speciale de degenerescenţă şi care îl apropie foarte mult de caracterele nebuniei. In timpul din urmă însă valoarea teoriei lui Lombroso a fost mult contestată.

b) *Care este înţelesul cuvântului ideal?*

Idealul este o aspiraţiune spre un scop pe care-l dorim şi care nu e în general imediat sau complet accesibil realizării.

c) *Cum se scrie: binevoiţi?*

Intr'un singur cuvânt ca şi bunăvoinţă.

6) UN GRUP DE CITITORI

Există ţigări denicotinizate şi cum se obţin ele?

Există şi s'au pus în comerţ de vreo 10 ani.

Procedeul ar consta din introducerea în tubul de carton al ţigărilor, a unui tampon de vată îmbibat cu o soluţie de acid tanic, care are proprietatea de a anihila nicotina, substanţa toxică din tutun.

Pe de altă parte, aceste ţigări aşa zise „denicotinizate" se prepară macerând foiţe de tutun în apă, la care s'a adăugat lapte de var.

Alt procedeu de denicotinizare constă în încălzirea la 150—160° C, a foilor de tutun, într'o etuvă specială, în care timp parte din nicotină se volatilizează.

METODĂ SAU INTÂMPLARE!?

de S. AMSTER

ORICINE poate face descoperiri. Insă foarte puţini oameni mai au astăzi pasiunea descoperirilor.

Şi totuş, în ultimii 150 de ani, s'au făcut mai multe descoperiri decât în cei 200 de mii de ani anteriori.

Cauza? Probabil că omul şi-a schimbat mentalitatea şi că acţionează mai conştient şi mai metodic. Dar şi creşterea numărului faptelor aduce după sine găsirea altor fapte precise. (Unde vom ajunge în acest mod, nu putem şti).

Dar cum se fac descoperirile? Sunt descoperiri la care întâmplarea a jucat un rol important şi altele care au avut numai calculul la bază. Decisivă a fost însă în toate cazurile, mentalitatea descoperitorului.

Aceasta e problema!

Să dăm mai jos două cazuri din istoria descoperirilor. Două pilde pentru arta de a face descoperiri, din care prima se referă la fotografii.

Acum 100 de ani, ceeace numim noi astăzi fotografie, arăta cam astfel: se lua o cutie în care nu pătrundea lumina, decât printr'o deschidere în unul din pereţi (camera obscură). Pe peretele opus se aşeza o hârtie îmbibată cu o soluţie de bromură de argint, şi se aşeza totul în faţa ferestrei. Cine avea destulă răbdare şi destul timp putea să constate după câteva ore de „expunere", că pe hârtie se desenează o cruce albă, (crucea de lemn a ferestrei nu lasă să treacă lumina, pe aceeaş hârtie), pe un fond negru, care corespundea ferestrelor luminoase. O jucărie drăguţă pentru cine nu era prea ocupat, dar fără nici o importanţă practică. Căci, care obiect exceptând crucea ferestrei rămânea ore întregi astfel nemişcat încât să poată fi fotografiat, (photo-grafiat) — descris cu lumină?

* * *

Francezul DAGUERRE a încercat o variantă la acest joc. In loc de hârtia cu bromură de argint, a luat plăci de aramă argintată pe care le expunea, pe urmă, la aburi de iod, obţinând astfel un strat subţire de iodură de argint.

Dar nu obţinu nici o poză. După câteva luni de experienţă, el puse plăcile într'un dulap în care păstra fel de fel de vechituri şi nu se mai sinchisi de ele. Intr'o zi, după multe săptămâni, căutând un dop în dulap, îi căzură din nou în mână plăcile aruncate şi observă că aceste plăci arătau fotografii foarte bine impregnate. Extraordinar! Erau, totuş, aceleaşi clişee, care odinioară în cutie nu arătaseră nimic, ce-ar putea însemna fotografia.

Cum se întâmplase? *Daguerre* făcu imediat alte clişee, le băgă în cameră obscură şi le ţinu ore întregi la fereastră, apoi le băgă în dulapul său. A doua zi văzu fotografiile.

— „Dulapul e fermecat", se gândi *Daguerre*. Apoi fantezia lui începu să lucreze. Dulapul acesta trebuie să aibă un principiu precis, dacă dintr'o placă luminată şi pe care nici un om n'a atins-o se face un clişeu pe care se poate vedea o fotografie. Acest dulap trebuie să-şi trădeze secretul!

SECRETUL

Dar care era secretul principiului? Şi atunci se văzu că *Daguerre* nu are numai fantezie, ci posedă şi foarte multă metodă. El o luă pe îndelete şi după ce băgă din nou plăci în dulap, începu să scoată unul câte unul diferite obiecte din dulap spre a putea observa care din ele produce developările. Scoase întâiu retortele de sticlă, o bucată de schmirgel, apoi câteva mere uscate, apoi o pungă cu sulf şi apoi o lădiţă cu feldspat. Şi toate acestea nu scăzură cu nimic puterea magică a dulapului fermecat.

DESCOPERIREA ENIGMEI

Argintul viu care se găsia în dulap şi care stătea modest deoparte, s'a dovedit ca făptuitor al clişeelor *Daguerre*. Primul vinovat, a fost dar găsit.

Fotografia, sau cum se numia pe atunci, „*Daguerreotipia*", putea să progreseze.

AL DOUILEA CAZ

Descoperirea gazului „*Neon*", de către englezul *Ramsay*. Aceste gaze au deosebita proprietate că nu ard şi se întrebuinţează la umplerea baloanelor.

Ramsay descoperi neonul, la masa de scris. El aduse o tabelă care arăta sistemul elementelor periodice. Sistemul periodic al elementului nu este altceva, decât orânduirea elementelor chimice, după greutatea lor atomică, în legătură cu proprietăţile lor.

Piatra funerară, pe mormântul lui Daguerre

Sistemul periodic are însă lacune, în care nu se pot aşeza elemente după greutatea lor, pentru că nu se găsesc sau nu se aşează bine. Elementele ce ar urma să fie înscrise, nu se cunosc.

Ramsay se opri asupra unei asemenea lacune. Mii de chimişti, înaintea lui, vor fi observat-o, dânsul însă raţiona astfel: dacă între gazul flor şi sodiu s'ar găsi un element, desigur că ar trebui să aibă următoarele proprietăţi: densitatea 10 şi greutatea atomică 20. Aşa dar, ar trebui să aibă formă gazoasă. Acest element va trebui să nu combine cu acizii sau în orice caz foarte greu. Pe baza acestei deducţiuni, savantul începu să caute, cercetând unde ar putea fi ascuns. El începu să caute metodic. Nu există domeniu în cer şi pe pământ, unde *Ramsay* să nu fi căutat gazul său. El începu atunci să caute printre minerale aducând pietre meteorice, ape minerale etc.

Prin încălzire, el obţinu din aceste minerale, gaze, pe care le cerceta apoi la spectroscop. Aceasta se face în felul următor: se încălzeşte minereul până la incandescenţă şi se cercetează felul luminei pe care o emană.

Căci acest amestec de lumini, numit *spectru*, este caracteristic pentru fiecare element. Tot atât de caracteristic, ca o amprentă digitală sau un autograf.

Dar gazul, gazul său cel nou nu se găsia. După ce termină cu pământul începu să caute în aer.

Prin lichefacerea aerului şi evaporarea lui, el isbuti să găsiască în residuu neonul.

* * *

Procedeele diferite ale acestor doi cercetători, înfăţişează două metode de care, cu sau fără ştiinţă, se sluieşte fiecare descoperitor.

Primul, *Daguerre*, pornind dela o observaţie întâmplătoare, găsia deabia prin experienţa sistematică, principiul şi legea generală. Cel de al doilea, *Ramsay*, nu are decât regularitatea legii în mână şi prin aplicarea ei logică, ajunge la noua descoperire.

Aceste două metode de lucru, arată două forme de gândire pe care le-au cunoscut acei ce şi-au clasificat metoda „inductivă" şi metoda „deductivă".

Dibăcia de a împleti gândirea inductivă cu cea deductivă, cum o face şcoala din ultimii 150 de ani, împreună cu experienţe absolut necesare, iată izvorul progresului omenesc. In ceeace priveşte progresul technic, bineînţeles.

Poşta Laurei

POMPEIUS : Puteţi întrebuinţa numai odată pe săptămână săpunul de gudron seara, cu apă caldă. Incercaţi auto-vaccin la un doctor specialist.

ANNETTE DUMITRESCU : Pentru ten uscat întrebuinţaţi regulat cold-creanul meu după ce spălaţi faţa cu un tampon de vată muiat bine în laptele meu de migdale. Pentru mâini glicerolat de amidon şi mănuşi, seara la culcare.

NATALIA F. : Intâi regim. Drojdie de bere de trei ori pe zi. Mâncaţi zilnic urzici, salată, lăptuci. Apă foarte caldă seara în compresii şi aplicaţii cu spirt camforat dacă tenul e gras sau o cremă cu *resorcină* compusă la orice farmacie, de aveţi tenul uscat. Pentru sâni, duşuri reci prelungite.

COCA : Drăguţele rânduri m'au atins. Poate că într'o zi îţi voi satisface rugămintea deşi mutra mea de bunică nu cred să încânte prea mult pe fragedele şi drăguţele mele cititoare.

GEORGETTA H. LOCO : Mi-a făcut nespusă plăcere frumoasele roze. Mulţumesc cu drag.

NADIA : Mâncaţi feculente, migdale, nuci, faceţi local compresii cu apă caldă urmată de apă rece. Injecţiile cu cacodylat sunt deasemeni recomandate.

MANON LESCAUT : Să-ţi ajute Dumnezeu, ca la anul să fii „Miss România". Suspendă vaselină, glicerină şi orice cremă. Intrebuinţează spălături seara cu apă caldă şi tărâţe de migdale. De două ori pe săptămână soluţia dr. Sabouraud. Alcool, ether, menthol.

Pentru gene şi sprâncene aplicaţii cu ulei de ricin în fiece seară.

HERMANSA. BACAU : Masaj. Biciuiţi obrazul cu o batistă răsucită, muiată în apă cu ghiaţă. Fricţionaţi-l cu bucăţele de ghiaţă strânse într'un colţ de şervet.

QUADAM: Duşuri reci zilnice prelungite până vă vor da satisfacţie. Purtaţi în permanenţă un soutien.

DIANA B. : Aplicaţi în fiecare seară ulei de ricin ce veţi cumpăra proaspăt din 3 în 3 zile.

DEMETRA: Suspendaţi orice produs pt. faţă. Spălaţi seara cu apă caldă, aplicaţi crema: ulei de vaselină 20 gr. ceară albă 5 gr. Cetaceum 10 gr. Perhidrol 5 gutte. In curând sper să pot da la lumină crema *Laura* specialitatea mea, care va încânta pe toate drăguţele mele cititoare. Pentru sâni, duşuri reci zilnice, soutien-gorge.

ANY-ONDRA: Căutaţi a vă îngrăşa puţin. La vârsta asta ridurile se fac numai din slăbiciune şi lacrimi. Aplicaţi seara pe ochi comprese cu apă de roze.

SUZY : Nu ştiu de ce reţetă vorbiţi. Aplicaţi: Resorcină 1 gr. Sulf. 2 gr. Ulei de cacao 40 gr. Glicerină 10 gr. Ulei de vaselină 10 gr. Camfor 2 gr. Regim şi iar regim. Dimineaţa, la prânz şi seara drojdie de bere proaspătă cât o alună. După fiecare masă un bulin de Pulv Rhei 0,15 Sulf. 0,25 Mg. usta 0,50.

2. Intrebuinţaţi apă oxigenată 12 volume.

HELIANTA S. : Intrebuinţaţi crema pentru Demetra. Luaţi după fiece masă câte un bulin de Pulv Rhei 0,15, Sulf. 0,25 Mg. usta 0,50 gr.

GEORGETA H. LOCO : Intrebuinţaţi crema pentru Demetra, pudră cât mai puţină, (nu vă pot recomanda nici o marcă). Pentru hrană foiletaţi numerile precedente ale *„Realităţii Ilustrate"*. Verdeţuri, fructe, compoturi, iaurt, pezmeţi de Karlsbad. Ulei de migdale pur nu avem în ţară, întrebuinţaţi ulei de ricin.

LUIZI-SEVERIN : Pentru mâini glicerină cu zeamă de lămâie părţi egale. Pentru păr henneul aplicat de un bun coafor e singurul care nu strică. Cremă ca la *Demetra.*

LUCIANA : Nu sunt doctoriţă scumpă Luciană dar am foarte multă experienţă şi am vizitat studiind cele mai reputate Institute de frumuseţe din Berlin, Paris. *Sfaturile mele sunt absolut gratuite.*

KRIMHILDA : Nu există urâţenie când ai farmecul divin al tinereţii. Pentru braţe gimnastică. Pentru ten, crema recomandată *Demetrei.*

Spălaţi, seara, faţa cu lapte de migdale, e excelent. Frunzele de nuc sunt excelente pentru păr. Intrebuinţaţi însă şi o brillantină, din comerţ.

21 MAI : Crema pentru *Demetra* ţineţi-o la rece.

SALOMEIA : Rog rezumaţi scrisoarea dv. 2 întrebări. *Sfaturile mele sunt absolut gratuite.*

S. O. S. : 1. Intrebuinţaţi crema mea recomandată Demetrei. 2. Pentru gât consultaţi un medic. Masagii la un institut de frumuseţe.

ELIDA : 1. Contra pârlelii feţei, în fiece seară iaurt lăsat să stea pe faţă până dimineaţa. Spălaţi cu lapte de migdale. 2 Pentru porii dilataţi studiez cu sârguinţă un produs ce va bucura pe toate. Suspendaţi orice săpun. Spălaţi gâtul cu lapte de migdale.

GIANINA DE HARCOURT: Purtaţi talonete în interiorul pantofilor. Faceţi gimnastică.

NUNUŢA : *Sfaturile mele sunt gratuite.* Puneţi numai 2 întrebări odată.

Pentru ceeace aveţi la picior. arătaţi-vă unui bun pedicure-ist. Dacă tot mai face puroi, prezentaţi-vă neîntârziat unui medic. Intrebuinţaţi crema pentru *Demetra:* albeşte.

MIA MAY : Comprese de apă de roze. Crema pentru Demetra. Nu citiţi în pat. Nu plângeţi. Ingrăşaţi-vă puţin.

MIA : Duşuri reci locale zilnice cu tub de cauciuc. Soutien-gorge.

DORIS-KOMAN : Comprese de apă foarte caldă seara. Mâncaţi foarte multe verdeţuri. Suspendaţi orice, **cafea, alcool.**

FRAU HILDE: Spălarea cu săpun strică tenul. Intrebuinţaţi lapte de migdale, dacă aveţi tenul uscat. Dacă e gras, praf de migdale şi apă caldă seara. Crema pentru Demetra. Ochii umbriţi sunt foarte frumoşi. Mâncaţi zilnic spanac, conţine fier.

OLOL V. : Cazul dv. este de competinţa unui medic. Consultaţi pe profesorul *dr. Ştefan Nicolau* Bucureşti.

CHRISTIAN : Suspendaţi orice săpun. Spălaţi faţa cu lapte de migdale. Pentru porii dilataţi aveţi puţină răbdare. Studiez cu sârguinţă un produs bun. Pentru petele roşii crema cu perhidrol pentru Demetra.

MADELEINE G. : Duşuri reci locale. Soutien-gorge. Pentru sprâncene, puteţi încerca produsul ce spuneţi; însă fiţi cu băgare de seamă. Va creşte din nou.

FANTOMA DELA MARE : Pistruii : boala cea mai rebelă a tenului. Incercaţi totuş Camfor pisat 28 gr. cu 120 gr. ulei de măsline pur. Fierbeţi la foc potolit. Ungeţi seara obrazul. Alta : In 20 gr. apă de roze şi 20 gr. apă de flori de portocal amestecaţi 0.16 borax. Bob proaspăt fiert trecut prin sită, faceţi cataplasme seara.

FETIŢA TRISTA : Faceţi regim : Feculente, macaroane, prăjituri, nuci, migdale şi mult lapte atât cât puteţi suporta.

Pentru porii dilataţi, utilizaţi seara : Sulf. 2 gr. Acet aromat 100 gr. apă de roze 50 gr. Glicerină 5gr.

ELENA V. : Consultaţi un specialist. Nu e de competinţa mea. Profesor *dr. Şt. Nicolau str. Boteanu 6, Bucureşti.*

M. W. 1. Reţeta pentru *Fetiţa Tristă.* 2. Pentru mâini crema pentru *Demetra* **în cantitate** mare apoi mănuşi în fiece noapte. *Sfaturile mele sunt cu totul gratuite.*

1932 : Faceţi gimnastică. Duşuri reci pe sâni zilnic Pentru mâini ca la M. W. Cremă şi mănuşi.

AMARILIS LOCO: Spălaţi capul odată pe săptămână cu apă în care aţi pus o lingură de borax. Clătiţi cu apă în care aţi pus 2 linguri oţet vin.

Pilulele de mai sus primejduesc stomacul. Mâncaţi dulciuri, tăeţei cu nuci, migdale, macaroane. Pentru sâni duşuri reci şi compresii cu alcool rozmarin îndoit apă.

AMATOARE: Intrebuinţaţi cold-creamul *Laura* ce prescriu lui Miss Universum. Pentru ochi, acid boric cu câte-va picături de *collyre* dela farmacie. Săpun de ichtyol odată pe săptămână seara. Restul apă caldă cu tărâţe de migdale. 2) Beţi în fiece dimineaţă un pahar de apă f. caldă cu câteva picături lămâie. 3) Pentru clavicule aşa vă e conformaţia. Resemnare.

Primăvara

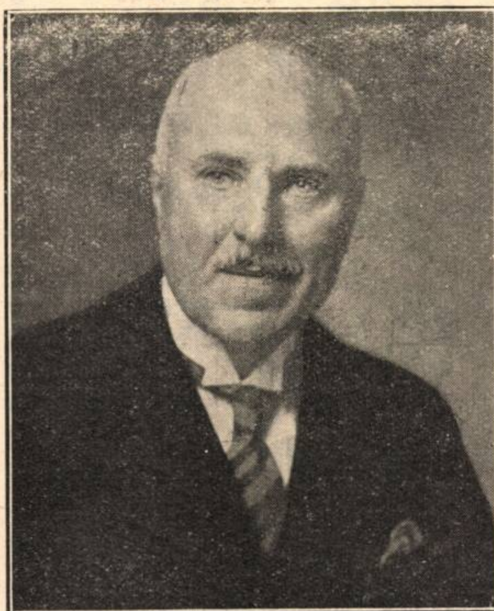
Stânga sus: **Un grup de recruţi la Şosea**

Dreapta sus: **Prima cursă de biciclete**

Stânga jos: **Un grup de fete dintr'un pension, la plimbare**

Alături: **Afluenţa pe calea Victoriei, în zile călduroase**

Oaspeţii noştri

In cursul lunei Mai va sosi în Capitală d. Richard Broese, **din Hamburg, un cunoscut şi mare prieten al României.**

Vizita sa în ţara noastră este în legătură cu strângerea relaţiunilor culturale româno-germane.

Dela concursul nostru de frumuseţe

Concurentele în salonul frizeriei Beer, din Calea Moşilor 53

Corespondență de Sf. Gheorghe

SCRISOAREA PROPRIETARULUI

Prietene Costică,
Sunt tare amărît!
Chiriașu-mi stă în casă —
De fapt îmi stă în gât.
Aș vrea să știu odată
Când dracu s'o muta?
Par'că-i zidit temeinic
In biata casă-a mea.
Acum, îmi știi tu casa:
Parchet, calorifer,
Și ascensor — plin centru!
Te 'ntreb și eu, monșer!
Păi pentru locuință
Ca asta — cu balcon!
Eu iau cu ușurință,
Pe an un milion!
Chiriașul meu-i Tănase,
Se culcă pe o ureche
Și de opt ani de zile
Imi dă chiria veche!
Un individ ca ăsta,
E protejat de lege.
Că eu sunt mort de foame,
Nu-i pasă, se 'nțelege!
Cică eu am cinci case
Și el nici una n'are.
Auzi obrăznicie!
Auzi nerușinare!
Mă necăjesc la culme —
Dar cred c'ar fi păcat,
Să fac pentru-un nemernic
O boală de ficat.
Când am semnat contractul
I-am spus: — Musiu, să știi
Eu nu admit în casă
Nici soacre, nici copii,
Nici câini, nici ordonanțe,
Nici câte alte alea!!...
Și mi-a jurat atuncea
Că-i singur cuc, canalia!
După trei luni de zile,
— Probabil c'a turbat!
Mă pomenesc deodată
Cu omul însurat!
Iar peste alte nouă —
— Să vezi acum, năpasta! —
Doi gemeni! doi, nu unu!
Ii toarnă 'n șir, nevasta.
Și nici nu trece anul
Pac! ce mai „singur cuc?"
Alt plod și alt bucluc.
Iar ce-i acum în casă, —
Să te ferească sfântul!
Crezi că în cap se darmă
Și cerul și pământul.
Apartamentul e într'un
Hal fără de hal,
De când îmi șade 'ntr'însul
Un „intelectual".
S'au adunat acolo
Mătuși, bunici, nepoate —
Mă 'ntreb și eu ca prostul,
De unde le tot scoate?
Așa e ziua.... noaptea,
Oricât să dormi de-adânc,
Cu zbierete sinistre
Tot te trezește-un țânc.
Și dă-i cu sindrofie,
Și dă-i cu mese mari!
Indură-te, o Doamne,
De noi proprietari!....
Așa stă cazul, dragă!
Fiindcă-mi scriseseși mie.
Cum că ți-ai da căsuța
Din Carol cu chirie,
Vroiam să-ți dau dovadă
Ce jertfe ți se cere.
Am terminat cu asta
Și-ți zic: „La revedere".

SCRISOAREA CHIRIAȘULUI

Costică, scump prieten!
de când ne-am despărțit
Eu am slăbit, băete,
vai, rău am mai slăbit!
(In loc să mă slăbiască
proprietarul meu!)
In București chiriașul
o duce foarte greu.
Proprietarul nostru
e om hain, zgârcit
Și câinos la suflet,
cum n'am mai pomenit.
Trăește ca un pașă;
se 'ndoapă ziua 'ntreagă.
Ceva dacă-i lipsește,
nu e decât o doagă.
Iar eu mă zbat în lipsuri,
muncesc ca un zmintit,
Și-abea dacă-mi ajunge
chiria s'o achit!
Acum cunoști tu casa:
cu uși ce nu se 'nchid,
Ferestre — vai de lume!
și-i igrasios un zid,
De-am căpătat chiar junghiuri
în coaste și în șale...
Cât cu caloriferul
e o cumplită jale.
Dorm cu palton, cu blană
și-am sobele de fier.
Caloriferul ăsta-i
curat *frigorifer*.
Cu ascensorul însă-i
mai mare pocinog.
Te urci într'însul teafăr,
dar te cobori olog
Și de când stau aicea
toți banii-i cheltuesc
Făcând la reparații
ce nici nu mă privesc.
Și 'n loc să-mi mulțumească
frumos, această brută,
(De proprietar e vorba)
abia că mă salută!
Și rabd martiriul, dragă
Costică, de cinci ani,
Indură-te, o Doamne,
de noi chiriași sărmani!
Iți scriu aceste rânduri
(și-aș mai avea de zis,
Incă o sumedenie
ce nu ți le-am descris).
Prietene Costică,
fiindcă-mi scriseseși mie
C'ai vrea să ei la toamnă
o casă cu chirie
Și-am vrut să-ți dau dovada
ce jertfe ți se cere.
Am terminat cu asta,
și-ți zic: La revedere!

P. conf. **Duduia grădinăriță**

Hazuri

VECINI RĂI

Mitică se plânge.

— Ce nemulțumiți sunt unii oameni. Toți vecinii se plângeau că copilașul meu țipă prea tare. Deaceea, nevastă-mea îi cântă cântece de leagăn. Acum au început să bată în pereți și strigă: „Lasă mai bine să țipe copilul".

* * *

„CA ACASĂ"...

— Nu mai văd firma că la restaurantul dv. se gătește ca acasă. De ce?

— Cine-o citia, fugia.

COLIERUL DE PERLE

Tristan Bernard povestea că într'o societate selectă, o doamnă arăta un colier de perle superbe pe care i le adusese din India bărbatul ei. De odată colierul dispăru. Atunci doamna stinse lumina și anunță că o va reaprinde peste cinci minute, în care timp cel ce a furat colierul să-l depuie în caseta de aur care se afla în apropiere. Altminteri, va trebui să avizeze poliția.

Când s'a reaprins lumina, dispăruse și caseta de aur.

A. DUMBRĂVEANU (Pinguin)
al cărui roman
„VIAȚA LUI LEONARD"
obține un mare succes de librărie

Cupon pentru jocuri
No. 18

Numele și pronumele ....

....

....

Adresa ....

....

....

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

ATENȚIUNE: un nou concurs cu premii

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Ziarele braziliene numesc „misterul dela vila Manuela", ciclul de stranii împrejurări în care a fost asasinat Dick Randall și in care cadavrul său a dispărut. Logodnica sa, dona Manuela d'Almeida a fost arestată.

Doi cavaleri spanioli, detectivul Trevor Gex și generalul Bernard, pleacă, după denunțul făcut de dona Bella, soția criminalului Sse-Pong, in explorarea unei caverne a acestuia, ca să caute cadavrul lui Dick. Ei dau peste un templu subteran, în care conspiră, sub conducerea lui Wampoo, chinezii muncitori de pe ogoare, contra proprietarilor cruzi, cari-i schingiuesc.

Wampoo recunoaște în generalul Bernard pe binefăcătorul său și arată cum vărul lui Dick, don Alvarez Domingos, i-a cerut să ucidă pe Dick, pentruca să pună mâna pe o moștenire.

Intr'un sicriu de sticlă în pivnița lui Wampoo, se află cadavrul lui Dick.

XLV
CADAVRUL INVIAT

In pivnița misterioasă a chinezului, Marea Minune anunțată de profetul Wampoo se împlinise.

După ce Mongolul ridicase draperia de catifea neagră ce acoperia sicriul de sticlă, în care se afla cadavrul lui Dick Randall. Wampoo se adresase generalului, care se apropiase cu emoție de mortul iubit:

— Excelență, dacă redau viața acestui cadavru, îmi dați libertatea?

— Șarlatane!

— Farsorule! țipară cavalerii.

— Destule vorbe, Wampoo, zise Trevor Gex. Intinde mâinile.

— Și-a bătut destul joc de noi, cu astfel de palavre! strigă don Cortez, fulgerându-l cu ochiul său fără soț.

— La moarte, ucigașul! urlă Lopez.

— Sunt forțe oculte, pe care voi nu le bănuiți. E ora când Buda-Șarpe va face Marea Minune.

Generalul, calm, se ridică în picioare și-i liniști:

— Stați!... Lăsați-l, să vedem ce face. Dacă nu va reuși, ceeace este de prevăzut, se condamnă singur.

Wampoo ridică brațele deasupra cadavrului, în timp ce mongolul stropea fața lui Dick cu un lichid ce mirosea a eter.

Și urmase apoi, spre profunda stupefacție a spectatorilor, scena învierei lui Randall, la care don Alvarez asistase din coridor, privind pe ferăstruica ușii, înebunit de groază.

Când Dick se ridicase din sicriul de sticlă, privirile lui, în întunericul ce domnia în pivniță, fuseseră atrase de cadrul ferestruicei din fața sa, fereastră care era viu luminată de torța ce ținea în mână don Alvarez. Și văzuse astfel fața vărului său și *Mortul inviat* îl strigase pe nume!...

* * *

Detectivul Trevor Gex se apropiase de Dick. Luă, nu fără un vag fior, pulsul înviatului și zise:

— Dick Randall n'a înviat!...

— Priviți-l! șopti Wampoo.

Dick privia uimit în jurul său. Recunoscu pe cei de față și se aruncă în brațele generalului:

— O, mon general!...

— Dick Randall n'a înviat — urmă detectivul, — din simplul motiv că n'a fost mort niciodată!

— Dar l-am văzut mort și l-am îngropat... șopti generalul, privind fix pe cel care-l strângea în brațe.

— Excelență, zise Wampoo, mi-ați făgăduit libertatea, dacă readuc în simțiri pe Dick Randall. Nu mă îndoesc că vă veți ține cuvântul.

— Ești liber, Wampoo.

— Dar nu înainte de a ne explica toate aceste mistere... zise Gex.

— ...și trucuri! adăugă don Lopez, cu bărbuța ascuțită ca un stilet amenințător.

— Fie, domnilor! Poftiți în locuința mea, vom sta mai comod, decât în acest decor de mistere, iar d. Dick Randall va găsi sus o bae înviorătoare, baia care trebue s'o facă oricare... nou născut!...

Urcară scara ce da în locuința lui Wampoo. In salonul chinezului, pe divane scunde, cu țigările aprinse, nervii lor se destinseră.

Dick era slăbit, mai palid, dar când văzuse și pe cei doi cavaleri, își recăștigase toată vioiciunea de odinioară.

— Vă mulțumesc, d-le Gex, zise el în fine, strângând mâna detectivului; eram convins, prieteni, că veți veni să mă salvați din lanțul de vrăjitorii ale acestui bandit.

După ce emoția revederii se potoli, se dădu cuvântul lui Wampoo.

— Senores, zise chinezul, au mai rămas două puncte să vă lămuresc și atunci veți vedea cât de simplă e așa zisa enigmă din vila Manuela. Aceste două puncte sunt: cine a pus praful alb în băutura lui Randall și secretul învierii lui. Acest „secret" e atât de puțin tainic, încât d. Gex, un profesionist al descurcării afacerilor complicate, a bănuit despre ce e vorba, când a declarat adineauri că d. Dick Randall nu a fost înviat de mine din simplul motiv că n'a fost mort niciodată. In adevăr, d. Randall, aci prezent, vă poate confirma în persoană, nobili cavaleri (și aruncă o privire ironică lui don Lopez și Cortez) — că nu l-am asasinat nicodată.

— Pe cine am înmormântat noi atunci în locul lui? întrebă don Lopez.

— Pe nimeni. Ați înmormântat pe Dick Randall.

Cavalerul Cortez scrâșni:

— Carrramba!

Wampoo urmă:

— Dar, când l-ați înmormântat, nu era mort, ci...

— ...în letargie! îl întrerupse Gex.

— Exact, senore, zise Wampoo. Vă amintiți că, după dorința Excelenței Sale, vă povestiam, adineauri, pusesem pe un ochitor, cu cuțitul dela distanță, să asasineze pe d. Dick Randall. In momentul când jongleurul ochia pe d. Randall, sub supravegherea mea, mi-a venit o altă idee de răzbunare și ascuns după colțul străzii, am tras un foc de revolver în mâna ochitorului, iar cuțitul și-a deviat direcția, așa că d. Randall nu a fost atins. Iată ce idee îmi venise atunci, senores:

„Mi-am zis că moartea pentru familia lui don Diaz Domingos, este o răzbunare prea ușoară. In special secta noastră ura pe crudul don Alvarez și nu am vrut să-i fac plăcerea de a vedea pe d. Randall mort.

— Ce spune? Don Alvarez?... întrebă Dick Randall, care nu înțelegea nimic din vorbele chinezului.

— Stai liniștit, Dick, îți vom lămuri totul, îi zise blând generalul.

— Un alt motiv de asemeni, urmă profetul Marelui Zeu Tsing-Fu sau Budha-Șarpe, m'a făcut să renunț la ideea de a ucide pe Sir Randall. Dacă l-aș fi ucis, don Alvarez ne-ar fi dat numai jumătate din moștenire și ar fi putut trăi fericit cu restul și — poate — cu dona Manuela d'Almeida ca soție.

— Omul acesta e nebun! strigă Dick, repezindu-se la Wampoo.

— O clipă de răbdare, Sir, ceru acesta. Poliția trebue să sosească în casa mea dintr'un moment în altul și nu am timp de pierdut.

— Spune, Wampoo, îl îndemnă Gex, curios.

— Așa dar, senores, dacă aș fi ucis pe Sir Randall, vărul său ar fi rămas fericit cu jumătate din moștenire și cu dona Manuela, pe care o iubea. Dar eu voiam ca răzbunarea noastră să fie unică. Voiam ca don Alvarez să rămână fără nici o avere și fără dona Manuela d'Almeida. In acelaș timp, secta noastră hotărîse să urmăriască, cu răzbunarea ei, întreaga descendență a lui Diaz Domingos, să-i confiște averea lăsată, pe care Domingos o făcuse din sudoarea de sânge a sclavilor coalies și atunci am hotărît să las pe d. Randall în viață, dar să produc aparența că e mort, să-l despart de Dona Manuela d'Almeida și să-l închid în templul nostru. Voiam deci să las impresia lui don Alvarez, că l-am ucis. Și atunci am dat — indirect — lui Randall un praf alb, praful acela din care s'a găsit o urmă și în pachețelul din odaia donei Manuela d'Almeida și care nu era otravă, ci...

— ...un narcotic, zise Gex.

— Exact, senore, un narcotic letargic, o substanță descoperită de chimistul cu cască de fer, pe care l-ați văzut lucrând în micul laborator din cușca din templu. Am capturat și închis pe acest chimist, numai pentru invenția lui, de care aveam mare nevoe, în opera noastră de intimidare și umanizare a *senhorilor* prea cruzi de pe *fazendas*.

— Umanizare prin exterminare! șueră printre dinți don Lopez.

— Acel praf, urmă Wampoo, e stupefiantul ideal, senores; d. Randall vă poate confirma ce vise plăcute a avut, în tot timpul somnului său letargic. Or, senores, toată lumea a luat această letargie, drept moartea lui Dick

Randall... Trupul său a fost înmormântat, dar peste puţin timp, oamenii mei l-au răpit din cavou. Senor Gex, cu o abilitate şi un curaj pentru care-l felicit, a reuşit să-i urmărească până la gura puţului cu şerpi din cavernă. Aţi înţeles desigur că reptilele de acolo, erau cei mai buni paznici ai acelei intrări în templul nostru. Dar ceeace n'a bănuit d. Gex, este existenţa sălii subterane a templului, puţul nefiind decât un coridor vertical spre această sală. V'aţi închipuit că chinezii au ascuns aşa zisul „cadavru" al d-lui Randall, în puţ. In realitate, l-am coborît în templu, l-am adus prin coridorul cel mare în pivniţa locuinţei mele şi l-am aşezat în cele mai higienice condiţiuni, pe catafalcul de marmură şi în sicriul de sticlă.

„Doza de narcotic letargic ce i-am administrat înainte de moartea sa aparentă, avea să-i producă o letargie îndelungă; durata acestei letargii, calculată de chimistul nostru cu exactitate în raport direct cu cantitatea narcoticului, a expirat exact în clipa când Mongolul meu, pe care-l însărcinasem să aibă această grije, m'a anunţat în termenii mistici ai Asiei, că „ceasul Marei Minuni a sosit". In adevăr, graţie acelui praf am câştigat eu asupra chinezilor coalies, preponderenţa de care mă bucur: ei sunt convinşi că am puterea, — dela Budha-Şarpele, — să înviez morţii!... Dar fără astfel de trucuri, vă spun, senores, că nu aşi fi putut cuceri încrederea până la sacrificiul vieţii, a sărmanilor coalies. Şi care religie de altfel nu-şi are cultul, fastul, idolii, minunile şi trucurile ei?...

Tot astfel, în grotă, a trebuit să spun că generalul e „Omul sfânt", despre care vorbesc proorocii lor că va veni cândva şi despre care se crede că ei trebue să-i satisfacă trei dorinţi, — aşa cum am satisfăcut şi eu generalului trei dorinţi. In realitate, d. general Paul Bernard, fiind în India, în tinereţe, mi-a scăpat viaţa, când era să fiu ars pe rug de un *maharao* crud. Aşa se explică schimbarea bruscă a atitudinei mele faţă de voi, din clipa când am recunoscut pe generalul Bernard, pe binefăcătorul meu!

„Aşadar, senores, în momentul când, după calcule, durata letargiei lui Randall înceta, v'am anunţat că *voi învia mortul*, ceeace a provocat o reacţiune atât de zgomotoasă, a incredulităţii cavalerilor Lopez, Cortez şi chiar Gomez. A fost de ajuns să provoc împreună cu Mongolul meu uşoare mişcări ritmice asupra aşa zisului cadavru şi să-l stropim cu eter, pentruca *Mortul să învieze...*

XLVI

BLESTEMUL IMPLINIT

După ce văzuse *cadavrul* lui Dick Randall venind spre el şi chemându-l pe nume, don Alvarez, cu facla în mâna încleştată, cuprins de o panică dementă, o luă la fugă înapoi, dealungul coridorului, spre marea sală a Templului.

Don Alvarez înşelase pe Wampoo!...Şi văzuse *Fantoma!...* Blestemul lui Wampoo se împlinise!... Don Alvarez văzuse spectrul lui Dick Randall, chemându-l pe nume, cu o voce din mormânt!... Se aştepta să găsiască în Templu un cadavru, şi-l întâmpinase o fantomă!...

Inebunit de groază, cu facla în mână, alerga părându-i-se că fantoma îl urmăreşte aşa după cum îl blestemase Wampoo şi-i fu frică să privească în urma lui: cine ştie? poate că stafia a trecut prin uşe, şi vine după el. Nu-i simte oare suflul tainic în ceafă? Nu l-a atins?

Atunci, picioarele lui se înglodară într'o pastă vie, ce i le fixă pe loc, în timp ce trupul, în virtutea vitezei câştigate, se prăbuşi înainte, cu faţa în jos. Facla căzu lângă el. Simţi pe faţă o atingere moale şi rece; şi materia aceasta spăimântătoare, era vie, se mişca umedă, palpita, ca ectoplasma în care spiritiştii susţin că se materializează spiritele.

Deosebi într'o clipă, la lumina faclei un şarpe, cu reflexe de rubine pe pielea lui lucie. Cu ochii holbaţi de groază, simţi încolăcirea puternică în jurul picioarelor...

Marele Zeu, Budha-Şarpe al chinezilor coalies, eşise din coş şi se târa pe jos, când don Alvarez, care fugea de fantoma lui Randall se împiedecase de trupul reptilei şi căzuse cu facla alături de el. Probabil că facla a căzut pe trupul şarpelui, căci animalul, într'o crispare puternică, se strânse atât de tare în jurul trupului lui Don Alvarez, încât i se auziră oasele pârâind. In acelaş timp, Alvarez simţi o alunecare jilavă, oribilă, dealungul grumazului şi o durere bruscă îl făcu să urle: şarpele îl muşcase de gât, adânc.

* * *

In acest timp, în salonul lui Wampoo, profetul se înclină profund în faţa oaspeţilor săi:

— Acesta este adevărul adevărat, senores; aşa a vrut să se întâmple, Marele Zeu Budha-Şarpe, Tsing Fu, — încheiă Wampoo povestirea sa.

— Ai afirmat, totuşi, Wampoo, şi un neadevăr, zise detectivul Trevor Gex.

— Care anume, senore? Nu-mi reamintesc să fi rostit vre-un neadevăr în faţa Excelenţei Sale.

— Ai spus că persoana care a turnat praful în băutura d-lui Randall, a fost dona Manuela d'Almeida. Or, dona Manuela nu poate fi complice cu d-ta. Ai fost autorul moral al „crimei", cine a fost executorul planului d-tale diabolic? Cine a turnat praful în paharul d-lui Randall?

— Canalie! strigă Randall, ai cutezat să spui că dona Manuela...?

* * *

Instituim prin aceasta un nou concurs literar pentru cititorii noştri, cari vor avea să răspundă la următoarele întrebări, în legătură cu romanul nostru „Ferma cu reptile".

1. **Cine a turnat narcoticul (praful adormitor) în băutura lui Dick Randall ?**
2. **Manuela este asasină sau numai complice ? De ce ?**
3. **Cine va fi condamnat de justiţie ?**

Răspunsurile la aceste trei întrebări, se vor primi la redacţia noastră până în ziua de 1 Mai inclusiv, iar cele mai bune dintre ele, vor fi distinse cu:

PREMIUL I, LEI 1.000
PREMIUL II, LEI 500
PREMIUL III, LEI 300

Intre răspunsurile egale, hotărăsc sorţii. Plicurile trimise în acest scop, vor purta menţiunea:
Pentru concursul „FERMA CU REPTILE".

...„Aci sfârşesc nenorociţii ? Aci sunt îngropaţi — după cum mi s'a spus — cinci-şase leproşi anual ?

In spatele curţii un petec de pământ, mizerabil îngrădit. Câteva moviliţe, fără nici un semn şi risipite, patru cruci de lemn, strâmbe, putrezite de intemperii.

Nici o floare. Doar urzici, măselariţă şi ciulini.

Apoi cât vezi cu ochii, câmpul, un câmp neted şi descoperit, ce trebue să fie teribil iarna.

Imaginea se impuse ochilor mei. Viziunea lui Decembrie, în pustietatea asta ; leproşii strânşi laolaltă, tăcuţi, zgribuliţi, ascultând gemetele vântului şi în răstimpuri, urletele lupilor hămesiţi. Fără voe mă săgetă un fior.

Lângă mine Cătălin. Fără să-l privesc, l-am întrebat cu o falsă indiferenţă :

— Mulţi morţi ?

— Mulţi...

— Dar dece atât de puţine cruci ?

— Păi, le mai iau băieţii, să facă foc iarna !

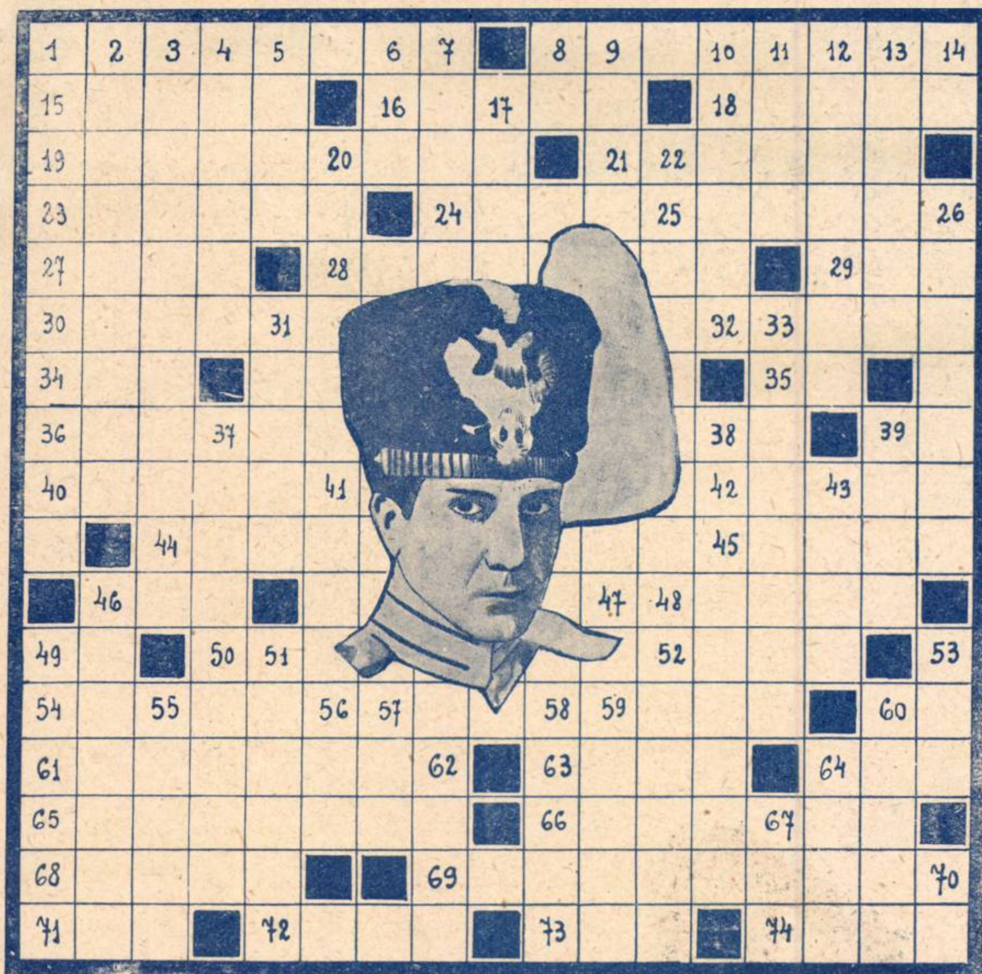
Din volumul „Cinci zile printre leproşi" de Fox.

De vânzare la librării şi chioşcuri de ziare. — 20 lei volumul

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D-l POE. — Loco

Joc No. 1 (cuvinte încrucişate) Ivan Mosjoukine

(15 puncte)

ORIZONTAL. — 1) Critic şi romancier francez (1783—1842). 8) Comună în jud. Buzău, cu ape minerale. 15) Râu în Moldova. 16) Logofeţel al Divanului. 18) Plantă. 19) Ceeace nu s'a zis. 21) Deşert. 23) Ieşi de pe şine. 24) Părţile laterale ale pântecelui. 25) Abstinenţi. 27) Oraş în România. 28) Prepoziţie. 29) Una din Cyclade. 30) Una din cele cinci rugăciuni prescrise mahomedanilor. 32) A vătăma. 34) Ursită (fig.). 35) Notă muzicală. 36) Scobar (Bucovina). 38) Moroiu. 39) Interj. 40) A se repezi. 42) A apare din depărtare. 44) Mică monedă spaniolă de argint (25 ctm.). 45) Ultimul rege al Troiei. 46) Stare, de obiceiu rea. 47) Econom. 49) Oraş în Chaldea. 50) Pronume. 52) Evit cu dibăcie. 54) Stofă de mătase din care se făceau anterie. 58) Turban împodobit, purtat de boieroaice (Mold.). 60) Pronume. 61) Asigurare. 63) Opreală. 64) Poznaş. 65) Somn artificial. 66) Pictor spaniol (1836-73). 68) Necinste. 69) Cel ce împleteşte. 71) ...e mare merit (fig.) 72) Om sdravăn (fig.). 73) Umezite (inv.). 74) Râu în Banat.

VERTICAL: 1) Om moleşit în desfrânări (fig.). 2) Muncitor la una din cele mai importante maşini agricole. 3) Provincie în Spania. 4) Nimfă de ape (Mit.). 5) Voevozi. 6) Râu în Franţa. 7) A se răspândi (fig.). 8) Notă muzicală. 9) Veche măsură de capacitate. 10) A veni în ajutor. 11) Căţeluş (Mold). 12) Instrăinat. 13) Incult. 14) Alifie (Mold.). 17) Interjecţie. 20) Judecător în infern. 22) Zeu egiptean. 26) Numele vechiului taler german. 31) Intinzătorul pânzei ţesute (Olt.). 33) Inchisoare (pop.). 37) Institator. 38) Incarnat. 39) Specie de câine. 41) Balaur (Olt.). 43) Oraş în Arabia. 46) Soiu de greblă. 48) Ferestrău (Mold.). 49) Stâlp de care e prinsă uşa. 51) Reprodus întocmai. 53) Locuitor dintr'o ţară care a fost unită cu Persia (Antic.). 55) Ce ţine de lună. 56) Trei litere din „miruit". 57) Oraş în Austria. 58) Reptil sau demon (fig.). 59) Ofiţer însărcinat odinioară cu misiuni solemne. 60) Cuţit întrebuinţat la vie. 62) Căpetenie arabă a unei provincii. 64) Ardoare. 67) Peşte. 70) Alt nume dat zeului soarelui, la Egipteni.

Joc No. 2 (Istoric)

(10 puncte)

— Răspundeţi:

1) Cine a descoperit radiul?

2) Cine este inventatorul locomotivei?

3) Cine a descoperit electromagnetismul?

4) Cine a incendiat biblioteca din Alexandria şi pentru care motive?

5) Care este numele naţional al Albanezilor?

(N. B. *Pentru fiecare răspuns se dau două puncte*)

Joc No. 3 (Fuziune de cuvinte)

(10 puncte)

— Se dau următoarele 5 (cinci) grupe de cuvinte:

1) *Roman* şi ciut — 2) *Omar* şi macin — 3) *Germani* şi in — 4) *Arghezi* şi velină — 5) *Anam* şi liga.

— Prin combinaţia celor două cuvinte din fiecare grupă, se vor obţine cinci cuvinte cu următoarele semnificaţii:

1) Numele unor popoare nomade. 2) Vechiu popor germanic (pl.) 3) Locuitori români din Ardeal. 4) Acţiunea de a propovădui în numele lui Hristos (pl.) 5) Oraş în jud. Constanţa.

Poşta Jocurilor

— *Un CURIOS-Brăila.* — Problema propusă de dvs., ca multe altele de soiul acesta — are numai calitatea de a stârni curiozitatea tuturor — justa ei soluţionare nefiind găsită de nimeni.

— *N. T. Iliescu-Focşani.* — Catedrala dvs. deşi bine desenată, are defectul că nu este încrucişată într'un stil adecuat evenimentului pe care voiţi să-l speculaţi. Un atare joc trebue să fie ca un monument, pe care să se citiască, tot ce este în legătură cu acest eveniment.

— *Unui cititor DEVOTAT.* — Atât jocurile propuse, cât şi deslegările, trebuiesc scrise pe o singură pagină a hârtiei şi cât mai citeţ posibil.

— *Nic. I. Dimitriu-Galaţi:* — Adresa d-lui N. Gh. Popescu R. Vâlcea: Bucureşti, Radu-Vodă 24 bis.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Mai corent. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 15, 16, 17 si 18, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Mai 1929.

* * *

Tuturor deslegătorilor din **Capitală** le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard" în valoare de 50 lei.

La cumpărăturile, care se vor face la magazinele din Bucureşti ale fabricei de ciocolată „Suchard", se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim. Carnetele se vor elibera deslegătorilor de îndată ce le vor apare numele în revistă.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	**„ 600**
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	**„ 500**

REALITATEA
ilustrată

LA TROIȚĂ!

Pictură fotografică, executată în munții Brașovului

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL III. — No. 19 — 4 MAI 1929 24 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

„MISS ROMANIA" urează rămas bun, cititorilor noștri.

Ea pleacă azi la Galveston, să reprezinte România la concursul internațional de frumusețe.

PREȚUL 8 LEI

Intâi Maiu

Haidem la câmp...

Să ne închipuim că avem douisprezece ani și să alergăm după fluturi. Uite, s'a așezat unul pe-un fir de iarbă și stă la pândă. Incet. Așa. Să-l prindem.

A zburat. Este acum departe. Se înalță spre cer și se duce să ne spună lui Dumnezeu că nu-l lăsăm în pace. Iar Dumnezeu stă la catedră și are un catalog în față și ne pune la purtare o notă proastă.

Haidem la câmp...

Avem cincisprezece ani și iubim o fată cu șorț de școală și cu beretă. Culegem flori și i le prezintăm și îngăimăm ceva. Ne-am îmbujorat: și eu și tu și ea.

Haidem iarăș la câmp...

La optsprezece ani e bine să te plimbi printre flori, să privești bolta cerului și să spui o poezie tristă la urechea fetei, care-i, ca și tine, romantică.

Sufletul tău e un porumbel alb și sufletul ei e tot un porumbel. Gunguresc împreună. Oh, de-ar rămâne câmpul permanent un covor înflorit și cerul tot senin și sufletul tot alb, nevinovat...

La douăzeci de ani sufletul tresaltă, generos. Vrem să fie toată lumea bună și fericită. Dezmierdăm idealul mântuirii poporului și suntem gata să luptăm pe-un vârf de baricadă. Camarazi, înainte. Trăiască libertatea. Trăiască omenia.

Haidem la câmp... E sărbătoarea Muncii. Să prindem o cocardă în piept și să cântăm și noi imnul izbăvitor.

Frumoasă este viața! Mâna, care ți se întinde, este a unui frate, zâmbetul ce'nflorește, nu e amăgitor.

Prietenii sunt buni, femeile sunt bune.
Hai să mergem la câmp, iubita mea...

Am douăzeci și cinci de ani și-mi ești nespus de dragă. Ai douăzeci și cinci de ani și-ți sunt nespus de drag. Iți aduci aminte că am mai fost pe-aici? Purtai șorț și beretă și eu ți-am cules, cu prietenul meu, flori și ne-am îmbujorat, stângaci, tustrei. Mai târziu ne-am abătut din nou pe câmpul înflorit și ți-am spus atunci la ureche o poezie tristă, așa cum, de când lumea, spun îndrăgostiții la optsprezece ani. Dar de sărbătoarea Muncii îți mai aduci aminte? Ne-am pus la piept câte-o cocardă roșie și am cântat și noi imnul izbăvitor.

Frumoasă este viața!
Prietenii sunt buni, femeile sunt bune.
Haidem iarăș la câmp...
A! nu!

Cu plumb în suflet și în priviri, nu poți contempla cerul și florile. Să se ducă alții acolo. Copiii, adolescenții, cincisprezece, optsprezece, douăzeci sau douăzeci și cinci de ani. Să alerge ei după fluturi și să prezinte buchete copilelor cu șorț și cu beretă, să spună versuri triste, să dea crezare jurămintelor făcute de femei și să nutriască idealuri sociale.

Noi rămânem aci, în orașul urât și trist, cu femei care ne mint și pe care le mințim, cu prieteni cari ne înșeală și pe cari îi înșelăm și noi.

ION PAS

Ceva despre prezența de spirit

PREZENȚA DE spirit — spunea un cunoscut om de litere într'un cerc intim — este nu numai o virtute, ci și una dintre cele mai utile calități ale omului.

— Da, replică un al doilea, cu o nuanță de malițiozitate. Și ca să vă conving, am să vă relatez următoarea întâmplare:

„Intr'o zi — continuă el — o sală de spectacol din Buenos-Aires, arhiplină, luă foc. Toți spectatorii, cuprinși de panică se 'ngrămădiră spre eșire într'o dezordine indescriptibilă.

„Deodată, unul dintre aceștia, nepierzându-și cumpătul, se sue pe un fotoliu și strigă pe un ton ferm și convingător:

— „Doamnelor și domnilor! Nu e nici un pericol! Nu vă speriați. Reluați-vă cu toții locurile în cel mai perfect calm.

„Intervenția lui avu efectul așteptat. Toți spectatorii se liniștiră și se reașezară la locurile lor.

„Și astfel totul se sfârși cu.... moartea prin asfixiere a tuturor!!

Așa prezență de spirit mai rar!

Nils Asther îmblânzitor de fiare sălbatice

IN ULTIMUL timp, *Nils Asther*, care fusese bolnav de gripă, primia zilnic vizita unei femei însoțită de doi mici leoparzi și de un pui de tigru, ceeace dete mult de vorbit gurilor rele din Hollywood.

Se ajunsese chiar până acolo, că ziarele locale publicară, — sub rezervă bine înțeles, — că îmblânzitoarea de fiare sălbatice, cunoscuta *Olga*, va deveni în foarte scurt timp, soția don Juanului suedez.

Vindecat pe deplin, *Nils Asther* găsi că buna cuviință îl obligă să întoarcă vizitele ce i se făcuseră și astfel, petrecând câteva zile în mijlocul menageriei dresoarei, învăță să-și dreseze câinele, ajungând ca acesta să facă cele mai excentrice figuri.

Dar *Nils Asther* nu s'a mulțumit cu atât. El ține morțiș să învețe dresajul animalelor sălbatice, ca lei, tigri, etc.

Cineva dintre prietenii lui însă — care după cum se vede, îi vrea numai binele, — i-a atras atenția în nenumărate rânduri, că îmblânzitoarea Olga posedă daruri supranaturale de fascinație și să se feriască, pentru ca nu cumva să cadă în cursa sentimentală a femeii-vrăjitoare.

La care Nils Asther răspunse:

— Din moment ce sunt încă prins într'o cursă, mai pot oare cădea într'o alta?....

E inutil credem, să mai adăogăm că e vorba de fatala *Greta Garbo*....

MONTE CARLO decade

CINE VINE pentru prima oară la Monte Carlo şi pătrunde în Casino, — cea mai mare atracţiune a acestei „Perle a Rivierei", — rămâne oarecum decepţionat.

Se întâmplă acelaş lucru, ca şi cu Neapole. Despre ambele oraşe auzi atâtea lucruri fantastice, ai văzut atâtea fotografii, tablouri şi filme, încât în fantezie ţi s'a format un fel de „fata-morgana".

Şi când în fine ai ajuns să vezi într'adevăr aceste minuni, constaţi, cu regret, că nu corespund întocmai celor ce ţi-ai imaginat.

Casino-ul din Monte-Carlo, — poate cea mai renumită clădire din lume, — a fost clădit în anul 1878. O clădire istorică, uriaşe în dimensiuni, impozantă în întregime, şi admirabil adaptată peisagiului, încadrată de un parc, a cărui frumuseţe este tot atât de renumită.

Dela *Vanderbilt* senior şi până la marele emigrant *Miliukow*, multe generaţii de milionari şi politicieni au făcut în acest parc obişnuita promenadă, înainte sau după joc.

In timpul prânzului se văd aci unele tipuri caracteristice pentru Monte-Carlo.

Englezoaice, americane şi chiar rusoaice străvechi, şed pe bănci şi calculează pierderile, pe care le suportă totuş cu uşurinţă.

Aceste cucoane bătrâne sunt oaspeţii cei mai obişnuiţi ai cazinoului. Crupierii îmbrăcaţi în negru, le cunosc pe toate, le aşează scaunele şi le şoptesc la care masă de *ruletă* este o serie pentru roşu sau pentru negru, ca să se ducă acolo şi să-şi încerce norocul.

Inainte de războiu existau formalităţi foarte severe pentru a pătrunde în acest sanctuar. Astăzi lucrul e foarte simplu: prezinţi cartea de intrare, plăteşti câţiva franci şi din hall-ul cel mare te îndrepţi spre stânga.

Aci începe şirul celor opt săli de joc, cu decoraţii pompoase, între care se află săliţe, balconaşe şi mici salonaşe intime.

Pe scaunele istorice ale acestor săli, şed învingătorii — şi sorbind din limonadă, strâng cu zel bancnotele, — dar şed şi învinşii şi răsfoesc „*sistemul nou*", cumpărat la intrare.

Negustorii, cari vând „Sistemul garantat fără pericol", există de generaţii în Monte Carlo.

Fiul moşteneşte afacerea dela tatăl său: Sistemul e mereu acelaş, dar la 5 ani odată este tipărit din nou.

In şase săli se joacă *ruleta*, iar în celelalte două „*trente et quarante*".

De jucat, se joacă tradiţional, numai cu jetoane, dar acuma se poate juca şi cu numerar.

Minimum de miză la ruletă era înainte de războiu de 5 franci şi limita de 6000. Azi aceste cifre au fost dublate.

Neîntrerupt, în special în timpul sezonului de primăvară, valul vizitatorilor şi jucătorilor, (numai 10 la sută din vizitatori joacă) pătrunde în saloane, dela 10 dimineaţa, până la 12 noaptea.

Totuş e linişte profundă. Nu se vorbeşte deloc, sau se aud doar şoapte; numai strigătele crupierilor, sunetul surd al jetoanelor şi sbârnâitul micei mingi de fildeş, străbat această atmosferă de linişte.

Elegant? Dar nu e deloc elegant cazinoul din Monte Carlo. Nici, măcar, în grozavul „*Sporting Club International*", care a fost instalat în 1911 în sălile de sus, eleganţa nu este deloc evidentă.

Şi aci se poate intra fără smocking şi fără toaletă de seară. Doamnele nu aveau dreptul să joace în aceste saloane. Dar foarte curând s'a recunoscut, că tocmai doamnele sunt mai culante şi riscă mizele, — cu mult mai mari, — ale „Sporting Club-ului", în care se joacă în special *baccarat*.

Aproape toţi acei, cari cunosc Monte Carlo din timpurile antebelice, se plâng de scăderea eleganţei, de afluenţa mare şi de patima jocului la vizitatori.

Intr'adevăr, în exterior, ca şi în interior, cazinoul din Monte Carlo a fost întrecut cu mult, de acelea din *Nisa*, *Cannes* şi în special *San Remo*.

Monte Carlo s'a demodat. Nu mai este „dernier cri" să te duci să pierzi bani la „Monte". *Jucătorii* pasionaţi, şi în special milionarii din America, pun mai mare preţ pe confort decât pe tradiţie.

Nu degeaba statul Monaco îşi are grijile sale, nu de geaba s'au răsvrătit comercianţii din Monte Carlo contra suveranului lor, căruia îi reproşează, că reţine prea mult pentru sine, din ceiace produce masa de joc, în loc să întrebuinţeze pentru modernizarea cazinoului.

Tradiţia se aşterne peste Monte Carlo şi peste treptele de marmoră albă ale Cazino-ului.

O EXPOZIŢIE a HOŢILOR

SUNT ORAŞE în lume care s'au ilustrat în decursul veacurilor, prin tot soiul de exibiţii, menite să le facă celebre. Dacă Salzburgul este renumit prin festivalurile muzicale, Nisa prin carnavalul său, desigur că Chicago şi-a făurit o glorie nepieritoare, prin perinicele organizaţii de răufăcători, cari întrec prin îndrăzneală şi ingeniozitate, pe toţi confraţii lor depe întregul glob pământesc.

Ziarele ne aduc zilnic ştiri într'adevăr fantastice, referitoare la isprăvile acestor desechilibraţi morali.

Oraşul Chicago oferă un spectacol unic în toată lumea. O statistică recentă ne arată, că la Chicago sunt peste 50 mii de bărbaţi şi femei, care sunt în afară de lege. Ei sunt „profesionişti" ai furturilor. Fotografiile lor, amprentele digitale şi biografiile, sunt înregistrate la biroul unei poliţii speciale, care se numeşte „Who's Who". Cei mai buni detectivi din Chicago, pot identifica dela prima vedere pe unul din cei 50 mii de răufăcători.

Poliţia din Chicago este formată din 107 echipe de poliţişti. Fiecare este formată din 5 detectivi, cari posedă un automobil propriu şi fac 8 ore de serviciu pe zi. Primul detectiv, *William O' Connor*, care este „directorul" şi şeful detectivilor, *Mick Grady* care este „regisorul", au înscenat sub numele de „*Schow Up*" un spectacol desigur unic în toată lumea şi care le-a asigurat un succes desăvârşit.

Văzându-i aliniaţi câte 20, în faţa unui zid alb puternic luminat, cu mâinile aşezate pe un pupitru, publicul înţelege imediat că are de-aface cu pleava şi gunoiul societăţii.

Până în prezent publicul admis la aceste spectacole este format exclusiv din victimele venite să identifice pe hoţi.

Această faimoasă expoziţie de hoţi este organizată în fiecare Miercuri seara şi Sâmbătă dimineaţa. 90—100 de criminali sunt expuşi la o şedinţă. Aci nu se aduc contrabandiştii de alcool, cari sunt clasaţi într'o categorie specială.

Bandele de tâlhari şi criminali formează obiectul unei selecţiuni speciale.

Expoziţia nu este în totalitatea ei o tragedie. Se găsesc aci de cele mai multe ori şi elemente de comedie. In timpul cât sunt prezentaţi publicului, se angajează de cele mai multe ori conversaţii destul de spirituale. Sunt aci foarte mulţi indivizi suspecţi, cari neputând fi descoperiţi de victima lor, într'un timp mai îndelungat, au fost retrimişi la „meseria" lor din lipse de dovezi.

Cei expuşi la „*Show-Up*" pot fi catalogaţi în mai multe clase. Printre cei „expuşi" se găsesc de multe ori adevărate personalităţi, admiraţi de colegi şi chiar de poliţişti pentru curajul şi puterea lor; tot aci se pot vedea şi „novicii" oameni tineri, cari se ruşinează când li se spune, că n'au meritat nici benzina cheltuită cu adusul lor la expoziţie.

Poliţiştii cari dau explicaţii, glumesc adesea cu cei expuşi şi cu publicul spectator, desigur cu unicul scop de-a face mai agreabilă atmosfera, care, de multe ori, devine enervantă.

Nu de rare ori se poate asculta, cum un client al faimoasei expoziţii, întâmpină pe detectivul şef cu vorbele:

— „Salutare dragă Willi, cu ce te pot servi?"

Această expoziţie extrem de originală are scopul de-a arăta banditilor că poliţia „veghiază" şi'n al douilea rând are frumosul scop de-a identifica diferitele făr' de legi, punând în contact, pe criminal cu victima sa, care de cele mai multe ori îl identifică.

Se observă la aceste şedinţe o biată femeie care timp de un an n'a lipsit dela nici una. Ea a văzut cum i-a fost ucis bărbatul sub ochii ei. Dacă într'o zi va recunoaşte pe asasin, de sigur că aceasta se va întâmpla numai într'o Miercuri seara sau Sâmbătă dimineaţa, la excentrica expoziţie „*Show-Up*".

Din franţuzeşte de N. B.

OMAGIU pentru „MISS ROMANIA“ MAGDA DEMETRESCU

Juriul pentru alegerea „Miss României“: D. Al. Vaida Voevod, Ministru de interne. D. Al. Tzigara Samurcaș Prof. D-na Alexandrina Cantacuzino. D-na Maria Giurgea. D-nii Jean Al. Streiade, pictor Teodorescu Sion, Insp. G. Fr. Storck, Sculptor N. Batzaria. Al. Mavrodi și Liviu Rebreanu Directorul Teatrului Național. Iară D. Nic. Constanti Secretar. Această alegere a avut loc la București, în ziua de 17 Martie 1929, aranjată fiind de: Rev. „Realitatea“.

Versurile acestea și desenul pe care-l reproducem sunt opera d-lui Petru Silivășanu, desenator al ministerului de agricultură, (direcția hidrologică) Calea Victoriei No. 88

Inocență...

IN TIMP ce se filma la Tahiti, minunata producție „*Ombres Blanches*“, tânăra vedetă *Raquel Torrès*, interpreta principală a filmului, învăța în scurtele pauze ce avea, un cântec indigen pe care ajunse, prin multă perseverență, să-l cânte perfect, pronunțând cuvintele cu nespusă ușurință.

Intr'o zi, *Van Dyke* regisorul, o informă nu fără oarecare jenă, că moralitatea localnică este foarte înapoiată, nepotrivindu-se cu cea a albilor și că ar face foarte bine, fie să uite cântecul, fie să nu ceară nimănui să i-l traducă. Altminteri, avea să-și dea seamă cu multă surprindere, că debitase o serie de cuvinte extrem de compromițătoare pentru o ființă gingașe, ca ea.

Nu se știe ce a făcut Raquel Torrès, dar nu ne vine să credem că s'a lăsat cu una cu două.....

Divorțul în Mexic

MAI INAINTE și chiar de curând, Americanii cari voiau să divorțeze, veniau în Franța, unde procedura era mai simplă.

Astăzi, se duc în Mexic unde se pare că magistrații au ajuns cu legile până la a face acrobații cu ele.

In Mexic, căsătoria nu se bazează decât pe iubire; dacă nu mai există iubire înfocată între soți, căsătoria cade și astfel, datorită acestei legi atât de elastice, cazurile de divorț sunt atât de numeroase, încât o societate de avocați mexicani s'a specializat exclusiv în a obține în mod rapid hotărîrile de despărțire.

Companiile de publicitate din Statele-Unite, fac o reclamă foarte intensă acestei societăți.

Moda anului acesta este de a divorța în Mexic.

Lipsă de credință

MAI mulți negri din ținutul Alabama, disperați de seceta ce nu înceta cu nici un preț, se duseră la preotul lor, rugându-l să facă o slujbă pentru ploaie;

— „V'am spus și v'am repetat în atâtea rânduri oamenilor, că la temelia religiei se află credința și că acei credincioși, numai, au noroc în viață.

„Ați venit acum la mine, ca să vă rugați pentru ploaie, nu este așa“.

Toți deteră din cap în chip afirmativ.

După care preotul, adăugă cu o mină foarte dojenitoare:

— .....și nici unul dintre voi nu și-a adus umbrela!“

Mai curios ca toate însă, este faptul că regiunea pentru care se implora cerului ploaia, a fost inundată catastrofal.

Acum, probabil că negrii nu se mai plâng.

ACTUALITATEA IN ILUSTRAŢIUNI

Jurământul „Voinicilor,,

Săptămâna trecută, s'a făcut la Blaj pe „Câmpia Libertăţii", depunerea jurământului „Voinicilor". *Fotografiile noastre reprezintă :* Stânga sus : *Ultimul orator, ţinându-şi discursul ;* dreapta : *Defilarea steagurilor ;* Jos, dela stânga la dreapta : *1) „Intre două...." ; 2) Un grup de participanţi ; 3) Monumentul comemorativ al anului 1848, pe „Câmpia Libertăţii" ; 4) Jurământul.*

500 LEI PENTRU 20 !

„UITAŢI-VĂ DE DOUĂ ORI PÂNĂ CHELTUIŢI UN BAN"

Realitatea Ilustrată voieşte să pună la încercare spiritul de observaţie al cititorilor ei. A instituit în consecinţă cel mai original concurs, cu răsplată imediată, de 10.000 lei săptămânal.

Fiţi atenţi! Vom publica săptămânal seriile şi numerile a 20 de bancnote de 20 lei. Insemnaţi-vă aceste cifre şi controlaţi-vă bancnotele. Cine aduce una din bancnotele însemnate la administraţia noastră, primeşte în schimb suma de 500 lei.

In numărul trecut s'a publicat prima serie de 20 bancnote. Aci mai jos publicăm seria doua. Timpul de prezentare este de o lună dela apariţia acestui număr, adică până la 1 Iunie a. c.

R — 5069 — 0495, C — 8158 — 0243, S — 8188 — 0799, D — 8049 — 0006, W — 8001 — 0952, D — 8218 — 0817, X — 8160 — 0944, Y — 8202 — 0352, K — 8172 — 0425, Y — 7874 — 0795, A — 8170 — 0588, K — 8177 — 0457, N — 8004 — 0507, L — 7626 — 0330, E — 7576— **0774, I — 8215— 0797, F — 8137** — 0593, F — 8159 — 0962, H — 8111 — 0300, B — 8207 — 0408.

Alături : *Casiera* „REALITĂŢII ILUSTRATE", *plătind prima bancnotă de* **500** *lei, pentru una de* **20** *lei.*

„Sunt romantică!" ne spune „MISS MOLDOVA" D-ra Marioara Cazaban

„MISS MOLDOVA" își adecvează foarte bine atitudinea generală în ceiace cuprinzător exprimă adjectivul: „cuminte".

Deaceia n'o vezi zglobie trecând în promenadă la orele consacrate, după cum n'o poți intâlni la seratele și reuniunile unde obișnuit fetele noastre își caută sursa de distracții.

D-șoara Marioara Cazaban este un exemplu frumos de studentă harnică, cheltuind energia și timpul liber în lecturi și studii. Ea confirmă astfel un specific intelectual, care în genere aparține sufletului moldovenesc și care desigur nu-i poate decât completa cu succes darul frumuseții.

„MISS MOLDOVA" este sinceră și comunicativă. Gestul ei, sfios și tânăr; graiul ei, melodios și cald; privirea-i limpede și iubitoare. D-șoara Cazaban întrunește astfel o colecție de calități morale care, chiar dacă ar fi fost lipsită de farmecul fizic, i-ar fi dat totuș dreptul de a fi o reprezentantă a generației ei.

Pe „Miss Moldova" am găsit-o în locuința ei din str. Păcurari, într'un interior simplu și ospitalier, zâmbind par'că de mulțumire primăverii. N'a fost nevoie de nici un protocol, de nici o introducere formalistă. pentruca imediat convorbirea noastră să pornească volubil, d-șoara Cazaban relatându-mi câteva:

DATE BIOGRAFICE

„*Miss Moldova*" este originară din Fălticeni unde s'a născut la 28 Noembrie 1909 și face parte din familia *Cazaban*, înrudită cu familia *Șuțu* din Iași.

Când a părăsit Fălticenii spre a-și urma studiile la facultatea de litere a Universității ieșene, d-ra *Cazaban* n'a visat că va avea un succes atât de mare.

DESPRE CONCURSUL DE FRUMUSEȚE

„Concursul „Realității Ilustrate" — spune „MISS MOLDOVA" — a fost foarte bine organizat, intrecând, chiar toate așteptările.

Cu ocazia acestui concurs am constatat că România are fete frumoase; din toate părțile țării s'au adunat în Capitală, un adevărat colier de perle, care de care mai frumoase, mai atrăgătoare.

Frumusețile fiecărei regiuni au ceva specific: muntencele au o frumusețe îndrăzneață, aproape rafinată; ardelencele și bucovinencele posedă o frumusețe vioae dar rece; basarabencele sunt mai banale; iar frumusețea moldovenească este blajină, timidă chiar, și limpede ca o doină...."

„Idealul unei reușite la concursurile de frumusețe este să facă cinematograf.

Ei bine, eu nu găsesc în aceasta un ideal.

— „?..."

— „Idealul meu vi-l voi spune după ce voi termina studiile.

PREFERINȚI

— „*Care sunt principalele dv. preferinți?*"

—... Să fac voiajuri în străinătate, însă bine înțeles, după ce-mi voiu cunoaște țara, care este foarte frumoasă.

Imi plac cinematograful, teatrul, concertele, sporturile de iarnă, etc. dar nu sunt amatoare de dans.

SCRIITORII FAVORIȚI

„In literatura românească — *continuă d-șoara Cazaban* — prefer pe Ionel Teodoreanu, Mihai Sadoveanu, Liviu Rebreanu și pe spiritualul Topârceanu.

Din literatura străină prefer pe Ștefan Zweig, Thomas Hardy și poeziile lui Baudelaire și Paul Verlaine.

— *Ce artă preferați?*

„*Muzica*", sună melodios răspunsul domnișoarei Cazaban. „Am dat examen la conservator și am fost primită în anul IV la piano. Armonia dulce a pianului este o desfătare supremă pentru mine și pentrucă-l iubesc mult, poate voi pleca în străinătate și mă voi devota lui.

— *Preferați muzica modernă sau compozițiile clasice?*

— „Intre aceste două genuri de muzică, — cel clasic, intelectual și celălalt, modern ca un vârtej haotic, evident că-l prefer pe primul.

DESPRE MODĂ

— *Ce părere aveți despre moda femenină?*

„Moda femeilor este ceva foarte variat și fiecare variație își are charme-ul ei.

Prefer totuș rochiile-soie, pentrucă amintesc timpurile nobleței dela curțile regale franceze.

„Ce vrei, domnule, sunt o romantică.

— *Și în sfârșit, pentru a încheia, ceva din viața dv.*

— „Copilăria mea a fost foarte plăcută și astăzi mi-aduc cu drag aminte de ea".

* * *

Pendula din perete bătu patru lovituri răspicate. Ora 4. Ora când d-șoara Cazaban trebuia să plece la Conservatorul de muzică, pentru o oră de pian.

L. PAUL

Cupon pentru jocuri
No. 19

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

....

Plecarea „Miss României" la Galveston

IN ZIUA *de 2 Mai, la orele 10.45 seara,* d-ra Magda Demetrescu „MISS ROMÂNIA 1929", *a plecat la Paris cu trenul „Simplon" iar de aci, în ziua de 8 Mai va merge la Sf. Nazaire, de unde se va îmbarca pe vaporul „Guadeloupe" cu destinația* Galveston *(Texas).*

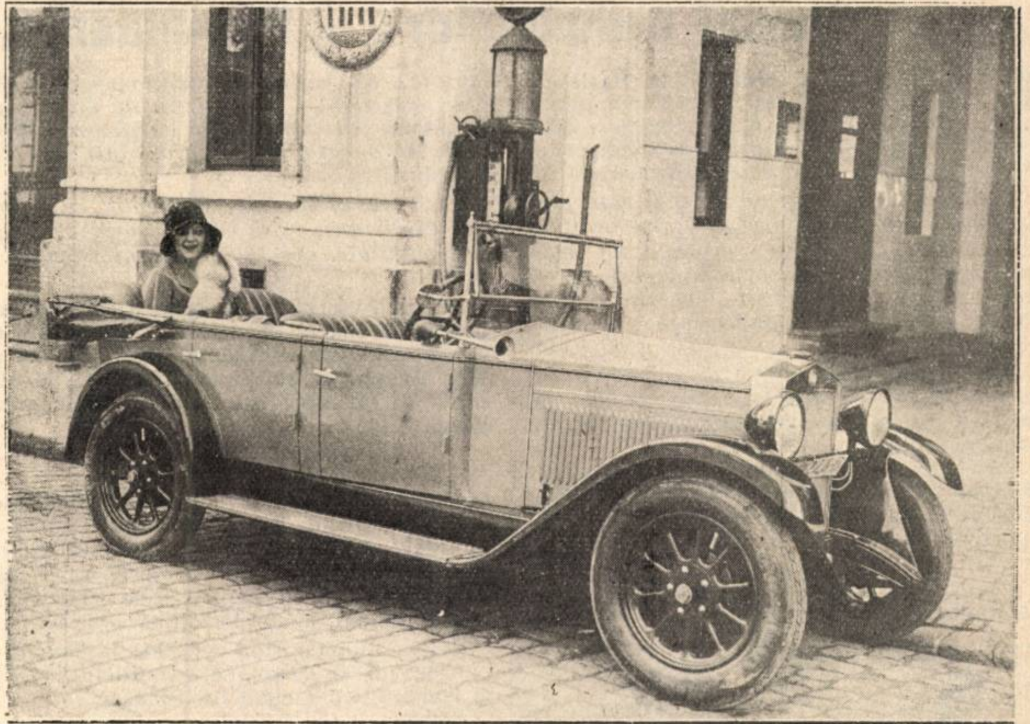
Pentru prima dată, culorile noastre naționale vor figura la concursul internațional de frumusețe din America și „REALITATEA ILUSTRATĂ", — *care are mândria de a fi fost inițiatoarea și organizatoarea concursului, de a fi provocat invitațiunea României la acest concurs, — urează alesei sale, călătorie bună și succes.*

D-ra Magda Demetrescu, a plecat însoțită de d-na Maria N. Demetrescu, *mătușa și mama adoptivă a d-rei.*

Vaporul „*Guadeloupe*" va îmbarca toate frumusețile europene (este special reținut pentru aceasta) și va face două escale: una în *insulele Canare* și alta în *Havana*, sosind după 21 de zile la *Galveston.*

In afară de primirea oficială care se va face d-rei Demetrescu, s'a organizat în Statele-Unite, de către românii de acolo, un comitet de recepție special pentru „MISS ROMÂNIA".

„REALITATEA ILUSTRATĂ", ca o încoronare omagiile ce i s'au adus d-rei *Magda Demetrescu*, prima frumusețe reprezentativă a României, i-a dăruit înainte de plecare un automobil „FIAT".

AUTOMOBILUL „FIAT", DĂRUIT DE „REALITATEA ILUSTRATĂ" D-REI MAGDA DEMETRESCU — „MISS ROMÂNIA".

Ilustrația noastră înfățișează pe domnișoara Magda Demetrescu în automobilul pe care l-a primit.

D-ra *Magda Demetrescu, (Miss România),* se va înapoia dela concursul din Galveston pe la sfârșitul lunei Iulie. Ii urăm să revie cu titlul de „MISS UNIVERSUM".

Imnul „Miss României"

Răspundem pe această cale tuturor celor cari ne-au cerut relațiuni relative la „Imnul Miss României".

Lucrările se vor trimite cu un „motto", împreună cu un plic închis purtând acelaș „motto", în care se va găsi numele autorului. In felul acesta, comisiunea își va putea da avizul asupra valorii reale a lucrării, fără a fi influențată de numele autorului.

Dacă versurile și muzica nu sunt ale unui singur autor, cei doi vor trebui să se înțeleagă, ca prezentarea să se facă de către unul singur.

Autorului îi rămân toate drepturile asupra bucății sale și acestea îi vor fi respectate, în cazul când dorește ca lucrarea să fie tipărită de noi.

Premiul de 5000 lei nu implică nici o obligație din partea compozitorului.

O surpriza plăcută

Terminându-se romanul FERMA CU REPTILE vom începe în numărul viitor publicarea unei noui aventuri a celebrului detectiv GEX TREVOR, o aventură încă mai senzațională decât aceea pe care a avut-o în romanul „*Ferma cu Reptile*"

„PROCESUL OMULUI DECAPITAT" este titlul noului roman detectiv și peripețiile acestei aventuri fantastice, vor captiva desigur pe cititori.

In numărul viitor vom publica numele celor cari au izbutit să dea soluțiuni juste și au câștigat astfel premiile în concursul referitor la deznodământul romanului „*Ferma cu Reptile*".

* * *

RECIDIVĂ

— Acuzat, nu ți-e rușine ca în vreme atât de scurtă să apari aci pentru a treia oară?

— Domnule judecător, ați fost atât de amabil cu mine, că nu-mi mai place nicăeri mai mult ca aici.

GEOGRAFIE

— Și de ce ai stat la arest, băiatule?

— N'am știut unde sunt Azorele.

— Altădată să ții minte unde le pui.

Un scandal sportiv

Dansul campionilor: — Uite Pladner, ... nu e Genaro!

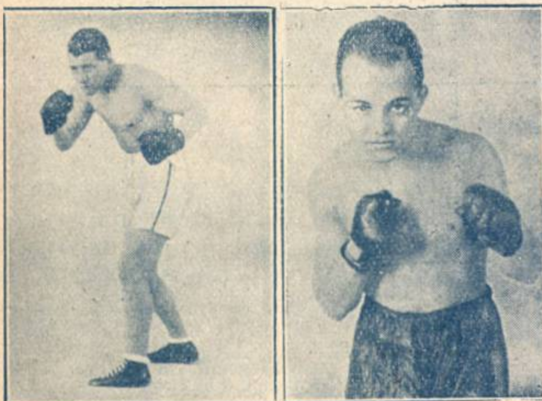
LA 2 MARTIE a avut loc la Paris un match de box pentru titlul mondial al categoriei muscă, între *Emile Pladner*, campionul Franței și al Europei și americanul *Frankie Genaro*, deținătorul sceptrului.

Pladner a învins pe adversarul său, prin knock-out, în timpul record de 58 secunde. Unele cercuri, interesate probabil au tăgăduit valabilitatea loviturii, afirmând că a fost aplicată sub centură, deci în contra dicție flagrantă cu legile care cârmuesc „nobila artă".

După consumarea interminabilelor argumente „pro" și „contra", armele au fost depuse și liniștea s'a așternut placid asupra evenimentului.

Până aci, desigur, nimic, anormal, nimic deosebit și nici un element care să depășiască faptul divers, înregistrat de istoria sportivă mondială, al unui match pentru titlu.

Pe noi ne interesează tot atât de puțin că abilul organizator *Jeff Dickson* și-a mai

Pladner *Genaro*

mărit averea cu câteva milioane, după cum pe Dickson îl privește prea puțin opiniile noastre în acest domeniu.

Dar....

UN MATCH CU CÂNTEC...

... a fost sortit să desvălue câteva amănunte, care de astădată suscită legitimă curiozitate.

Uitarea nu s'a abătut bine asupra faptelor narate și iată, că o reclamă pur americană anunță cu litere de o șchioapă, că la 18 Aprilie, cinstiții cetățeni ai Parisului vor avea fericirea de a asista la... o nouă întâlnire Pladner-Genaro.

Cu alte cuvinte, după nici o lună și jumătate, Pladner pune în joc titlul pe care l-a cucerit în chip atât de ușor.

Pentru plebea care încă nu vede în scrima mănușilor, decât lupta brută între doi combatanți aprigi, o nouă dispută nu este decât un nou prilej de desfătare.

Pentru cei cari în „lupta cu boxul" văd însă implicată noțiunea „sport", o nouă opunere a celor două forțe și mai ales într'un interval atât de scurt, constituia un imens semn de întrebare.

O ȘARADĂ CARE SE REZOLVA

S'au comis însă unele indiscrețiuni asupra greutății făcute de *Pladner* în primul match. Acesta a avut loc pentru titlul categoriei muscă. Candidații trebue să cântăriască maximum 50.802 kgr; contrar nu sunt îndrituiți să boxeze.

Pladner, cu toate artificiile încercate, nu a fost în măsură să împlinească această cerință.

O CÂNTĂRIRE IN „FAMILIE"

Pentru a nu se desvălui fapte, în loc ca boxeurii să fie cântăriți ca de obicei în public, sau cel puțin în prezența reprezentanților obiectivi — dar extrem de indiscreți... ai presei, s'a procedat la verificarea greutății într'o casă particulară, într'un cerc restrâns.

Dacă nu exista nici un motiv de teamă sau suspiciune, de ce oare s'a utilizat această modalitate, absolut neobișnuită până acum?

Ori câtă încredere ar inspira cei cari limpezesc în sensul lor această problemă, cu toată amabilitatea, îndoiala nu se poate risipi. Svonul acreditat al diferenței de greutate în favoarea lui Pladner, rămâne nedesmințit.

LES AFFAIRES...

Genaro, căruia nu îi surâde posibilitatea de a ceda titlul din cauza handicapului, anunță că refuză să lupte. Incidentul se petrece în chiar ziua când urmează să se desfășoare reuniunea pentru care s'au distribuit anticipat, bilete de milioane de lei.

Câțiva amici intimi ai celor interesați în cauză, reușesc să aplaneze conflictul, care ar fi constituit dezastrul lui Dickson.

Fiind insistent „rugat", Genaro acceptă o recompensă pecuniară de circa 600 mii lei, după ce la început se declarase satisfăcut și cu mai puțin. Se afirmă în șoapte că i s'a semnat anticipat și un contract, prin care Pladner se obligă, ca, oricare ar fi rezultatul matchului, să acepte o nouă întâlnire.

O NOUĂ INTREBARE

Pentru a nu ceda rușinos într'o luptă în care handicapul greutății îl indica învins sigur, americanul a anunțat că la prima ocazie va abandona în urma vreunei lovituri nepermise, — bine simulate, probabil — și că în nici un caz nu va lupta până la sfârșit.

Se știe că matchul a durat numai 58 secunde, deci nu s'a terminat, că Genaro a reclamat o lovitură joasă care l'ar fi doborât și că Pladner a fost declarat învingător.

Rândurile de mai sus sunt scrise înainte de 18 Aprilie, dată sortită matchului secund.

Am socotit un campionat mondial, un eveniment de maximă seriozitate și importanță pentru sport — și avem naivitatea să perzistăm în credința noastră. Departe de noi cugetul necurat de a-l compara cu manoperile dubioase ce s'ar practica de-o pildă la roata norocului" în tradiționalul câmp al Moșilor sau cu chițibușurile artistice ale „bobului cu degetarul".

In ciuda muncei am destinat din acest motiv, destăinuirile scrise, profunzimei coșului din redacție.

Experiența directorului nostru le-a plasat însă precaut în sertarul biroului. Și nu s'a înșelat! Iată-le din nou actuale, printr'un neașteptat

EPILOG

Nerăbdători așteptăm la radio emisiunea rezultatului matchului nou.

Surpriză!

„Pladner este descalificat în a cincea repriză, în urma unei lovituri nepermise și Genaro este din nou declarat campion mondial"...

Temerile noastre, cu toată îndoiala exprimată, s'au realizat întocmai. Cei doi pugiliști s'au jucat de-a campionatul: azi, unul, mâine, celălalt, prin urmare campioni cu schimbul, à tour de role!

Partizanii cei mai hotărîți ai organizatorilor au devenit cam sceptici. Este inadmisibil doar ca la interval de 42 zile să se petreacă faptele într'un mod atât de chibzuit ticluite.

Nu îndeplinim oficiu de inspectori polițienești. Ne privește prea puțin, cine a executat lucrătura. Principalul constatărilor este că ea a fost făcută.

In orice caz, pentru a termina cum trebue o atare tragi-comedie se impune un final demn de intriga țesută.

Deși pe plaiurile noastre nu au parvenit încă știri noui, ne prindem că în curând vom asista la a treia întâlnire *Pladner-Genaro*.

Va fi punctul culminant al parodiei!

Servim cu anticipație aplauzele noastre frenetice la ring deschis.....

A. VOGEL

Matchurile împotriva Bulgariei

Victoria echipelor române

IN CURSUL săptămânei trecute, Capitala a găzduit pe reprezentanții foot-ball-ului bulgar și echipa selecționată a Sofiei. S'au disputat cu acest prilej două întâlniri pe stadionul O. N. E. F. sub auspiciile Comisiunei Centrale de specialitate a F. S. S. R.

In prima zi echipa națională a regatului vecin cedează cu 3—0, după ce a reușit să termine prima repriză la egalitate. Punctele României se datoresc timișoreanului Ciolac.

Jocul nu a fost la înălțimea unei dispute internaționale.

Team-ul Sofiei, format în majoritate din echipierii cari au pierdut partida în fața echipei noastre naționale, pare în al doilea match mai acomodat cu terenul. Se explică astfel performanța de 2—2. De remarcat că Bucureștii au fost acum lipsiți de omogenitate, datorită unei defectuoase alcătuiri a echipei.

Echipele pe teren